

»Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți.« - 1 Corinteni 14,18

Capitolul 1

Un mesaj pentru oameni?

Într-o zi mi-a căzut în mâini o lucrare științifică. Cu mirare am citit în ea despre cineva care voia să fie luat în serios, că vorbirea în alte limbi nu mai are nici o justificare, deoarece astăzi se pot învăța limbi străine în școală. Alături de aceasta, apostolul Pavel (nu fusese el la școală?) a predicat oamenilor care vorbeau multe limbi diferite, deoarece lui i s-ar fi dat acest dar într-o măsură mult mai mare decât altora, ca să poată fi înțeles de păgânii care vorbeau limbi străine. Slăbiciunea acestui argument mi-a sărit imediat în ochi. Între timp am cercetat puțin mai mult în Biblia mea, așa că ea îmi era mai cunoscută. Cum putea Pavel să se folosească de vorbirea în alte limbi, dacă el însuși învăța, că »*cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*« (1 Corinteni 14,2)? Deci dacă vorbirea în alte limbi se adresează lui Dumnezeu, și nu oamenilor, atunci Pavel ar fi stat în contradicție evidentă cu Duhul Sfânt, care i-a dat acest text decisiv: »*căci cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu*«. Argumentul mi s-a părut a fi foarte labil și totodată evident de necinstit față de adevăruri așa de clare. Aceste explicații, care nu explicau nimic, m-au făcut foarte neîncredător în oponenții vorbirii în limbi. Sare efectiv în ochi, că vorbirea în limbi nu este pentru nimic altceva folosită în Biblie, decât numai pentru a se adresa lui Dumnezeu; căci eu pot să mă adrez lui Dumnezeu numai în rugăciune sau numai să-L laud (Faptele Apostolilor 10,46). Pe Dumnezeu nu poți să-L înveți, nu poți să-L evanghelizezi, nu poți să-L încurajezi, nu poți să-I procești.

Nu există nici o altă alternativă

La vorbirea în limbi, Dumnezeu nu se adresează niciodată oamenilor, ci oamenii se adresează lui Dumnezeu. Duhul Sfânt nu Se poate contrazice.

La un studiu atent, se observă că în ziua cincizecimii nu a fost nici o predică rostită în limbi, ci »*vorbeau lucrurile minunate ale lui Dumnezeu*« (Faptele Apostolilor 2,11). Această laudă adresată Dumnezeului lui Israel se făcea în limbile păgânilor. Și urechile iudaice, obișnuite cu limba țării din care veneau, au înțeles.

Ce șoc trebuie să fi fost pentru toți acești iudei, care veniseră la Ierusalim din cincisprezece țări diferite, ca să se închine Dumnezeului lui Israel ... ei, care credeau, că limba lor iudaică, a poporului iudeu ales, bun, era singura limbă înțeleasă de „Dumnezeul drag“. În fond, Dumnezeul lor nu era Dumnezeul a toate și al fiecăruia! Să-L împartă cu păgânii – nicidecum nu se putea! Însă acum (în ziua cincizecimii) Iehova înțelege nu numai limba arabă, greacă și alte treisprezece limbi tot așa de bine ca limba ebraică, ci Duhul Său Sfânt vorbește toate aceste limbi prin apostoli și ucenici.

Altfel spus, lauda, care vine din cer, se reîntoarce la cer îmbibată cu limbile păgâne. Să însemne aceasta oare, că păgânii cu limbile lor barbare au tot așa valoare înaintea lui Iehova ca și iudeii înșiși? Ar fi darul vorbirii în limbi semnul pentru aceasta?

Prima vorbire în limbi

Înainte de a merge mai departe, vreau să vă povestesc o anecdotă scurtă, prin care cunoștințele mele din Biblie au fost puse la probă. Însoțeam pe unii frați sfinți și înaintați în credință. Fiecare din ei își cunoștea Biblia lui bine, și discuțiile noastre s-au referit totdeauna la ea. Cel mai în vârstă a pus următoarea întrebare: când s-a vorbit pentru prima dată în limbi? Imediat s-au revărsat răspunsurile, care toate au fost la fel: „În ziua cincizecimii!“ Erau foarte siguri de

aceasta, dar nu era așa. A fost la construirea turnului Babel (Geneza 11,7). M-am necăjit – cum de nu m-am putut gândi la aceasta?

Niciodată nu voi uita explicația care a urmat după aceea: diferitele limbi de la turnul Babel erau urmarea unei **sentințe**. În Biblie există principiul primei menționări: un adevăr, care este menționat pentru prima dată în Biblie, își păstrează înțelesul până la sfârșit. El se poate dezvolta în timp, câștiga în înțeles, dar valoarea lui inițială nu este anulată prin aceasta. Este deci posibil, ca vorbirea în limbi să poarte în sine ideea unei sentințe? Aceasta o confirmă în orice caz acest text. Locul central referitor la vorbirea în limbi, care este preluat de Pavel în 1 Corinteni 14,21, se află în Isaia 28,11. Pavel, mânat de Duhul Sfânt, citează pe prorocul Isaia: *»Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acestuia Domnul«* (Isaia 28,11). Citatul din Isaia precizează în continuare, și aceasta confirmă, că vorbirea în limbi conține aspectul unei sentințe: *»... ca mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși ...«* (Isaia 28,13). Mi-am adus aminte de **limbile de foc** (Faptele Apostolilor 2,3), care în ziua cincizecimii au venit de sus asupra celor prezenți. Limbi de foc ... Fără îndoială focul este în Biblie un simbol al judecării. Chiar dacă are și efect curățitor, aspectul judecării se găsește pretutindeni în foc. Pentru un moment m-am agățat de ideea că focul nu este o sentință, deoarece noi cântăm deseori cântarea minunată, care redă cuvintele lui Ioan Botezătorul: *»Dar Cel ce vine după mine, ... vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.«* (Matei 3,11)

Prima verificare

Pentru a avea conștiința curată în privința aceasta, am privit mai atent textele biblice respective. Căzând dintr-o uimire în alta, am constatat, că „himnologia“ noastră nu este totdeauna o teologie bună. Biblia mi-a arătat diferența dintre botezul cu foc și botezul cu Duhul Sfânt, și anume, că botezul cu foc este un sinonim pentru nimicire. Am găsit, că toate evangheliile preiau cuvintele lui Ioan Botezătorul. Toate cele patru evangheliile vorbesc despre botezul Duhului Sfânt, dar numai două vorbesc despre botezul cu foc. La citirea mai atentă am observat, că Matei și Luca amintesc botezul cu foc și anume în prezența fariseilor și adresat lor, amândoi vorbesc despre foc. În contextul corespunzător la Marcu și Ioan fariseii nu sunt de față, și de asemenea lipsește vorbirea despre botezul cu foc și despre judecată. O explicație naturală rezultă din versetul următor: *»... și Își va strânge grâul în grânar (acesta este botezul cu Duhul Sfânt), dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge (acesta este botezul cu foc)«*.

Primul botez, și anume al Duhului Sfânt, este legat de aria cerească, celălalt, botezul cu foc, este legat cu focul care nu se stinge. Apostolul Pavel, călăuzit de Duhul Sfânt, scrie câțiva ani mai târziu același adevăr cu alte cuvinte: *»Pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață«* (2 Corinteni 2,16). Trebuie să recunosc, că această descoperire a încurcat și mai mult firele căutării mele, deoarece din aceasta a rezultat următoarea întrebare: dacă vorbirea în limbi are și un aspect al judecării ...

Capitolul 2

... pentru cine era valabilă această sentință?

Această întrebare încă fără răspuns mi-a dat multă bătaie de cap; căci explicațiile care mi-au fost date până acum cu privire la vorbirea în limbi aveau aspectul zidirii lăuntrice, al laudei, al puterii, al evanghelizării și mai ales era semnul botezului spiritual. Dar că vorbirea în limbi ar putea conține în sine ideea unei sentințe – această posibilitate ne-a scăpat tuturor. Această greutate a început când odată pentru totdeauna am citit în Proverbe, că Dumnezeu a făcut toate cu un scop (Proverbe 16,4). Drept urmare a trebuit să-mi pun întrebarea: Care a fost intenția lui Dumnezeu, când a dat darul vorbirii în limbi?

Fără îndoială a fost un semn mare, dar de ce tocmai în această formă? De ce, de exemplu, nu s-a dat posibilitatea să devii invizibil? Sau darul atotprezenței, sau o aureolă permanentă în jurul capului? ... Dându-mi răspunsul singur, am spus: aceasta nu ar fi avut nici un sens. Drept urmare vorbirea în limbi trebuie să aibă un motiv, căci altfel ar fi fără sens. Deci care este sensul? Vorbirea în limbi trebuie să fi avut ceva de spus cuiva: **dar cui să spună?**

Am ajuns la concluzia, că vorbirea în limbi nu este nici o sublimare a vocabularului omnesc, nici un fel relevat de exprimare. Mi s-a spus: la vorbirea în limbi te depășești pe tine însuși. Franceza ta va deveni tot mai fantastică, până când se va amesteca cu limba îngerească.

Aceasta mi s-a părut a fi minunat. Dacă cuvintele noastre nu sunt suficiente să laude pe Dumnezeu, atunci ne vine Duhul Sfânt în ajutor.

Îngrijorare

Trebuie să recunosc: în afară de extaz, acest dar ieșit din comun nu mi-a adus nimic ieșit din comun. Ceea ce totdeauna m-a pus în încurcătură la ascultarea vorbirii în limbi, era faptul, că totdeauna era de neînțeles și de fapt nu se asemena cu o limbă vorbită. Eu însumi am studiat mai multe limbi și consideram aceste sunete ale vorbirii în limbi mai degrabă neobișnuite. M-am încredințat unui preot capabil, care mi-a explicat, că ar putea fi vorba de un dialect al unui trib din America de Sud, din Matto Grosso sau din Africa Centrală. De unde știa el aceasta? S-ar putea să nu pară respectuos, dar m-am întrebat, în ce emisferă voia Duhul Sfânt să ne transporte. Aceasta mi s-a părut a fi un mare nonsens: limba franceză este una din limbile cele mai bogate, cele mai cunoscute și cele mai complete din lume. Cum ar putea limba rudimentară a unui trib cu un vocabular de sute de ori mai limitat să exprime ceva, pentru care limba franceză nu mai este suficientă? Însă acest evident nonsens părea să nu neliniștească câtuși de puțin pe partenerul meu de discuții. Ah, această credință frumoasă a omului simplu! Dar așa sunt eu; eu caut să am ordine și în gândurile mele. Este aceasta rău, sau așa m-a făcut Dumnezeu?

Cu toate acestea partea supranaturală a vorbirii în limbi se impunea față de mine, căci am auzit spunându-se, că oameni, care nu suflau nici o vorbă în limba pachistaneză, se puteau exprima așa de clar și oratoric în această limbă sau în limba greacă veche, că ar fi făcut onoare chiar și unui profesor universitar. Dar și după ce a trebuit să recunosc supranaturalul, nici sensul și nici dimensiunea acesteia nu mi-a devenit clară.

Prima întrebare

Am participat la una sau două ședințe din mediul celor care nu vorbeau în limbi, cu speranța să găsesc acolo un răspuns la cercetările mele referitoare la adevăratul scop al vorbirii în limbi. De asemenea voiam să cunosc argumentele lor împotriva vorbirii în limbi și motivele lor pentru respingerea acestui dar al Duhului Sfânt. Dar și acolo am primit numai răspunsuri nesatisfăcătoare. Da, am descoperit la ei o neștiință deplorabilă cu privire la această temă. Cu întrebarea referitoare la scopul vorbirii în limbi m-am lovit de o lipsă totală ca și la apărătorii

doctrinei. Unii vorbesc în limbi, fără să știe exact de ce, și ceilalți nu știu, de ce nu vorbesc în limbi! Nimeni nu a putut să-mi ajute în căutărilor mele. Existau de ambele părți răspunsuri stereotipe, dar care erau de o sărăcie rară. Am fost tratat frățeste și cu respect, dar întrebarea mea i-a necăjit.

Ursul

Lovitura aproape m-a lovit, când un predicator iubit și prețuit din mediul carismatic mi-a explicat într-o zi, la vârsta lui și la osteneala provocată de multele predici, deja câteva minute de vorbire în limbi i-au dat puteri fizice noi. Prin aceasta se simțea înnoit trupește. A spus aceasta chiar de la amvon, și mulți ascultători aproape că nu se mai puteau stăpâni de atâta încântare, fără să se întrebe dacă Biblia susține astfel de explicații. Cel mai rău este, că și eu – ca o oaie din turmă – am fost încântat pentru un moment împreună cu toți ceilalți, care au spus Da și Amin, atunci când s-a vrut să ni se prezinte această năzdrăvănie ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu! Dar mi-a venit aproximativ repede în fire. Ca și corbul din fabula lui La Fontaine mi-am jurat – chiar dacă era prea târziu – că nu mă va mai prinde. Acolo am ajuns noi, mi-am zis după un moment de răzgândire, vorbirea în limbi se înrolează alături de fortifiantele și edificatoarele din dulapul de medicamente al geriatriei. Mi-a venit în minte o frază din marea Carte: »Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite« (2 Timotei 4,4).

Cruciadele

Cât de mult mi-a părut rău de acest popor al lui Dumnezeu, care totuși era așa de înflăcărat, care era ca o turmă fără păstor. M-am gândit la cruciade, la acești cavaleri bolnavi, muribunzi, epuizați, descurajați, pe drum spre Țara sfântă. Cu farse se încerca să li se țină moralul ridicat. Un călugăr al cetei a găsit – vai, ce minune inventată – o bucată de fier a sulii care cu mai multe sute de ani în urmă a străpuns coasta Mântuitorului. Cerul le-a dat semnul acordului lui cu ei. Și așa au înaintat – proaspăt umpluți cu energie pentru o zi – mai departe în întâmpinarea utopiei lor ... Sărmană turmă, sărmană, care consideră glasul unui străin ca fiind glasul Păstorului cel bun! Ce prețios mi-au fost în ziua aceea Cuvântul din Faptele Apostolilor (17,11): »*Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.*« Dacă această predică a marelui apostol Pavel a fost verificată cu sита Duhului Sfânt, nu este atunci datoria noastră inevitabilă, să verificăm duhurile și ceea ce spun ei să comparăm cu ceea ce învață sau nu învață Biblia?

Capitolul 3

Limbi îngerești

Un punct important mi-a pricinuit totdeauna un sentiment rău: vorbirea în limbi însoțită de traducere; căci pentru orice vorbire în limbă trebuia în biserica străveche să se facă o traducere (1 Corinteni 14,27-28). Textul este clar: »... Dacă nu este cine să tâlmăcească, să tacă în Biserică. ...« În privința aceasta am constatat o neascultare vizibilă și aproape generală față de porunca lui Pavel, care vorbea mai mult și mai bine în limbi decât toți ceilalți. Învățătura lui a fost rareori urmată. Știți dumneavoastră, că eu uneori aș fi preferat să nu se traducă ce s-a spus? M-am rușinat de aceste traduceri. Ceea ce nu s-a tradus se putea presupune că este inspirat; căci nu se înțelegea. Dar dacă avea loc o traducere, ceea ce am înțeles dădea naștere la indispoziție. De cele mai multe ori era de o sărăcie, că și ultimul din clasă s-ar fi roșit. Aproape întotdeauna era banal și neînsemnat. Mi-am zis: ar fi putut tot așa de bine s-o spună în franceză. De fapt, erai mai mult zidit de anumiți predicatori și frați, când predicau în limba maternă, decât când vorbeau în limbi. Dar dacă și a traduce este un dar al Duhului, unde rămâne atunci sublimul promis, gândurile înalte ale adevărului supranatural? Căci dimpotrivă, tâlmăcirile constau deseori din locuri obișnuite, din idei neoriginale și banale. Pavel dimpotrivă, a fost răpit până în al treilea cer, unde a auzit cuvinte care nu se pot spune, pe care un om nu are voie să le rostească. Toate acestea nu le puteam înțelege. Mi-am zis: aceasta este ca și cum un pahar cu apă, înainte de a-l bea, îl descompui prin electroliză în oxigen și hidrogen, pentru ca apoi, după această procedură complexă, să combini din nou elementele componente, ca astfel în cele din urmă să poți bea apă. Nu se poate bea direct de la izvor, așa cum este? Uneori mi-am reproșat, că sunt prost, deoarece îmi pun așa de multe întrebări. În fond ar trebui să-mi fie suficientă afirmația lui Pavel: »Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi« (1 Corinteni 14,5).

Vorbire în limbi sau celibat

Deodată mi-am amintit, că același apostol, care a spus: »Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi«, spune de asemeni în aceeași scrisoare: »Aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine« (1 Corinteni 7,7). În greacă aceste două expresii sunt identice. Aceasta mi-a dat sentimentul de a fi cu adevărat prost, căci cel care mi-a dat aprobarea pentru vorbirea în limbi, mi-a dat-o și pentru celibat. Însă nicidecum nu aveam intenția să rămân necăsătorit. Mi-am zis: doresc pe una și resping pe cealaltă – aceasta nu merge. Aceasta îl va face pe unul să zâmbească. Cu toate acestea, între cele două dorințe ale lui Pavel este legătură doctrinară, dorința de a vorbi în limbi și dorința de celibat. Căci corintenilor, cărora le-a spus: »Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi«, le-a spus și: »Aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine«, și anume necăsătorit. Mi-a devenit clar, cât de arbitrară poate să fie alegerea noastră și cu câtă lipsă de jenă dăm la o parte locuri din Scriptură, care ne deranjează, ca să ne agățăm de acelea care se îndreaptă în direcția dorințelor noastre. Facem gimnastică la trapezul ridicat, ca să împăcăm ce nu este de împăcat: aceia – vai, ce paradox! – care confirmă, că toți trebuie să vorbească în limbi, confirmă și că nu toți trebuie să rămână necăsătoriți. În numele căror reguli de interpretare a Bibliei ajungem la astfel de încurcături? Nu ar fi fost mai cinstit să se recunoască, că nu toți corintenii au fost chemați la celibat și tot așa nu toți au fost chemați să vorbească în limbi? Pavel însuși permite aceste două lucruri: pe de o parte, că nu toți au darul celibatului (1 Corinteni 7,7) și pe de altă parte, că nu toți au darul vorbirii în limbi, spunând: »Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? ... Toți sunt făcători de minuni? ... Toți vorbesc în alte limbi?« (1 Corinteni 12, 29-30). Să pui astfel de întrebări înseamnă să răspunzi la ele.

Limba îngerilor

În același timp un coleg predicator mi-a răspuns la întrebarea referitoare la neînțelegerea vorbirii în alte limbi, că ar putea fi vorba de limba îngerilor. Sărmani îngeri, mi-am zis, nu pot să se exprime mai bine? Aceasta să fie limba îngerilor și a cerului ... Am fost dezamăgit. Mi-am imaginat altceva. Am mers chiar așa de departe să gândesc (ce blasfemie, Dumnezeu să mă ierte): dacă aceasta este limba îngerilor, atunci eu vorbesc mai bine decât ei! Dacă Goethe ar fi în cer, nu ar fi ușor pentru îngeri să discute cu el. El i-ar trimite pe toți înapoi pe banca școlii! Nu, sincer spus, explicația acestui predicator nu m-a mulțumit nicidecum. Mi s-a părut a fi un pretext la o întrebare totuși așa de arzătoare. Dar pentru că Biblia a spus-o, ar trebui să fie adevărat. În credință a trebuit să accept, să mă supun și să-L rog pe Dumnezeu pentru iertare, pentru că m-am exprimat greșit cu privire la modul de exprimare cu care El a înzestrat pe îngerii Lui. În fond: nu este Domnul Judecătorul hotărârilor Sale? (Romani 11,34-35)

Deoarece acest predicator s-a referit la Biblie, m-am hotărât să mă uit eu însumi ce spune ea în privința aceasta. Din păcate a apărut o altă neplăcere alături de celelalte! Am găsit numai următoarea frază: »*Dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești ...*« (1 Corinteni 13,1). Lăuntric mi s-a făcut rău. M-am simțit înșelat, în cel mai înalt grad, prin această răstălmăcire a Cuvântului lui Dumnezeu. Căci sare în ochi, că Pavel folosește aici cuvântul de exagerare »**dacă eu**«. Pavel nu a avut niciodată cunoștința tuturor tainelor, căci el confirmă câteva rânduri mai jos, că el cunoaște numai parțial (1 Corinteni 13,12). Niciodată Pavel nu și-a jertfit trupul prin ardere. Și tot așa, el nu a vorbit toate limbile îngerilor și ale oamenilor. El folosește această formă de conjunctiv. Orice copil înțelege această formă de vorbire. Cu atât mai puțin Pavel putea vorbi limba îngerilor, atunci când el cu privire la această limbă a explicat formal, că ea nu poate fi vorbită de nici un om (2 Corinteni 12,4). Cum putea un om, pe care eu îl consideram matur, cum putea păstorul unei comunități să susțină un asemenea gând cu o așa prostie? Am fost distrus. A fost un caz unic, recunosc, dar omul nu era un oarecare, și mă tem, că mulți au folosit acest argument în favoarea lor. Acesta este drumul cel mai bun pentru a păgubi, decât pentru a fi de folos.

Capitolul 4

Două feluri de vorbiri în limbi

Din fericire, alături de această explicație omenească, supărătoare, a existat și una bună, una biblică. Partea de neînțeles a vorbirii în limbi a devenit pentru mine acceptabilă prin confirmarea lui Pavel, că cine vorbește în limbi nu este înțeles (1 Corinteni 14,2). Acum, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, nu mai exista nici un motiv pentru despicarea firului în patru! Mulțumesc, frate mai mare Pavel! Deci dacă oamenii vorbesc așa de rău – chiar și în limbi – atunci nu este greșeața îngerilor. Mulțumesc, iubite apostol Pavel, că în felul tău ne amintești, că lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, iar cele ascunse sunt ale lui Dumnezeu (Deuteronom 29,29). În momentul când eram preocupat cu această problemă, acest text a avut valoare de aur pentru mine, ca să-mi trag răsuflarea și să răsuflu ușurat. Desigur, problema nu a fost înlăturată din cale, dar acolo unde am ajuns acum în căutarea mea după adevăr, am simțit acest cuvânt inspirat al aceluia care vorbea în limbi mai mult decât toți ceilalți, ca o oază mică la plimbarea mea spirituală sub razele dogoritoare ale părerilor contradictorii! Deci eu nu trebuia să înțeleg și nu trebuia să mă neliniștesc – ce ușurare! M-a îmbunat ca o liturghie în limba latină - și avea aceeași abureală, puțin misterioasă, dar nicidecum neplăcută. Acum trebuie să recunosc, că adversarii vorbirii în limbi au început să-mi provoace teamă. Dacă eu nu mai eram 100% pe linia carismatică, mai eram încă 99% și speram să recâștig acel un procent, care mi-a fost răpit – și anume mai puțin prin arhitectii apărării lui. Acest singur verset deosebit al previziunii divine mi-a permis să cred împreună cu frații mei de la Rusalii, că au existat două feluri de vorbiri în limbi: vorbirea în limbi din Ziua cincizecimii, care a fost înțeleasă de toți (Faptele Apostolilor 2,8) și aceea, despre care Pavel vorbea corintenilor, pe care nimeni nu o mai putea înțelege (1 Corinteni 14,2). Cu o mare ușurare am constatat în continuare, că adversarii și apărătorii nutreau o oarecare concordanță în acest punct. Vorbirea în limbi, despre care vorbea Pavel, nu mai era aceeași vorbire în limbi ca cea din Ziua cincizecimii. Aleluia! Când voi întâlni pe Pavel în cer, îi voi strânge mâna și îi voi mulțumi pentru scrierea acestor cuvinte. Datorită lor, cu toată nesiguranța în această problemă, am putut să rămân sigur în credința în statornicia punctului meu de vedere.

Copilul, care s-a ars, evită focul

Acest cuvânt biblic »nimeni nu-l înțelege« era o adevărată descoperire; au existat deci cu adevărat două feluri de vorbire în limbi. Însă eu am fost așa de mult opărit prin ceea ce am trăit, că nici această confirmare nu am luat-o ca fiind adevărată. Mă țineam de vechile mele metode. Deoarece Biblia este etalonul nostru în comportare și credință, am preferat să mă aplec sub ceea ce Duhul Sfânt a lăsat să se scrie. Voiam să verific dacă cu adevărat erau două feluri de vorbire în limbi. Ce-ar fi, dacă antagonismul celor două texte s-ar dovedi că este numai o contradicție aparentă? Gândul acesta a făcut să mă treacă fiorii, și am ezitat mult timp, înainte de a mă decide pentru această verificare. În Biblie sunt așa de multe contradicții aparente, care nu rezistă la o verificare profundă și serioasă. În continuare am procedat astfel: cu ajutorul unei concordanțe am înșiruit toate versetele care se referă la vorbirea în limbi, fără să exclud vreunul. Am găsit aproximativ treizeci. După aceea mi-am îndreptat atenția spre textul în limba greacă și am găsit următoarele:

1. Că în toate locurile, unde este vorba de vorbirea în limbi, este aceeași expresie.
2. Că traducerea franceză redă exact textul din limba greacă, și că, pe baza calității acestei traduceri, este de prisos să alături acest text.

Dar este deci evident, că o diferență între vorbirea în limbi din scrisorile lui Pavel și vorbirea în limbi din ziua cincizecimii ar fi trebuit să se reflecte în felul de exprimare. Dar nu era așa. Luca, scriitorul Faptelor Apostolilor, folosește în capitolul al doilea aceleași cuvinte ca și Pavel în

capitolele 12, 13 și 14 ale scrisorii sale adresate corintenilor. Dar dacă cele două vorbiri în limbi erau diferite, așa cum am presupus eu, Luca ar fi marcat această diferență cel puțin printr-o altă formulare, căci cartea Faptele Apostolilor a fost scrisă după scrisoarea către Corinteni. Această scrisoare a lui Pavel era mult răspândită în adunările de atunci, și Luca – se înțelege de la sine – cunoștea conținutul ei. În afară de aceasta el era unul din însoțitorii lui Pavel în călătorie. Deci dacă vorbirea în limbi, despre care vorbește el în cartea sa, ar fi fost diferită de aceea pe care o amintește Pavel, cu siguranță Luca ar fi scos în evidență această diferență, ca să evite orice fel de încurcătură. Dar nu este așa. El vorbește despre ceea ce și Pavel vorbește și folosește aceleași cuvinte, ca să descrie aceleași lucruri. Atât în unul cât și în celălalt caz este cuvântul „glōssa”. Textul grec este clar. Această constatare nu mi-a fost oportună. Existau numai două posibilități de clarificare a situației:

- a) O contradicție; o ipoteză, pe care o respinge orice creștin care este convins de inspirația Bibliei.
- b) Un singur fel de vorbire în limbi; dar atunci rămâne de explicat, de ce Pavel pare să scrie contrariul a ceea ce a scris Luca.

Pavel avea în vedere limbi, care erau tot așa de cunoscute, ca și limbile amintite de Luca, când spune: »Sunt multe feluri de limbi în lume, totuși niciuna din ele nu este fără sunete înțelese« (1 Corinteni 14,10). În privința aceasta Pavel se gândește la limbile omenești. Dacă ele erau din lumea noastră, de ce nu au mai fost înțelese de corinteni, așa cum a fost cu câțiva ani mai înainte în Ierusalim? Nu este Dumnezeu Același, ieri, azi și în veșnicie? Ce problemă grea și complexă stătea în fața mea! Prin rugăciune, prin studierea Scripturii și datorită ajutorului Duhului Sfânt, nodul s-a dezlegat ca de la sine. Era așa de simplu și de evident, că m-am îndoit de cele descoperite. Nu am spus nimănui nimic despre aceasta. Câteva luni mai târziu mi-a povestit un frate american exact același lucru, exact ceea ce mie mi s-a descoperit cu câțiva timp înainte, fără să îi fi povestit ceva din descoperirea mea. Dar dacă altcineva a făcut exact aceeași descoperire, aceasta este așa, deoarece Duhul Sfânt, astăzi ca și atunci, este la lucru în aceia care nu se mulțumesc cu cele auzite, ci zi și noapte cugetă la Cuvântul Său și Îl poartă în inima lor (Psalmul 1,2).

Rusaliile astăzi

Ce s-a petrecut de fapt atunci în Ierusalim, că toți cei prezenți, deodată au înțeles pe acești oameni, care vorbeau limbi străine, pe care ei niciodată nu le-au învățat? Limbi *ca de foc* s-au așezat pe ucenici la venirea Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2,3). Ei vorbeau clar și detaliat în limba maternă a celor prezenți. Cincisprezece țări și popoare, și drept urmare cincisprezece limbi, sunt amintite (Faptele Apostolilor 2,9-11). Și deoarece ei veniseră din aceste țări, ei înțelegeau totul. Aceasta nu era magie, mi-am zis eu, căci acolo erau cincisprezece popoare cu cincisprezece perechi de urechi, ca să înțeleagă. Trimiterea era supranaturală, primirea era naturală.

Să presupunem că acolo erau cincisprezece corinteni – fiecare dotat cu un aparat de înregistrare - și fiecare ar fi înregistrat o limbă, pe care (atunci) o cunoștea bine. Mergem mai departe: să presupunem că aceștia, după întoarcerea lor în adunarea din Corint ar fi prezentat cele cincisprezece înregistrări creștinilor de acolo, care abia dacă cunoșteau mai mult de o limbă sau două. Concluzia inevitabilă ar fi fost aceea a lui Pavel: nimeni nu a înțeles ceva. În mod forțat, căci cele mai multe din aceste limbi nu erau înțelese de nimeni în Corint (1 Corinteni 14,2). Să mergem încă un pas mai departe: dacă aceste înregistrări s-ar fi putut păstra câteva secole și în timpul nostru ar fi redată într-o biserică din Zürich, München sau Madrid, rezultatul ar fi fost același. Aceste cincisprezece limbi, care atunci în Ierusalim au fost înțelese de fiecare, astăzi ar fi tot așa de puțin înțelese ca și atunci în Corint.

Să ne imaginăm acum invers, toată adunarea din Corint s-ar fi mutat în Ierusalim. Corinteni ar fi înțeles toate cuvintele care au fost rostite în „limbi” în acea zi, cele care în chip minunat au

fost rostite în limba lor – limba greacă. Ei însă nu ar fi înțeles nimic din celelalte paisprezece limbi. În mod forțat. Și dacă limba greacă nu ar fi stat în ziua aceea în programul Duhului Sfânt, ei nu ar fi înțeles absolut nimic. Exact aceasta avea loc în adunările comunității din Corint. Prin Duhul se vorbea în altă limbă decât limba greacă. Nimeni nu înțelegea ceva, nu pentru că se vorbea într-o limbă estatică, ci foarte simplu, pentru că nu era limba greacă. Ce s-a vorbit acolo era pentru ei tot așa de neînțeles, ca un apel telefonic din Japonia adresat cuiva care înțelege numai limba germană.

Este momentul să subliniem încă o dată, că nu este vorba de o vorbire estatică, așa cum încearcă unii să mă convingă. Acest gând este tot așa de străin textului original din limba greacă, ca și traducerii noastre obișnuite.

Când măgărița lui Balaam – mânată în chip supranatural de Duhul Sfânt – a început să vorbească, ea nu se exprimă într-o limbă extatică, neînțeleasă. Ea se face foarte bine înțeleasă de stăpânul ei, vorbind aceeași limbă ca și el (Numeri 22,28).

„Ciudățenia“ lui Dumnezeu face o măgăriță mută să vorbească cu glas omenesc cuvinte înțelese și în felul acesta să oprească pe proroc din nebunia lui (2 Petru 2,15-16). Dumnezeu a vorbit, fie prin Cuvântul Său, prin îngerii Săi, prin prorocii Săi și chiar printr-o măgăriță, totdeauna și fără nici o excepție oamenilor pe înțelesul lor.

Cum aş putea să presupun, că acest Dumnezeu, care face un măgar să vorbească ca un om, ființe, pe care El le-a făcut după chipul Său, le cheamă în lucrarea Sa, ca să-i facă să vorbească mai rău decât o măgăriță?

Ce dovedește aceasta?

Că vorbirea în limbi a corintenilor nu era nici pălăvrăgeală ecstatică, neînțeleasă, nici o limbă cerească neînțeleasă, ci ea era o limbă națională, înțeleasă, așa cum a fost aceea din ziua de Rusalii în Ierusalim. Și dacă noi, așa cum spune Pavel, astăzi nu înțelegem, atunci este din cauză că noi ca și Pavel sau ca și corinteni nu cunoaștem cincisprezece limbi, ca să le înțelegem. Noi înțelegem numai atâtea limbi câte am învățat, și nu mai multe. Aceasta este tot așa de clar cum unu plus unu face doi. În urma unui studiu mai atent am observat că corinteni nu au fost singurii care nu au înțeles aceste limbi. La Rusalii, în care incontestabil erau limbile naționale de atunci, care în chip minunat au fost vorbite prin Duhul, erau mulți iudei, care de asemenea nu au înțeles această limbă. Relatarea din Faptele Apostolilor ne face să înțelegem, că în ziua aceea erau prezenți două categorii de iudei:

1. Iudei pelerini din toate națiunile, un fel de pelerinaj, care au stat numai temporar în Ierusalim (versetul 5 și versetul 14).
2. Iudei băștinași, din Palestina.

După ce Petru a vorbit cu Dumnezeu în limbi, a spus taine (1 Corinteni 14,2) și a vestit minunile lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 2,11), el a vorbit *oamenilor*.

El le-a explicat – de data aceasta nu în limbi – ce tocmai a avut loc. Călăuzit de Duhul Sfânt, Petru a făcut diferența între iudeii băștinași și ceilalți iudei: »Bărbați iudei și voi toți care locuiți în Ierusalim, ...« (Faptele Apostolilor 2,14).

Primii au înțeles în mod natural ce li s-a spus în limba lor națională (versetul 6 și 8). Ceilalți dimpotrivă – băștinașii – care nu cunoșteau această limbă, nu au înțeles nimic. Ei au înțeles vorbirea în limbi tot așa de puțin ca și corinteni. Drept urmare ei au considerat darul vorbirii în limbi de la Rusalii exact așa cum Pavel spunea treizeci de ani mai târziu corintenilor: »Nu se înțelege.« Acest eveniment s-a reflectat în două reacții foarte diferite: iudeii, care erau în călătorie, au înțeles ce s-a spus în limba lor. Ei se mirau pur și simplu și nu știau cum să considere aceasta (versetul 12). Ceilalți însă au considerat vorbirea în limbi ca fiind beție (Faptele Apostolilor (2,13). Deoarece ei vorbeau și înțelegeau numai limba aramaică, n-au înțeles sensul acestei vorbiri minunate, dar oportună, așa cum din aceleași motive nici corinteni n-au înțeles. Trei lucruri mi-au devenit acum clare:

1. Era vorba de limbi vii, articulate, de limbile naționale din timpul acela.
2. »Nu înțelege nimeni«, dacă te excluzi pe tine însuși, poate deveni un pretext comod, pentru a face pe oameni să creadă, că ce se practică în comunitățile de astăzi, este cu totul pe linia bisericii apostolice, cu toate că – atât la ei cât și la noi – nu se înțelege nimic! Această dialectică a deschis ușa și poarta unei imitații înșelătoare, care este mai puțin controlabilă decât abuzul de »nu înțelege nimeni« și face chiar imposibilă orice verificare.
3. Că Pavel nu a permis – cu toată veridicitatea acestui dar în timpul acela -, ca ea să fie practică fără o traducere (1 Corinteni 14,27); că adunarea credincioșilor nu era locul unde să se folosească acest dar; că era mai bine să se tacă și să se vorbească cu sine însuși, decât să-l folosești în astfel de împrejurări (1 Corinteni 14,28).

Pavel – sub autoritatea Duhului Sfânt – reglementează folosirea acestui dar și condamnă abuzarea de el, și anume într-un moment al istoriei Bisericii când această carisma avea deplina ei justificare. Pavel putea chiar să spună despre sine: »*Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți*« (1 Corinteni 14,18). Este de înțeles. Apostolia lui printre oamenii care vorbeau alte limbi a fost pusă la îndoială de către adversarii lui iudei. El le-a arătat clar, că limbile străine – tot așa de bine ca și limba proprie – puteau să laude pe Dumnezeu lui Israel. Și ca să dovedească, acest fariseu de odinioară a vestit într-o limbă străină cu buzele lui de iudeu printre iudei minunile Dumnezeului iudeilor! Minune pentru unii (iudei întorși la Dumnezeu și păgâni întorși la Dumnezeu), focul judecății pentru alții (iudeii necredincioși), care i-a umplut de gelozie și i-a făcut să scrâșnească din dinți.

Capitolul 5

Semnul și scopul lui

Trebuie să revin la întrebarea, care mi-a creat mult timp greutate, și al cărei răspuns încă îmi lipsea. Sigur vorbirea în limbi era un semn, dar pentru cine era acest semn? Înainte să aflu pentru cine era semnul, mi-a devenit clar pentru cine nu era semnul. Am citit cu atenție scrisoarea lui Pavel adresată corintenilor și m-am lovit de următoarea confirmare (1 Corinteni 14,22).

Un semn nu pentru credincioși

Mi-am frecat ochii. Am citit eu corect? Da, am citit corect. Acest semn nu era pentru credincioși. De ani de zile am citit acest text, fără să-l văd cu adevărat; acum el mă înțepa formal în ochi. Niciodată nu mi-a atras cineva atenția asupra acestei învățături a Duhului Sfânt. Ce se învăța în biserici, era de cele mai multe ori contrariul. Mereu am auzit oameni spunând, că este un semn pentru credincioși, că credincioșii trebuiau să caute acest semn pentru ei înșiși și mai ales, că semnul era, pentru ca credincioșii să primească o treaptă spirituală superioară. La început neliniștit, apoi încurcat, am întrebat pe diverși slujitori ai lui Dumnezeu, ce vrea să însemne aceasta. Tăcerea și informațiile confuze mi-au arătat clar, că nici ei nu au înțeles acest text și că întrebarea mea i-a lăsat fără răspuns. Eram conștient de mărimea efortului. Capitalul încrederii mele s-a epuizat foarte mult. Această lovitură de străpungere a zidului, care a produs spărturi în frumoasa mea fațadă, nu a venit de la adversarii vorbirii în limbi, ci de la acest apostol Pavel, pe care îl admiram foarte mult. A urmat un fel de reacție înlănțuită. Și alte versete din Biblie mi-au devenit deodată de înțeles.

Desigur, dacă acest semn ar fi fost pentru credincioși, Pavel i-ar fi încurajat să-l arate în Biserici printre credincioși. Dar dimpotrivă, Pavel i-a sfătuit să renunțe la această practică în Biserici. În afara Bisericii el vorbea în alte limbi mai mult decât ei toți, dar în Biserică prefera să spună mai bine cinci cuvinte înțelese decât zece mii în altă limbă (1 Corinteni 14,19). Cu alte cuvinte, el era de două mii de ori mai mult împotrivă, ca în Biserică să se vorbească în altă limbă, decât să se folosească vorbirea în limbi. Niciodată nu mi-ar fi spus cineva aceasta. Și aceasta din motive bine întemeiate. Au fost momente când eu eram furios pe aceia care mi-au ascuns aceste lucruri, și mânios pe mine însumi, care au scuipat țânțarul și au înghițit elefantul. O, Dumnezeule! Să aibă totuși dreptate adversarii vorbirii în limbi? Eram ferm hotărât să nu evit nici un efort. Mă simțeam insultat în părerile mele. M-am hotărât să tratez lucrurile foarte serios. Destul am încercat să înaintez în aceste probleme cu ajutorul mijlocitorilor (Ioan 4,42). Voiam să mă ocup cu toată seriozitatea de aceste lucruri, începând de la temelia lor. Am devenit conștient, cât de periculos este să cunoști o doctrină numai pe baza fragmentelor, din cele auzite sau pe baza „experiențelor”, care chipurile se referă la acestea. Și odată mai mult am constatat, că texte, care negru pe alb ne-au fost date de două mii de ani, au scăpat atenției noastre.

Un semn pentru cine?

Ceea ce m-a dus pe urme, sunt cuvintele »Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși« și în mod deosebit textul care urmează, »*ci pentru cei necredincioși*« (1 Corinteni 14,22). Dar care necredincioși? Singur mi-am creat probleme inutile, căci răspunsul este inclus în versetul respectiv, în care Pavel ne încurajează să fim oameni mari, maturi cu mintea (1 Corinteni 14,20), și citează cuvintele lui Isaia, unde se spune (1 Corinteni 14,21): Cine este **acest popor?** Iudeii – pentru iudeii necredincioși. Era un semn pentru acești iudei, care nu voiau să creadă în mântuirea păgânilor și i se împotriveau cu toată putere (1 Tesaloniceni 2,16). Cu aceasta răspunsul la întrebare a venit deodată. Da, aceasta este ținta, semnul! Deodată întreaga

Biblie revărsa înaintea mea seva vieții și adevărul. Tot filmul împotrivrării înverșunate a iudeilor față de tot ce le era străin se derula înaintea ochilor mei.

Iona

Văd înaintea mea pe Iona, care nesocotește pe martorii străini (oamenii din Ninive) ajungând chiar la neascultare față de Dumnezeu (Iona 1,3). El vrea mai degrabă să fugă la Tars, decât să ducă cuvântul mântuirii la Ninive. El se ceartă cu Dumnezeu. În loc să se roage pentru mântuirea acestui oraș mare, el le dorește pieirea! Pentru el Domnul este Dumnezeul lui Israel, și al nimănui altuia. În orice caz nu al acestor oameni străini, odioși. În indignarea lui merge așa de departe, că își dorește moartea. Dacă Ninive trăiește, atunci el, Iona, vrea să moară! El reproșează lui Dumnezeu, ceea ce constituie lauda Lui: El este Salvatorul oamenilor din toate limbile, toate semințiile, toate popoarele și națiunile. Acest duh de respingere și de necredință se va confirma pe parcursul secolelor. Ei (iudeii) aparțin Domnului (lui Iehova) și Domnul aparține lor; cercul este închis. Ceilalți sunt condamnați. Orice încercare de înfrățire sau chiar numai toleranță față de oamenii, care vorbesc o altă limbă, îi umple cu ură înverșunată (1 Tesaloniceni 2,16). Moarte celorlalte limbi și popoarelor care vorbesc aceste limbi! Numai să amintești, că oameni, care vorbesc o altă limbă, ar putea avea parte de bunătatea lui Dumnezeu, aceasta ar însemna să-ți pui viața în joc (Luca 4,29, Faptele Apostolilor 22,21-22). Ei au dus chiar și pe Domnul Isus pe creasta muntelui, ca să-L arunce în prăpastie, când le-a spus: *»erau multe văduve în Israel pe vremea lui Ilie ... și totuși Ilie n-a fost trimis la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului«* (Luca 4,25), și spre furia lor cea mai mare a adăugat: *»Și mulți leproși erau în Israel, pe vremea prorocului Elisei; și totuși niciunul din ei n-a fost curățit, afară de Naaman, sirianul«* (Luca 4,27). În ochii lor aceasta era suficient, ca să merite moartea.

Că și samaritenii, cu toate că erau rude apropiate ale iudeilor, nu au scăpat de împotrivrările lor rasiste, arată următoarea istorisire: când într-o zi Isus nu a fost primit într-un sat al Samaritenilor, ucenicii Lui, care fără îndoială se considerau urmași ai lui Ilie, L-au întrebat: *»Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie ...«* (Luca 9,54). Dar Isus le-a răspuns: *»Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți«*. Cea mai mare jignire pentru un iudeu era să fie numit „samaritene!”. Dacă spuneau așa, spuneau totul și scuipau pe pământ. Mai târziu, după primirea Duhului Sfânt, ei trebuiau să se întorcă la aceiași samariteni și să se roage să vină din cer nu foc să-i mistuie pe toți, ci să li se dea harul deplinei mântuirii (Faptele Apostolilor 8,15).

Chiar și apostolii

Această povară moștenită era așa de lipită de ei, căci chiar și creștinii iudei au rămas necredincioși față de adevărul, că mântuirea va fi dată și oamenilor care vorbesc alte limbi: când Petru a fost trimis de Duhul Sfânt la Cornelius și toți s-au întors la Domnul, unii apostoli n-au înțeles aceasta. Petru a fost muștrat, pentru că a predicat păgânilor vestea bună. Era necesar, ca el să le povestească ce a avut loc: că el, Petru, a văzut, cum Duhul Sfânt s-a coborât peste Corneliu și casa lui, așa cum s-a coborât la început peste ucenici (Faptele Apostolilor 11,15). A fost un șoc pentru ei, deoarece semnul era destinat lor. Ei, cei care credeau, că „Dumnezeul drag“ primește numai de la evrei, nu puteau înțelege că Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a dat cântarea de laudă lui Dumnezeu oamenilor pe care ei îi detestau, pe ei și limba lor. Complet derutați de această revelație au spus plini de uimire: *»Dumnezeu a dat deci și națiunilor pocăința, ca să aibă viața«* (Faptele Apostolilor 11,18). Ei nu au putut să-și revină din aceasta. Dumnezeul lui Israel să fie și Dumnezeul păgânilor?! Semnul vorbirii în limbi era necesar, pentru ca ei să poată înțelege această realitate. Dar ei erau așa de împietriți, că mereu au căzut în vechea lor credință. Nu puteau să se desprindă de ce erau mai înainte. Era un fel de a doua natură, așa că după câțiva ani mai târziu chiar și la apostolul Petru a apărut această atitudine spirituală greșită. Această relatare

se găsește în Galateni 2,11-14. Era nevoie de un om supradotat, un om de mărimea lui Pavel, ca să priceapă repede acest adevăr și să-l prezinte tuturor (Galateni 2,5).

Chiar și Petru

Petru a trebuit să se lase scuturat de Pavel, așa cum se scutură un prun, căci lipsa lui de înțelegere era cu mult mai gravă, căci lui i s-a vestit mai clar decât celorlalți universalitatea Evangheliei (Galateni 2,11-14). Dar dacă iudeii întorși de curând la Domnul întâmpinau cu o astfel de măsură de necredință mântuirea care depășea granițele lui Israel, ce se putea atunci aștepta de la iudeii păcătoși și fanatici? Vedem aceasta în episodul din Antiohia. Când iudeii au văzut mulțimea păgânilor, care asculta Cuvântul lui Dumnezeu și l-au primit, s-au umplut de gelozie, și s-au împotrivit celor spuse de Pavel, l-au jignit și l-au batjocorit (Faptele Apostolilor 13,45). Atitudinea lui Iona s-a propagat! Dar când ei au auzit pe Pavel și Barnaba spunând: »Te-am pus ca să fii Lumina națiunilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului« (Faptele Apostolilor 13,47), au început să prigonească pe cei doi și i-au alungat din cetatea lor (Faptele Apostolilor 13,50). Din Antiohia au plecat spre Iconia, unde i-a așteptat același lucru, chiar și mai grav! Pavel și Barnaba, plecați! (Faptele Apostolilor 14,5-6)

Moise a prorocit

Era împlinirea literalmente a cuvintelor rostite de Moise cu 1500 de ani în urmă: »Îi voi întărâta la gelozie printr-un popor care nu este un popor. Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere« (Deuteronom 32,21; Romani 10,19). Această antipatie pătimasă față de păgâni își are originea în trecutul îndepărtat. Popor ales, predestinat, al lui Dumnezeu – desigur, ei erau așa, dar ei au inversat sensul dorit de Dumnezeu al acestui privilegiu. Întreaga lor istorie era aceea a unui popor pus deoparte, despărțit de celelalte popoare, seminții, națiuni și limbi. Dar această despărțire de cei răi, de slujirea la idoli și toate celelalte fapte de rușine ale celorlalte popoare nu trebuia să însemne din cauza aceasta ură, dispreț, mândrie și aroganță! Ei au devenit mai catolici decât papa și au mers așa de departe, să excludă pe toți cei care nu le aparțineau și să blocheze accesul la Dumnezeu lor, în loc să-L facă cunoscut și altora. Și atunci când Dumnezeu Însuși S-a descoperit păgânilor – prin care se împlinesc profețiile până la ultima literă – ei aproape că mor de gelozie. Același lucru s-a repetat în Tesalonic, unde iudeii geloși au luat cu ei bărbați răi din plebe, au smuls o mulțime de la garduri și în cele din urmă au produs neliniște în cetate (Faptele Apostolilor 15,5). De ce toate acestea? Deoarece cei care nu erau iudei, oameni cu o altă vorbire, au crezut în Dumnezeul lor – chiar dacă într-un fel cu totul altul. Aceasta nu le-a plăcut, le-a încurcat socotelile.

Pe treptele cetății

Mult mai frumos urmau să decurgă lucrurile în Ierusalim, când Pavel s-a întors aici. Ce relatare captivantă citim în capitolul 22 din Faptele Apostolilor! Pavel – ca deținut – stă în picioare pe treptele cetății și cu un gest al mâinii cere să ia cuvântul. El vorbește în ebraică, și o liniște adâncă se răspândește în jur. Toți își rețin respirația, ca să-l audă mai bine. Pavel povestește despre o întâlnire cu Hristos pe drumul spre Damasc, despre întoarcerea lui la Dumnezeu. Ascultătorii îi sorb cuvintele ieșite de pe buze, nimeni nu-l întrerupe. Nemișcați îl aud vorbind despre trecutul lui, despre distincțiile lui, despre activitățile și râvna lui pentru cauza iudaică. El le povestește despre arătarea lui Isus, și ei nu se mișcă. El vorbește despre botez, și ei încă nu se mișcă. Însă în clipa când el pronunță fraza: »Du-te, că te voi trimite departe la neamuri«, poporul se pune în mișcare; cuvintele lui încă mai plutesc deasupra capetelor. Până la cuvântul »neamuri« au ascultat nemișcați. Acum încep să facă gălăgie, își aruncă hainele, aruncă cu țărână în văzduh și strigă: »Ia de pe pământ pe un astfel de om! Nu este vrednic să trăiască!« (Faptele

Apostolilor 22,22). Prin ce a fost provocată această explozie? Ideea că Dumnezeu lor urma să fie Dumnezeu tuturor celorlalte popoare și limbi. Devine deci ușor de înțeles de ce vorbirea în limbi era semnul acestui mare adevăr. Este necredința în mântuirea păgânilor cea care îi face să se lege cu jurământ și să jure că nu vor mânca până când apostolul păgânilor nu va fi omorât (Faptele Apostolilor 23,12) – acela, care vorbea în limbi mai mult decât toți ceilalți.

Încă odată Iona

Iona a acționat la fel. El s-a îmbufnat față de Domnul, s-a așezat la marginea cetății, ca să aștepte nimicirea ei. Și acolo, sub planta de ricin – preocupat pe deplin cu speranțele lui îngrozitoare – se plânge că pedeapsa lui Dumnezeu se lasă așa de mult așteptată. El dorește moartea acestui popor, pe care Domnul vrea să-l salveze. Iona, care reproșează lui Dumnezeu crucea cetății Ninive, este tatăl spiritual al apostolilor – da, dumneavoastră citiți corect – al apostolilor, care făceau reproșuri lui Petru, deoarece el a vestit Evanghelia păgânilor (Faptele Apostolilor 11,1-3). De necrezut! Vorbind spiritual, toți erau puțin greu de auz. Și Petru era la fel, cu toate că el a trăit evenimentele deosebite din ziua de Rusalii. Cu toate că el a vorbit în limbi în această zi, ca să se adreseze oamenilor care vorbesc alte limbi, el a avut nevoie de viziunea feței de masă venită din cer umplută cu animale, pe care el le considera necurate. De trei ori a trebuit Domnul să-i repete: *»Ce a curățit Dumnezeu să nu numești spurcat.«* De trei ori a trebuit Domnul să-i vorbească lui Petru, până când acesta s-a hotărât să meargă, spunând: *»În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice națiune, cine se teme de El, și lucrează neprihănire este primit de el.«* (Faptele Apostolilor 10,9-16 + 34.35)

Toți?

Abia după acest eveniment Petru rostește renumitul cuvânt »oricine«, și cu acest cuvânt cheie marchează una din clipele cele mai mari ale istoriei: *»Toți prorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.«* (Faptele Apostolilor 10,43) Acest »oricine« îmi oferă ocazia să remarc o lipsă de cunoaștere, în care m-am aflat timp de douăzeci de ani: un aspect foarte important din Ioan 3,16 mi-a scăpat. Acest verset, pe care milioane de creștini îl cunosc pe de rost, conține un adevăr doctrinar, pe care eu l-am trecut total cu vederea. Isus a spus lui Nicodim: *»Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu ...«* - pe cine? *Lumea*. Un iudeu n-ar fi spus niciodată așa ceva; nici Iona, nici Petru, și nici ceilalți. Toți ar fi spus: *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu pe Israel*. Deja așa de devreme Domnul face cunoscut în Evanghelie raza de acțiune a dragostei Sale: toată lumea, constând din națiuni, popoare, seminții și limbi. Motivul sentinței lui stătea scris pe cruce în trei limbi (Ioan 19,20): latină, limba juridică, în greacă, limba comercială, și ebraică, limba religiei. Fără să știe autorii acestei inscripții proclamau începând din momentul acela legătura mondială a Evangheliei. Inscripția poartă în sine germele mării porunci, care urma să fie proclamată câteva zile după aceea: *»Mergeți în toată lumea și faceți ucenici din toate popoarele.«*

Chestiunea era clară, dar eu am o natură de luptător și voiam astfel să merg până la sfârșit cu cercetările mele. Ceea ce trebuia să mai cunosc era ...

Capitolul 6

... învățătura scrisorilor nou testamentale

Ioan scrie în scrisoarea sa o frază, care este așa de naturală, că ea totdeauna mi s-a părut a fi de prisos: »El (Isus Hristos) este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi« (1 Ioan 2,2). Este clar! Însă pentru iudei aceasta era mai puțin evident. Ioan era apostolul circumciziei, aceasta înseamnă, al iudeilor, și lucrarea lui a avut loc în cea mai mare parte printre ei. Și astfel el a trebuit să le spună tot mereu, că iertarea lui Dumnezeu, câștigată de Hristos la cruce, nu era numai pentru ei, ci pentru toate limbile și popoarele lumii.

Chiar și în cartea Apocalipsa - șaiszeci de ani după ziua de Rusalii – Ioan revine în mod diferit la aceasta. De nenumărate ori el vorbește despre o cântare nouă, care este în opoziție cu cântarea lui Moise.

Care este tema lui principală? Legătura Celui veșnic cu poporul ales și răscumpărat. Textul aproape că nu trece peste acest cadru. Este cântecul vechiului legământ. Dar ce spune cântarea nouă despre noul legământ?

»... ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice națiune.« (Apocalipsa 5,9) Cântecul lui Israel nu mergea așa de departe. Această dimensiune mondială nu era inclusă în el. Ca s-o poată cuprinde, avea nevoie de iluminarea lăuntrică prin Duhul Sfânt și un semn exterior, vorbirea în limbi.

O taină

Mă aplec asupra Bibliei, ca să ascult pe Pavel, medicul Bisericii. În scrisoarea sa adresată credincioșilor din Efes el explică, că păgânii și iudeii alcătuiesc un singur corp și sunt comoștenitori ai aceleiași făgăduințe (Efeseni 3,6). Pentru noi oamenii secolului 21, aceasta nu are nimic tainic în sine, dar Pavel o numește o taină. Căci pentru iudei această așezare pe aceeași treaptă cu păgânii era un adevăr cu totul nou, neașteptat, care putea fi înțeles numai cu ajutorul acestui semn mare al vorbirii în limbi, căci iudeii cereau semne (1 Corinteni 1,22). Iudeii, după exemplul lui Iona, voiau într-adevăr ca oamenii să fie mântuiți, dar nu toți, și în nici un caz păgânii. Însă Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2,4). Pavel urma să reia acest adevăr sub altă formă pentru Tit. El îi amintește de faptul, că harul lui Dumnezeu este izvorul mântuirii tuturor oamenilor (Tit 2,11). Pentru noii Iona ai Noului Testament aceasta nu era ceva de la sine înțeles. Pavel a trebuit să folosească ultimul său atu, ca să-i convingă; căci iudeii au ridicat între ei și păgâni un fel de zid de fier. Pavel a dărâmat zidurile de rușine înconjurate cu turnuri de veghere teologice – mai întâi, prin aceea că el prin Duhul Sfânt a vorbit limba oamenilor aflați de partea cealaltă a „zidului“, mai târziu, prin aceea că el i-a învățat, că Hristos aduce pace de partea ambelor părți a zidului. El vestea, că Hristos a făcut din cele două părți una singură și a dărâmat zidul de despărțire, dușmănia; în Sine Însuși Hristos a făcut din cei doi dușmani un singur om nou, prin aceea că El la cruce a împăcat pe cei doi, ca un trup, cu Dumnezeu și în felul acesta a înlăturat dușmănia. Isus a venit să vestească pace acelora care sunt departe (păgânii) și celor ce sunt aproape (iudeii), căci prin El și unii și alții au intrare prin același Duh la Tatăl (Efeseni 2,11-17). Aleluia! Pavel a exclamat plin de entuziasm: »Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc națiunilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos ...« (Efeseni 3,8) Însă nu toți erau de aceeași convingere ca și Pavel, care a fost botezat prin Duhul Sfânt, ca împreună cu toți oamenii, iudei sau greci, să alcătuiască un singur trup (1 Corinteni 12,13). Opoziția lor de neclintit trebuia să fie expusă focului botezului îngrozitor (1 Tesaloniceni 2,16). Da, aceste limbi străine, vestitoare ale unei Evanghelii așa de mare, semne ale unui legământ nou și mondial, trebuia să devină pentru ei un

foc, dar un foc al judecății. Mânia lui Dumnezeu trebuia să-i aprindă, așa cum se ard paie în foc (Matei 3,12).

Scopul

Ca să încheiem acest capitol: *scopul vorbirii în limbi* stă scris clar într-un text, pe care l-am citit și recitat de cincizeci de ori: în relatarea despre Rusalii (Faptele Apostolilor 2)! Totul stă scris acolo. La marea întrebare a oamenilor uimiți, ce ar putea să însemne vorbirea în limbi, Petru a răspuns foarte simplu cu cuvintele prorocului Ioel: »... voi turna din Duhul Meu peste orice făptură« (versetul 17). »Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit« (versetul 21). Oricine – orice făptură – acesta este răspunsul! Scopul? Să spună acestor iudei încorijibili, care veniseră din toate părțile, că Evanghelia era și pentru oamenii de pretutindeni! Și în felul acesta Pavel trage concluzia, că vorbirea în limbi este un semn – nu pentru credincioși, ci *pentru necredincioși*. Călăuzit de Duhul Sfânt, cu o claritate de netăgăduit Pavel desemnează pe acești necredincioși: pe iudei (1 Corinteni 14,21). În Noul Testament s-a practicat vorbirea în limbi numai în prezența iudeilor, căroră le și era adresată; și chiar și atunci când păgânii vorbeau în limbi, semnul era pentru **acest popor**, pentru iudei, numai pentru ei. Nu există nici o excepție de la această regulă.

M-ar fi pus pe gânduri, de ce ar fi vorbit în limbi păgânii din casa lui Corneliu și chiar și Corneliu însuși, dacă semnul era totuși pentru iudei. Textul, care urmează după această relatare, conține răspunsul complet la această întrebare. Ei toți vorbeau în limbi, pentru ca Petru să poată spune fraților lui iudei, care nu recunoșteau dreptul păgânilor la mântuire: »*Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca și peste noi la început*« (Faptele Apostolilor 11,15), »*După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit*« (Faptele Apostolilor 11,18). Această „potolire“ arată în ce măsură vestirea mântuirii națiunilor a produs revoltă în ei. Pentru **acest popor** era semnul de netăgăduit, că Dumnezeu lor a ascultat limbile străine în aceeași măsură ca și glasul copilului Său Israel. Ei au trebuit să recunoască la început cu o exclamație cuprinsă de uimire, iar apoi plină de bucurie: »*Dumnezeu a dat deci și neamurilor pocăință, ca să aibă viață*« (Faptele Apostolilor 11,18). Corneliu era purtătorul semnului, dar semnul era pentru acest popor.

În vestul sălbatic era un cowboy renumit – cel care îmbunătățește lumea – immortalizat pe ecrane de Steve McQueen. Acest cowboy – până atunci o ființă dubioasă – fără a chibzui mult este numit șerif în slujba nevoilor. Dar cum se poate cuceri încrederea populației și în mod deosebit a hoinarilor, care puțin sunt înclinați să creadă că autoritatea acestui cowboy nu este împotriva legii și este absolut legală? Renumita stea de șerif, semnul noii lui numiri și al convingerilor lui bune, i-a fost atârnată pe piept.

În aceeași formă a pecetluit Corneliu, printr-un semn de netăgăduit, în chip divin „agățat“ de o vorbire (Faptele Apostolilor 10,46), față de un Israel încă necredincios, că el ca păgân a primit de asemenea semnalul sonor pentru o chemare cerească. El a devenit legitim, în aceeași măsură ca și iudeii mântuiți, un copil al lui Dumnezeu, după cum este scris: »*A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu*« (Ioan 1,11-12).

Istoria din Efes (Faptele Apostolilor 19,1-7), unde doisprezece ucenici au început deodată să vorbească în limbi, nu este o excepție. Acești bărbați nu erau ucenici ai lui Isus, ci iudei, ucenici ai lui Ioan Botezătorul, care au fost botezați prin botezul său, rânduit pentru poporul iudeu.

În credința în Hristos, rebotezați cu apă în Numele lui Isus și botezați în Duhul, au devenit un trup (1 Corinteni 12,13) cu păgânii convertiți. Această unire a mers așa de departe, că limba străină a acestor oameni i-a autorizat în chip minunat să laude pe Dumnezeu lui Israel, care înaintea ochilor lor a devenit Dumnezeu națiunilor. Ei aveau nevoie de acest semn al vorbirii în limbi, ca să fie învățați despre dimensiunea mondială, în care Dumnezeu lor le-a făcut parte de mântuirea Sa.

Capitolul 7

Isus și vorbirea în limbi

Ce ma uimit în cel mai înalt grad, este că Domnul nostru Isus Hristos, modelul nostru divin, nu a vorbit niciodată în limbi. El, Cel care a posedat Duhul Sfânt în toată plinătatea, care dispunea de toate darurile, pare să nu fi avut darul vorbirii în limbi - și nici nu părea că l-a lipsit. El nici nu a vorbit despre el și nici nu părea că l-a căutat. Totuși, dacă vorbirea în limbi era cu adevărat ce mi s-a spus că era și slujea la ceea ce mi s-a spus, atunci și El ar fi trebuit să aibă nevoie de ea; El, Cel care s-a luptat deseori în rugăciune, și uneori chiar cu lacrimi, Cel care vestea oamenilor mântuirea, Cel care făcea vindecări.

Dacă vorbirea în limbi este cu adevărat acel stimulent și mijloc de întărire, așa cum se afirma, atunci Isus ar fi avut foarte mare nevoie de el – El, Cel care deseori era obosit până la epuizare. De ce, m-am întrebat, El nu s-a întărit niciodată prin vorbirea în limbi? Dacă vorbirea în limbi este pentru a fi folosită în casă, în particular sau între prieteni, de ce El n-a făcut-o niciodată?

De ce El nu s-a rugat niciodată în alte limbi în timpul multelor vindecări, pe care El le-a făcut?

De ce nu a luat ca ajutor vorbirea în alte limbi, care se pare că ar fi cea mai bună practică pentru alungarea demonilor?

De ce nu a cântat în alte limbi când s-a urcat pe Muntele Măslinilor (Marcu 14,26)?

De ce niciodată El nu a vorbit în limba îngerilor, El, peste Cel care îngerii lui Dumnezeu s-au suit și s-au coborât? (Ioan 1,51)

De ce, m-am întrebat, El niciodată nu a avut această carisma? De ce El niciodată nu a căutat acest semn în favoarea împlinirii misiunii Sale și nu l-a pus alături de celelalte semne? În 1 Corinteni 12 am găsit nouă daruri ale Duhului:

Darul înțelepciunii, cunoașterii, credinței, vindecărilor, facerii de minuni, al prorociei, al deosebirii duhurilor, al diferitelor limbi, al interpretării limbilor.

Preaiubitul nostru Domn Isus dispunea de toate și s-a folosit de toate, numai de vorbirea în limbi și de acțiunea care o însoțea, interpretarea limbii, nu s-a folosit.

I-a refuzat Dumnezeu acest dar prețios? I-a retras Dumnezeu acest dar prețios? I-a scăpat acest dar? N-a căutat El suficient după el? Nu avea El suficientă maturitate spirituală, ca să-l primească?

Toate acestea mi se păreau inimaginabile, până la limita ereziei, căci Isus nu avea Duhul cu măsură (Ioan 3,34), nu, El Îl posedă pe deplin. Dacă El posedă această carisma, de ce nu s-a folosit de ea? Dacă nu a făcut, atunci din cauză că nu a avut ocazia s-o facă, dar **de ce** nu a avut?

Nu aveau oamenii, cu care El a vorbit, nevoie să vadă acest semn, așa cum aveau nevoie să vadă toate celelalte semne? Putea Isus să aibă plinătatea darurilor, dacă nu avea acest dar? Mai mult decât toate celelalte întrebări ale mele, această întrebare a fost primită cu iritație. Eu eram un fel de drăcușor care se grăbea să scoată dintr-o „sacoșă cu întrebări surpriză producătoare de frică”. Căci întrebările mele aparțineau acelei categorii de întrebări la care nu se dorește să se răspundă.

Odată mai mult am fost limitat să mă adresez lui Dumnezeu și să aștept un răspuns de la Duhul Sfânt. Și el a venit de la sine din totalitatea Sfintei Scripturi; el corespundea caracterului celor patru evanghelii.

„De ce“ este explicat

Domnul Isus aproape că nu a depășit granițele Palestinei. Evanghelia Lui se răspândea numai la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 10,6). El și-a exercitat lucrarea numai la iudei și nu în prezența străinilor. Ucenicilor Lui El le-a poruncit: »Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor« (Matei 10,5). Aspectul mondial al învățaturii Sale a rămas

ascuns. Încă nu era vorba de »popoare, seminții, națiuni și limbi«. Nimic sau aproape nimic din vorbirea Sa nu se putea recunoaște răspândirea mondială a lucrării Sale.

Drept urmare semnul vorbirii în limbi nu își avea prezența justificată și nici un drept să se arate. Până în momentul acela nimic nu putea să supere pe iudei și să-i facă geloși, căci încă nu era vorba de un har destinat păgânilor. Domnul Isus a amintit vorbirea în limbi numai într-un singur loc: în evanghelia după Marcu (capitolul 16, versetul 17). La sfârșitul timpului vieții Lui ca Om pe pământ, El spune: »În Numele Meu vor vorbi în limbi noi.« Deosebit de remarcabil este momentul când El spune aceste cuvinte, și anume în frazele care culminează cu »**mergeți în toată lumea**«. Ceea ce declanșează vorbirea în limbi este renumitul »la orice făptură«. Granițele severe ale naționalismului iudaic îngust sunt desființate.

Dar Domnul Isus știe că »acest popor« va face totul, ca să împiedice, ca vestea bună să nu fie vestită în alte limbi și pentru alte limbi. Astfel El Însuși și ucenicii Lui vor da „acestui popor“ semnul potrivit, pe care El Însuși în înțelepciunea Lui niciodată nu a vrut să-l folosească, sau nu a avut ocazia să-l folosească. Invers, dar în concordanță cu aceasta, niciodată nu s-a vorbit în alte limbi păgânilor din Atena și Malta, departe de poporul iudeu, care se opunea cu așa mare înverșunare mântuirii lui. În lipsa iudeilor acest semn, care era destinat numai pentru iudei, nu își mai avea justificarea prezenței ei. Și tot așa de puțin își are și astăzi justificarea, acolo unde poporul iudeu nu este prezent să se opună mântuirii lumii.

Ca să-și păstreze fața curată, apărătorii vorbirii în limbi răstălmăcesc sensul Scripturii spre pierzarea lor (2 Petru 3,16), aceasta deseori și atunci când sunt întrebați cu privire la lipsa totală a vorbirii în limbi în viața lui Isus.

Unul dintre ei a răspuns în felul următor unui ne-carismatic: „Isus Hristos nu a vorbit niciodată în limbi, deoarece El a fost desăvârșit. Din cauza acestei desăvârșiri, El nu a avut nevoie să fie zidit sufletește!“

Cu o întrebare simplă dorim să ne împotrivim acestei afirmații prinsă din aer: „De ce Isus Hristos, care era desăvârșit, a insistat să fie botezat de Ioan Botezătorul cu botezul pocăinței, cu toate că El cu siguranță nu avea nevoie de pocăință?“

Ioan nu voia să-L boteze, dar cuvintele care urmează l-au convins: »... căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit« (Matei 3,15). De ce Isus Hristos nu a împlinit în același fel ce trebuia împlinit cu privire la vorbirea în limbi?

Cu privire la Biserică Isus Hristos a văzut că totalitatea bisericii în toate epocile va avea nevoie de pocăință, în timp ce aproape totalitatea bisericii nu va folosi niciodată vorbirea în alte limbi.

În privința aceasta este așa de simplu

Explicația biblică, potrivit căreia semnul vorbirii în limbi este numai pentru iudei, a indispus pe unii din prietenii mei.

De ce – așa am fost întrebat – semnul nu putea să fie și pentru necredincioșii dintre păgâni? Răspunsul la această întrebare este simplu.

În Noul Testament avem două evenimente care au exact aceeași însemnătate: viziunea lui Petru în Faptele Apostolilor 10,9-16, care i-a dat libertatea să meargă la păgânul Corneliu, și vorbirea în limbi.

Ce înseamnă viziunea acelei fețe de masă, care a coborât din cer plină cu animale ne curate? Ce însemnau aceste animale necurate, pe care Petru – respectând legea lui Moise – niciodată nu le-ar fi atins? Oricine știe, ele reprezentau tot ce nu era iudaic, și anume, popoarele tuturor limbilor. Nimeni nu ar ajunge la ideea, că această viziune ar putea fi pentru altcineva decât pentru iudei; căci tocmai iudeii trebuiau să învețe, că nu mai trebuia considerat necurat ceea ce Dumnezeu a declarat ca fiind curat. Petru însuși a fost învățat prin această viziune, care mai târziu va învăța și pe alții. Petru, ca iudeu și pe baza necredinței sale naturale cu privire la mântuirea păgânilor, avea nevoie de o astfel de viziune.

Tot așa și iudeii aveau nevoie de semnul vorbirii în limbi, tocmai pentru că ei erau iudei și erau împotriva mântuirii oamenilor care vorbeau altă limbă. Acest semn – ca și viziunea întreită a lui Petru – îi învăța, că începând din momentul acela mântuirea Domnului lor era „pentru oricine” și pentru „orice făptură” (Faptele Apostolilor 2,17,21) (și anume, pentru orice limbă). Ideea încăpățanată, potrivit căreia semnul vorbirii în limbi ar fi fost și pentru păgâni, a devenit neîntemeiată pentru unii dintre prietenii mei, atunci când le-am dat următorul exemplu: „Aceasta ar fi așa, ca și cum eu, care vorbesc limba franceză, prin Duhul aș începe în chip minunat să vorbesc înaintea voastră în engleză. Aveți voi nevoie de aceasta, ca să știți, că Evanghelia poate traversa Canalul Mânecii? Nu, cu siguranță nu! Căci, deoarece fiecare știe aceasta de secole, acest semn ar fi pentru voi fără scop.”

Nu, Duhul nu lucrează acolo unde este zadarnic; El nu vrea să dărâme ușile deschise (1 Corinteni 9,26). Din același motiv viziunea lui Petru nu a continuat să se repete. De trei ori succesiv s-a arătat și apoi, citez: »îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăși la cer« (Faptele Apostolilor 10,16). Același lucru, așa cum spune clar Augustin, s-a întâmplat și cu vorbirea în limbi: „... acest eveniment a avut loc, ca să vestească ceva (și anume, că Evanghelia trebuie să fie vestită în toate limbile pământului), și după aceea a dispărut”.

Este astăzi necesar, ca prin Duhul să se vorbească în limba eschimoșilor, ca să se știe, că în ochii lui Dumnezeu ei nu sunt necurați?

Hudson Taylor - și împreună cu el toți misionarii – nu au avut niciodată nevoie de semnul vorbirii în limbi, pentru ca cu uimire apostolică să învețe (Faptele Apostolilor 11,18) că Dumnezeu iubește și pe chinezi și îi primește și pe ei și limba lor.

Nici un creștin din lume nu are astăzi nevoie de viziunea lui Petru, de vorbirea în limbi sau de interpretarea acestora, ca să cunoască acest adevăr mare, pe care nimeni nu-l mai poate tăgădui.

Bazat pe stânca de nezguduit a Sfintei Scripturi mă solidarizez cu apostolul Pavel, că vorbirea în limbi și viziunea lui Petru au fost pentru acest popor iudeu (1 Corinteni 14,21), care nu numai desconsidera oamenii care vorbeau altă limbă și nu credeau în mântuirea lor, ci puneau coroana pe muntele lor de păcate, prin aceea că împiedicau vestirea mântuirii pentru păgâni (1 Tesaloniceni 2,16).

Lucruri comune

Am spus mai înainte, că viziunea lui Petru și vorbirea în limbi sunt unul și același lucru. Trebuie să ne gândim la următoarele: marfa este aceeași, împachetarea este diferită. Dacă se ține seama de acest fel de interpretare, între aceste două semne se descoperă asemănări deosebite, care nu se regăsesc la nici un alt dar al Duhului.

1. Viziunea a fost dată unui credincios, se adresa însă necredinței lui.

Tot așa și vorbirea în limbi a fost practică de credincioși, dar se adresa necredinței lor.

2. Viziunea s-a repetat de un număr limitat de ori, dar ne aducem aminte de însemnătatea ei de fiecare dată când citim Faptele Apostolilor 10 și 11.

Același lucru este valabil și cu privire la practicarea vorbirii în limbi, care a fost limitată prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 13,8), dar însemnătatea ei ne este mereu adusă vie în minte, la citirea Scripturii.

3. Viziunea a fost numai pentru acest popor.

Tot așa și vorbirea în limbi a fost numai pentru acest popor (1 Corinteni 14,21).

4. Viziunea confirma unui iudeu, că mântuirea trecea peste granițele poporului Israel și Evanghelia era valabilă pentru orice făptură. Tot așa vorbirea în limbi confirma iudeilor, că mântuirea era valabilă și pentru popoarele din afara granițelor poporului Israel și că Dumnezeu revarsă Duhul Său peste orice făptură (Faptele Apostolilor 2,17).

5. Duhul explica dimensiunea mondială, și nu legată de o limbă, a noului legământ.

Tot așa vorbirea în limbi a arătat adeptilor „numai pentru Israel”, că noul legământ este mult mai extins și se referă „la oricine” (Faptele Apostolilor 2,21).

6. Viziunea nu a durat permanent, căci a fost reluată înapoi în cer.
Tot așa vorbirea în limbi nu urma să dureze permanent (1 Corinteni 13,8).
7. Viziunea și-a găsit deplina confirmare abia în întoarcerea lui Corneliu la Dumnezeu.
Tot așa vorbirea în alte limbi se înțelege corect abia în lumina convertirii oamenilor din limbile barbare și străine, aceasta înseamnă, a păgânilor.
8. Viziunea nu s-ar potrivi într-o adunare în care există convingerea despre însemnătatea mondială a oferirii mântuirii. Tot așa vorbirea în limbi nu era un semn pentru credincioși (1 Corinteni 14,22).
9. Petru a fost personal zidit prin viziunea sa. Această zidire avea drept conținut ceea ce spunea viziunea, și nimic mai mult.
Tot așa au fost desigur zidiți și aceia care vorbeau în limbi, prin ceea ce vrea să spună acest semn, și anume, cu privire la această idee absolut nouă, că Duhul Sfânt a fost turnat peste orice făptură și peste orice limbă și că, ce taină mare, *»națiunile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus ...«* (Efeseni 3,16).
10. Viziunea i s-a arătat de trei ori succesiv lui Petru, pentru ca el să-și poată bine întipări lecția. Tot așa ar fi de neînțeles, dacă ea ar fi trebuit să se repete pe parcursul slujirii sale.
Tot așa în cartea Faptele Apostolilor se relatează de trei ori bisericii apostolice și oricărei biserici creștine despre vorbirea în alte limbi (capitolele 2, 10, 19), până când acestea au înțeles bine adevărul, și nu mai mult. Dacă vorbirea în alte limbi, potrivit unor oameni, ar trebui să fie încă actuală, atunci și viziunea ar trebui să aibă loc în același fel. Dacă ar trebui să se mai practice vorbirea în limbi, viziunea ar trebui să se repete și astăzi. Cine mai are nevoie în biserica de astăzi, în care au pătruns oameni din toate popoarele, toate națiunile, rasele și limbile, să vadă un semn din care să rezulte că trupul Domnului nostru Isus Hristos se compune din toate popoarele, toate națiunile, rasele și limbile?
Pe scurt, viziunea animalelor ne curate, l-a învățat pe Petru exact același lucru pe care vorbirea în alte limbi a învățat pe iudeii care nu voiau să creadă, că drumul mântuirii, accesul la Dumnezeu lui Israel, stă acum deschis pentru străini și barbari, a căror limbă a fost rostită în chip minunat de Duhul Sfânt.

Interpretări grele

Pavel scrie în 1 Corinteni 14,22, inspirat de Duhul Sfânt, că semnul vorbirii în limbi nu este pentru credincioși, ci pentru necredincioși. Nu îl călăuzește Duhul Sfânt pe Pavel să spună în versetul următor exact contrariul? Se pare că Îl descoperim pe Duhul Sfânt că se contrazice cu afirmația următoare:

»Deci, dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc, și toți ar vorbi în alte limbi, și ar intra și de cei fără daruri, sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?« Acest paradox extrem de încurcat până acum nu a putut nimeni să mi-l explice. Dacă „necredincioșii“ din versetele 22, 23 și 24 fără nici o deosebire reprezintă pe iudei și pe națiuni, atunci contradicția rămâne. Greutatea dispare, dacă se admite, că Pavel are în vedere două categorii de necredincioși:

a) Necredincioșii din versetul 22 sunt descriși în versetul 21: *»Voi vorbi poporului acestuia prin altă limbă și prin buze străine; și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul.«* Aceștia sunt iudeii. Semnul era pentru ei.

b) Ceilalți necredincioși, ascultătorii din versetul 23, erau „bărbați din popor“, și „nu din acest popor“; altfel spus, erau păgânii din cetatea Corint. Vorbirea în limbi nu era pentru ei, așa cum spune Duhul Sfânt.

Această interpretare anulează contradicția și confirmă că vorbirea în limbi – în mod necesar neînțeleasă de păgâni – nu era destinată păgânilor, ci numai necredincioșilor poporului iudeu. Semnul trebuia să-i facă să înțeleagă, că începând de acum și oamenii altor limbi aveau acces la trupul lui Hristos, adică la Adunare.

În încheiere vreau să atrag atenția, că prorocirea din versetele 24 și 25 în opoziție cu vorbirea în limbi era destinată în primul rând celor credincioși, dar a fost înțeleasă și de necredincioși, deoarece era rostită în propria lor limbă. În felul acesta se ajungea la convertiri temeinice, la trezirea conștiinței, da, oamenii cădeau cu fața la pământ și recunoșteau că Dumnezeu este între ei.

Orbire?

Cu uimire am mai constatat, în ce măsură dușmanul cu privire la acest punct de învățătură, care este așa de simplu și ușor de înțeles, a acoperit cu un voal inteligența spirituală a anumitor creștini. Nu demult am întrebat trei persoane, care erau tinere în credință și aproape fără instruire doctrinară. După aceea am reluat experiența cu trei copii de opt și nouă ani. Le-am citit foarte rar versetele din Faptele Apostolilor 10 cu privire la viziunea lui Petru.

Cu această ocazie i-am rugat să-mi spună ce au înțeles. După unele ezitări toți trei au dat răspunsul corect, pe care vreau să-l rezum în următoarea frază: viziunea a vrut să-l facă pe Petru să înțeleagă, că el avea voie să vestească păgânilor mântuirea.

Dacă oameni fără instruire doctrinară și copii fără cunoștințe pot înțelege conținutul semnului care a fost dat lui Petru, de ce atunci sunt creștini, care de mult stau în credință și se numesc plini de Duhul Sfânt, care ne conduce în tot adevărul, de ce atunci acești prieteni dragi nu sunt capabili să înțeleagă conținutul acestui celălalt semn asemănător, cel al vorbirii în limbi? Căci în expresia „a vorbi în limbi” cuvântul limbă explică tot ce se include în aceasta, în timp ce acest cuvânt nu se întâlnește în viziunea lui Petru, care vrea să spună același lucru!

După părerea mea, numai un duh al orbirii poate să ascundă acest adevăr de inteligența lor.

De ce așa de mulți oameni din poporul lui Dumnezeu au devenit incapabili să înțeleagă explicațiile Duhului Sfânt, care, de exemplu, ne spune:

1. Cine vorbește în limbi, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu.
2. Că acest semn nu a fost pentru cei credincioși.
3. Că acest semn era pentru necredincioșii acestui popor iudeu.

Aceste texte sunt mai ușor de înțeles decât textele din Ioan 3,16 sau Romani 3,23, și cu toate acestea credincioșii nu le înțeleg. Sau nu vor să le înțeleagă, de frică să nu fie salvați și vindecați de greșelile lor?

De ce numai pentru iudei?

Cu privire la credința mea perseverentă împreună cu Pavel, că atât vorbirea în limbi, cât și viziunea lui Petru este pentru acest popor, unii s-ar putea întreba tulburați: De ce numai pentru iudei? Deoarece Duhul Sfânt ne învață (Romani 9,4-5), că filiațiunea, slava, legămintele, darea Legii, slujbele divine și făgăduințele aparțin israeliților.

Salvatorul a venit mai întâi la ei și pentru ei. Apostolii erau iudei. Și primii creștini au fost iudei. Realmente prima adunare a fost iudaică. Totul era în mâna israeliților. Drept urmare cei mai zeloși dintre ei, în mod deosebit Petru, se fereau să împărtășească această minunată veste bună cu națiunile, a căror limbă era limba barbară. Vorbirea tocmai în această limbă a națiunilor evitate și viziunea lui Petru erau cele două semne, prin care Dumnezeu voia să convingă acest popor de însemnătatea mondială a Evangheliei.

El voia să-i conducă să înțeleagă marea taină, că în Isus Hristos păgânii (limbile) vor deveni împreună cu ei unul și același trup (Efeseni 3,6). Atât unul cât și celălalt semn voiau să exprime aceasta, și nimic altceva decât numai aceasta.

Capitolul 8

Nu pentru oameni ci pentru Dumnezeu

În ceea ce mă privea, prietenul meu cel mai mare era apostolul Pavel însăși, care – o dată mai mult – mi-a aruncat pârghia sub picioare cu logica lui necruțătoare, inspirată de Duhul Sfânt. Oricum, în momentul acesta dispuneam încă de două cuiburi de rezistență: un buncăr mare și o fortăreață mică. Buncărul meu consta dintr-o frază din Biblie, care m-a făcut să sper, că atitudinea severă a lui Pavel este atenuată prin referirea sa la Vechiul Testament: »*Voi vorbi poporului acestuia ...*« (1 Corinteni 14,21). Mi-am zis, dacă Dumnezeu S-a adresat necredincioșilor prin semnul vorbirii în limbi, atunci este totuși un mesaj pentru oameni. Speranța mea a fost însă de scurtă durată – buncărul meu a fost minat și de la sine a sărit în aer: desigur Dumnezeu a vorbit iudeilor prin acest semn, dar dacă acest semn le-a vorbit lor, cuvintele semnului erau totuși pentru Dumnezeu, numai pentru El.

Odată m-a invitat un general de armată să merg la el în birou, pentru ca să pot vorbi cu el despre credință. Când am ajuns, așteptau deja mai multe persoane, care de asemenea și-au dat întâlnire cu el. Eu am fost primul care a fost întâmpinat. Discuția care a urmat am avut-o numai cu generalul, dar primirea mea imediată a fost pentru ceilalți un semn de onoare, care mi s-a dat. Tot așa este și cu vorbirea în limbi. Limbile păgâne, de acum înainte privilegiate, sunt admise în protocolul privat al Împăratului împăraților. Ele vorbesc numai pentru Dumnezeu, dar acest fapt vorbește și celorlalți.

Clarificare

În timpul când aveam o înțelegere copilărească a Bibliei, mă dădeam mulțumit cu păreri neexacte, mă mișcam în curentul ideilor recepționate – așa după cum eram influențat – fără să mă obolesc, ca să verific în Biblie dacă ceea ce mi se spunea era adevărat (Faptele Apostolilor 17,11).

Din relatarea despre Rusalii am acceptat fără să verific, că vorbirea în alte limbi este categoric un mesaj adresat oamenilor; căci ținând seama de acești mulți străini care vorbeau limbi diferite, se putea explica numai cu o minune, că toți înțelegeau în același timp ce Dumnezeu vrea să le spună.

Dar ce șoc, când cu Biblia deschisă am descoperit, că nu străini păgâni au fost, care veniseră la Ierusalim în ziua Cincizecimii, ci iudei din alte țări (Faptele Apostolilor 2,5.14.23; și pe lângă aceștia probabil și unii prozeliți care au trecut de partea iudeilor), care cu toții înțelegeau limba aramaică (pe lângă limba propriei lor țări). Dacă ar fi fost deci vorba să se predice acestor oameni, de ce ar fi fost atunci nevoie de așa de multe limbi, cincisprezece, căci ar fi ajuns una singură, așa cum se înțelege din continuarea relatării? Cine vrea să găsească un mesaj pentru oameni, acela să-l caute în predica lui Petru și nu în vorbirea în limbi. Căci toți au înțeles ce le-a spus Petru, atunci când a vorbit nu „în limbi“, ci într-o singură limbă. Deoarece toți au înțeles limba în care Petru li s-a adresat, aceasta înseamnă că era total de prisos să se mai adauge alte cincisprezece limbi, dacă una singură era suficientă. Deci, de ce celelalte cincisprezece?

Răspunsul și clarificarea tuturor acestor întrebări decurge din pana inspirată a lui Pavel, când călăuzit de Duhul Sfânt scrie următoarele: »... cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu« (1 Corinteni 14,2). Și exact așa cum spune Pavel, vorbesc în Faptele Apostolilor (capitolul 2) oamenii iudeilor (1 Corinteni 14,21), ca semn în cincisprezece limbi străine către Dumnezeu, și anume înaintea tuturor acelor iudei, care descindeau din cincisprezece națiuni diferite, amintite în text.

Semnul le-a arătat clar, că din momentul acela dreptul de acces la Dumnezeu nu mai era dreptul lor privat; că urechea lui Dumnezeu asculta și alte dialecte tot așa de bine ca și limba lor; că limba ebraică nu avea nici o întâietate și că ei ar face bine în viitor să se ghideze după Duhul

Sfânt, și să nu mai considere necurați pe oamenii, pe care Dumnezeu lor li le-a prezentat curați (Faptele Apostolilor 10,15).

A doua linie de apărare

Chiar și în acest singur punct am încercat în „mini-întăritura“ mea să opun rezistență. O numesc „mini-întăritură“ deoarece se afla în afara Bibliei. Era cetatea experienței, despre care se discută în cele din urmă mai mult decât despre Biblie. Căci nu există o temă de discuții mai plăcută decât experiența. De aceea voiam de fapt să nu fac uz de ea în această carte. Este un fundament foarte labil. Pe masa mea de lucru sunt două feluri de cărți. Acelea care folosind un număr mare de anecdote povestesc despre mărturii trăite, dovedite, toate luptând pentru vorbirea în limbi, care se adresează oamenilor. Sunt apoi acelea cu mărturii contrare, care eliberează chestiunea de misticism. În acest domeniu al experienței sau contra-experienței forțele sunt echilibrate. De aceea voi rămâne la principiul „sola scriptura“. Eu însumi am fost obiectul profețiilor, care au fost date prin vorbirea în alte limbi. Și alții au fost și pot chiar să confirme, că profețiile s-au adevărit și că lucrurile au decurs așa cum au fost prorocite. Drept urmare asemenea experiențe nu pot fi negate. „În fond“ – așa a spus un prieten drag – „eu am auzit o prorocie în altă limbă, care se referea la mine, și ea s-a împlinit în viața mea!“ Era adevărat ce spunea acest prieten, sau făcea glume ...? Dumneavoastră și eu, noi toți am auzit despre acest fel de „adevăr“. O prorocie se împlinește – drept urmare a vorbit cerul! Suntem noi siguri de aceasta? Căci cerul a vorbit și în Biblie, dar ce spune acolo contrazice această experiență. Experiența confirmă că în cazul vorbirii în alte limbi cerul este cel care vorbește oamenilor, în timp ce Biblia spune, că oameni vorbesc către cer (1 Corinteni 14,2). Cui să-i dau dreptate? A ceea ce spune Dumnezeu, sau ce spune experiența mea? Se pare că Iov a cunoscut această dilemă, când a spus: »Mi-am plecat voia la cuvintele gurii Lui« (Iov 23,12). Experiența! O găsim pretutindeni în viața noastră, și totuși ea nu dovedește nimic.

Chiar ocultism

Se poate întâmpla ca un horoscop să nu se înșele! Milioane de oameni vor confirma aceasta. Aceasta este experiența.

Pereții capelei „Notre Dame de la Garde“ din Marseille sunt acoperiți cu scrieri de mulțumire pentru minunatele împliniri. Aceasta este experiența.

Madam Soleil procește uneori lucruri neobișnuite. Din două prezicătoare americane una din ele a prezis uciderea lui J. F. Kennedy, cealaltă atentatul asupra președintelui Reagan – ambele s-au împlinit. Și cârjele și protezele, care atârnă în grota din Lourdes, confirmă ele învățătura despre Maria? Căci și aceasta este experiență?

Sau ghicitorul cu pendula, care vă dă locul aflat la mai multe sute de kilometri unde se găsește obiectul pierdut, numai prin simplu fapt că el ține pendula deasupra unei hărți, și aceasta este experiență. Și nu este dovedită această experiență, când același ghicitor vă spune – fără să vă consulte măcar – de ce boală suferiți? Mii de oameni cred și practică astfel de lucruri, deoarece realitatea experienței îi împiedică să vadă partea ocultă a acestor lucruri.

Sola Scriptura

Dar, așa am confirmat mult timp cu voce tare, căutarea noastră după adevăr este în domeniul experiențelor biblice și spirituale. »Cuvântul Tău este adevărul« (Ioan 17,7), a fost răspunsul care mereu mi-a venit în minte. Și în afara Cuvântului lui Dumnezeu diavolul poate să ne ofere „cascade de experiențe“; el se poate preface chiar în înger de lumină (2 Corinteni 11,14) și ne poate spune adevăruri. Căci, dacă este Duhul Sfânt Cel care vorbește, unde este puțin adevăr, în ce categorie se încadrează atunci adevărul din Faptele Apostolilor 16: în cetatea europeană Filipi,

o femeie, care posedă un dar profetic deosebit, urmează doi bărbați, pe care ea niciodată mai înainte nu i-a văzut, și strigă oamenilor, că acești bărbați sunt slujitori ai lui Dumnezeu și vestesc cuvintele mântuirii (Faptele Apostolilor 16,17). Și aceasta este experiență. Dar era un demon, care vorbea aici, și Pavel i-a poruncit să părăsească locul. Atâta timp cât femeia putea ghici, ea era rătăcită; abia după ce ea nu mai putea spune nimic, ea a stat în adevăr.

Și faraon

Experiență! Faraon avea din aceasta cât dorea! Vrăjitorii lui au transformat apa în sânge, au făcut să se înmulțească broaștele și au transformat bastoane în șerpi (Exod 7). Era adevărat, autentic; tot așa de adevărat ca și experiența și mărturia femeilor din Ieremia 44,17 și 18: »... voim ... să aducem tămâie împărătesei cerului, și să-i turnăm jertfe de băutură ... Atunci aveam pâine de ne săturam, eram fericiți și nu treceam prin nici o nenorocire. Dar, de când am încetat să aducem tămâie împărătesei cerului și să-i turnăm jertfe de băutură, am dus lipsă de toate, și am fost nimiciți de sabie și de foamete.« Cine poate contrazice aceasta? Cine decide dacă o chestiune este adevărată sau falsă? Experiența trăită sau Cuvântul lui Dumnezeu? Dacă Dumnezeu spune, că cine vorbește în altă limbă nu se adresează oamenilor, ce să tăgăduim atunci, acest cuvânt, sau mărturia, care contrazice acest cuvânt? Alegerea între „experiență” și Biblie mi s-a impus. Eu m-am decis și m-am așezat de partea Scripturii și împotriva acestor pseudo-mărturii. Acum și cititorul meu trebuie să se decidă.

Nu oamenilor, ci lui Dumnezeu

La acest punct mi-a fost ușor posibil să trec de la doctrină la verificare. Pentru mania mea, să verific totul prin suta Bibliei, s-a oferit curând o ocazie. Drept cobai a fost un prieten drag al meu, un predicator cu inima deschisă, care m-a invitat de câteva ori să vestesc Cuvântul în comunitatea lui. În timpul unei discuții particulare mi-a povestit despre o soră din comunitatea lui, care în prezența lui a vorbit în altă limbă. „Am recunoscut în ceea ce a spus un mesaj adresat mie”, povestea prietenul meu. Această ocazie a fost prea frumoasă pentru mine – ca și cum ar fi fost servită pe tavă. I-am spus: „Cum aduci tu la unison acest mesaj adresat ție cu Cuvântul Bibliei: »cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu« (1 Corinteni 14,2)? Tu nu ești Dumnezeu”. Aceasta a fost pentru el ca o lovitură de pumnal. Nu a putut să-mi răspundă. I-am prezentat un text, pe care el evident niciodată nu l-a văzut sau a trecut cu vederea peste el. M-am rușinat pentru el. Mi-a părut rău. Nu am spus că această vorbire în altă limbă, care se adresează oamenilor, miroase a pucioasă. Nici nu am spus că este lăudăroșenie sau chiar înșelătorie. L-am lăsat să rostească singur sentința, că el avea de a face cu o mare falsificare. Și oricine știe, că falsificarea în lucrurile omenești importante se pedepsește de lege. Să fie oare în domeniul divin de mai puțină importanță?

Cum să considerăm vorbirile în alte limbi care aduc o profeție, o îmbărbătare sau o revelație – deci un mesaj adresat oamenilor? Este în contradicție evidentă cu ceea ce învață Duhul Sfânt. Poate fi altceva decât falsificare? Un alt prieten, predicator într-o comunitate penticostală, s-a lovit de asemenea de acest adevăr și a cerut să fie respectat în biserica sa. El și comunitatea lui au fost excluși din mișcare din care făceau parte.

Am povestit această întâmplare unui prieten al meu, care nu a părut nicidecum să se mire. Era informat în privința aceasta și mi-a zis: „Când acest cuvânt al lui Pavel a devenit cunoscut în cercul nostru, a avut efectul unei bombe. Ideea însă nu a fost acceptată, căci atunci ar fi trebuit să se recunoască, că tot ce s-a făcut până acum a fost *fals*.” Altfel spus, pentru ca greșeala să păstreze aparența de veridicitate, nu era voie nicidecum să se vorbească mult despre aceasta. Cât de des tradiția are mai multă valoare decât Cuvântul lui Dumnezeu. Istoria Bisericii pe parcursul secolelor este o dovadă dureroasă și umilitoare în privința aceasta.

Martirajul unui text

Chiar și în societatea noastră civilizată există practica rușinoasă a maltratării. Ea se folosește chiar și împotriva textelor biblice. Orice mijloc este destul de bun pentru a sfărâma texte, a le deforma și a le maltrata, cu intenția de a obține o depoziție contrară conținutului lui și contrară afirmației lui. Îmi permit aici o mică deviere, care ne poate fi foarte utilă ca exemplu. Nu există o învățătură mai clară și mai de nezdruncinat ca aceea a lui Pavel, când spune: *»Căci este un singur Dumnezeu și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.«* (1 Timotei 2,5) Prin aceasta el înțelege, că – deoarece există numai un Dumnezeu – nu poate să existe decât un Mijlocitor. Pentru el acest Mijlocitor este Isus, numai Isus și nimeni altul. Biserica romană inversează total acest adevăr, îndreptând privirea spre nunta din Cana (Ioan 2,1-10):

Deoarece Maria este cea care face atent pe Fiul ei, că oaspeții nu mai au vin, minunea care urmează este atribuită Mariei, care începând din momentul acela este mijlocitoarea tuturor darurilor harului! Învățătura marelui Medic al Bisericii este dintr-odată ocolită.

Unor asemenea maltratări sunt supuse textele Bibliei, și cei care răspândesc astfel de ne-teste devin repede numeroși.

Mă întristează să găsesc aceleași metode sub pana acelorora cărora li s-ar fi convenit o concepție strictă cu privire la Sfânta Scriptură.

Dimpotrivă - și aceasta spre toată onoarea fraților mei pentecostali – niciunul din cei cu care am discutat despre relatarea din Faptele Apostolilor 2 nu a contestat realitatea, că vorbirea în alte limbi din ziua de Rusalii s-a adresat lui Dumnezeu și nu oamenilor.

Dar acum apar voci, care încearcă să spună contrariul. Confirmarea clară și precisă a lui Pavel, că *»cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu«* (1 Corinteni 14,2) este răsturnată printr-o interpretare mutilată a relatării din Faptele Apostolilor 2, ca să explice doctrina lui Pavel – cu toate că ar trebui să se facă contrariul. Sau vrea cineva să mă convingă, că Pavel – atunci când el sub călăuzirea Duhului Sfânt a scris *»cine vorbește în altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu«* - a scris contrariul gândurilor lui Dumnezeu?

Cu încetinitorul

În tempo cu încetinitorul doresc să prezint o încercare de manipulare întreită a celor întâmplare la Rusalii:

Prima manipulare: „Dacă fenomenul vorbirii în altă limbă s-ar adresa numai lui Dumnezeu, cu siguranță s-ar fi limitat la dimensiunea frângerii pâinii“.

Primul răspuns: La toate marile manifestații – fie că este vorba de primul eveniment de la Rusalii sau de ocaziile din timpul nostru (întruniri, evanghelizări, pelerinaje) rugăciunile adresate lui Dumnezeu nu se fac într-un loc secret. Rugăciunea, lauda și mulțumirea se adresează lui Dumnezeu tot așa de public și vizibil ca și vestirea Cuvântului făcută oamenilor.

A doua manipulare: „Deoarece s-a înțeles ce se spunea, s-a adresat totuși oamenilor.“

Al doilea răspuns: În adunările mulțimii – atunci ca și acum – înțelege oricine ce se spune în rugăciune; în rugăciunea, care se adresează numai lui Dumnezeu.

A treia manipulare: „Ei au vorbit cu voce tare, clar, nu a fost nimic șoptit.“

Al treilea răspuns: Așa este cu toate rugăciunile noastre publice, fie că ele sunt rostite în sală, la radio, la televizor sau în aer liber. El sunt tot așa de perceptibile ca și predicile. Nu evităm – chiar dacă ne adresăm exclusiv lui Dumnezeu – să luăm ca ajutor prin amplificatoare decibelii necesari, ca să fim înțeleși de toți aceia cărora noi nicidecum nu ne adresăm!

Precizare necesară

În opoziție cu ce confirmă unii în grabă, vorbirea în altă limbă de la Rusalii nu a dus la nici o convertire. În principiu asemenea serviciilor divine de mulțumire de astăzi nu era altceva decât vestirea minunilor (Faptele Apostolilor 2,11) și bucuria cu privire la tainele lui Dumnezeu (1 Corinteni 14,2). Desigur, a îndreptat atenția oamenilor spre ceea ce a avut loc după aceea. Dar abia ce a urmat după aceea, și anume predica lui Petru, care nu era o „vorbire în altă limbă“, a condus oamenii la pocăință și credință.

Dacă vorbirea în altă limbă ar fi fost un mesaj adresat oamenilor, de ce atunci Petru a mai luat cuvântul? Ca să predice și să explice ceea ce Duhul Sfânt a predicat și a explicat deja? Vorbirea în altă limbă nu le-a explicat absolut nimic, căci își ziceau unii altora: »Ce vrea să zică aceasta?« (Faptele Apostolilor 2,12) Vorbirea în altă limbă avea valoarea unui semn – un semn pe care ei nu l-au înțeles.

Abia mesajul care a urmat le-a oferit cheia pentru înțelegerea semnului: »*Voi turna din Duhul Meu peste orice făptură ...*« (Faptele Apostolilor 2,17); și anume peste orice limbă, seminție și popor.

În timp ce vorbirea în altă limbă a ridicat o întrebare, fără să i se dea răspuns, predica lui Petru a satisfăcut căutarea lor. Și această predică a trezit pe oameni: »*După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă*« (Faptele Apostolilor 2,37) și s-au pocăit, așa cum ni se spune în continuarea relatării.

Aceste mii de iudei, care au fost salvați prin predica lui Petru, puteau acum să se reîntoarcă în țările lor de origine, ca acolo să depună mărturie despre mântuirea în Isus Hristos. Totodată acolo puteau face cunoscut iudeilor din neamul lor, că și oameni din alte limbi sunt mântuiți, au acces la Domnul lor și prin aceasta devin frați ai lor. Cu siguranță ei nu au înțeles toate aspectele acestei taine mari, dar semnul vorbirii în altă limbă i-a pregătit să nu facă ca ceilalți iudei, să se împotrivescă răspândirii Evangheliei în lume la oamenii care vorbesc altă limbă.

Căci acești primi convertiți – din natura lor împotriviți mântuirii altora, străinilor – nu trebuiau să uite această oră remarcabilă, când Dumnezeu, Duhul Sfânt, a fost primul care a vorbit ca acești ceilalți, acești străini. Semnul era clar. Dumnezeu a primit pe aceia și a mers așa de mult în întâmpinarea lor, că El a vorbit în limba lor. Acum și cei neînduplecați trebuiau să se resemneze cu aceasta. Fie că le plăcea sau nu, Dumnezeu a hotărât, mai presus de orice sublim, să unească într-un trup (Efeseni 3,6) pe iudei și pe oamenii altor limbi (1 Corinteni 12,13) prin botezul Duhului. Vorbirea în altă limbă era semnul potrivit pentru aceasta.

Alegerea

Îmi rămâne o amintire tristă întâmplarea când vecinul meu apropiat, un venerabil bătrân predicator al unei comunități pentecostale, m-a invitat să iau parte la o discuție pe tema care ne preocupă. Partenerul lui de discuții era un bătrân al unei comunități darbyste. Ambii țineau Bibliile lor deschise înaintea lor pe masă. Prietenul meu predicator, pe care îl consideram foarte versat în învățătura lui, spus cu blândețe, nu era la înălțimea partenerului său. Ce înfrângere a trebuit el să sufere! Era ca un tornado, care spulberă totul din calea lui. Acest slujitor al lui Dumnezeu cunoștea Biblia lui foarte bine. Ea îi era așa de familiară, ca și cum ar fi înghițit o Biblie. M-am văzut stând în fața lui Ștefan, despre care se spune: »*dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el*« (Faptele Apostolilor 6,10). Nu-mi pot aminti în detaliu adevărurile care l-au dezarmat pe prietenul meu și l-au pus la colț – pe atunci eram abia un începător, ca să le rețin. Dar următoarele m-au doborât, și nu voi uita: prietenul meu și-a închis Biblia, a împins-o deoparte și a spus: „Biblic privit, aveți dreptate, dar eu nu pot nega experiențele mele.” Această scenă m-a urmărit mult timp, căci ea era prezentă în cuvânt și faptă: Biblia este pusă deoparte, iar experiența este pusă pe prim-plan.

Învins în teritoriul lui plăcut și constrâns să recunoască, el s-a văzut pus înaintea alegerii între Biblie și experiență, dacă voia să-și apere fața. Una s-o tăgăduiască și pe cealaltă s-o păstreze. Biblia a fost jertfită experienței.

Și acesta este acest subiectivism galopant, care se răspândește în toate straturile creștinismului. Subiectivism, care înlătură ce ar putea să-i stea împotriva – chiar dacă acesta este Cuvântul lui Dumnezeu – punând o etichetă biblică pe toate aceste experiențe care îl mână. Acesta este trucul! Cei întorși de curând la Dumnezeu și cei care nu cunosc Biblia nu observă aceasta.

În drumul spre casă cu mașina eram întristat cu privire la el; cu plăcere l-aș fi mângâiat. Părea că el nu a fost deloc afectat, părea vesel, deconectat. El avea o experiență; cu aceasta era fericit și mulțumit.

El m-a făcut să-mi aduc aminte de acel preot catolic, care mi-a spus cândva: „Nu mă deranjează că Biblia nu vorbește de purgatoriu; magistratul bisericii noastre vorbește despre el și aceasta îmi este de ajuns.” Și lui îi erau suficiente experiențele.

Și mai multe experiențe

Cu plăcere ascultam odinioară povestiri, care relatau, că mai mulți oameni s-au întors la Dumnezeu, când au ascultat interpretarea vorbirii în altă limbă adresate lor. Bine, mi-am zis, ce este greșit nu poate conduce oameni la adevăr. Și deoarece vorbirea în altă limbă i-a condus la Dumnezeu, ea putea să vină numai de la Dumnezeu. Aceste păreri erau numai aparent logice. Ele nu m-au satisfăcut mult timp. Mi-a devenit clar, că cetățenii cetății grecești Filipi s-ar fi putut foarte bine întoarce la Dumnezeu, atunci când au auzit femeia cu duh de ghicire strigând - care incontestabil era posedată de un demon: »*Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului Celui Prea Înalt și ei vă vestesc calea mântuirii*« (Faptele Apostolilor 16,17). Această femeie, în același timp pradă și slujitoare a lui satan, era în acel moment aducătoarea celui mai curat mesaj evanghelic. Toată spiritualitatea lui Pavel a fost necesară ca să recunoască această rătăcire și s-o descopere. Dar justifică acest adevăr venit din iad ocultismul? Am întâlnit creștini, care mi-au spus, că ei au ajuns pe calea mântuirii prin martori ai lui Iehova, care le-ar fi procurat Biblia. Dar întoarcerea lor la Isus Hristos datorită inițiativei martorilor lui Iehova nu justifică nicidecum doctrina învățurii greșite a martorilor lui Iehova.

Apostolul Pavel ne relatează că sunt unii care predică Evanghelia cu gânduri ascunse cu scopul de a-i produce pagube. Această veste a adus atâta roadă, că Pavel a spus: »*Oricum: fie cu gând ascuns, fie în adevăr, Hristos este vestit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura.*« (Filipeni 1,18).

Este de recomandat rezultatul reieșit din sentimente rele? Trebuie aprobată vestirea mârșavă, invidioasă, pe baza rezultatelor ei?

La operă

Am cunoscut un slujitor al lui Dumnezeu care s-a întors la Dumnezeu la teatru. Când în prezentare a fost citat un text biblic, s-a predat pe loc lui Dumnezeu – fiind copleșit de Duhul Sfânt. Nu numai că el nu s-a mai dus niciodată la teatru, el nici nu a trimis pe cineva acolo, ca să se întoarcă acolo la Dumnezeu. Sau scopul scuză mijloacele? Mă tem că la mulți creștini acest duh lumesc preponderază.

John Bost, întemeietorul „Asiles de la Force” din ținutul francez Bergerac, era fiul unui preot. Înainte de întoarcerea lui la Dumnezeu a iubit foarte mult lumea. Astfel, a mers odată la operă să vadă „Domino Noir”. În timpul reprezentației l-a inundat Duhul lui Dumnezeu. În mare grabă, fără să gândească prea mult, a părăsit reprezentarea, ca într-o cameră să se arunce pe genunchi și să se predea lui Dumnezeu. Chiar dacă o operă poate da naștere la roade așa de minunate, de ce atunci drumul fiecărei categorii de preoți nu trece pe la loja din operă? *Ce nelegiuire!* Dar nu a

fost acesta principiul, pe care am încercat să-l apăr, aprobând practicarea vorbirii în altă limbă în numele unui posibil rezultat bun?

Când un prieten, colonel în Armata mântuirii, s-a reîntors din Africa, a participat la unul din serviciile noastre divine și a preamărit pe Dumnezeu în limba lingala, o limbă din Africa de răsărit. A urmat o interpretare care nici pe departe nu avea a face cu mulțumirea adusă. Această înșelătorie era în sensul biblic, căci pseudo-interpretarea era tot așa de evanghelică ca și cuvintele femeii cu duh de ghicire din Filipi. Cineva din ascultători putea foarte bine s-o ia ca pentru sine.

Dar între aceasta și aprobarea unei falsificări în numele a ceva, care este numai înșelătorie, există o graniță, pe care îndrăznesc să o treacă numai aceia care sunt călăuziți de un alt duh decât Duhul Sfânt.

Lucruri neobișnuite

Deja în timpul când multe din acest domeniu nu îmi erau clare, am observat în ce măsură vorbirea în alte limbi devenise necontrolabilă la unii oameni. Era o alunecare în practici, ai căror inițiatori în timpurile apostolice ar fi fost respinși cu autoritate de apostolul Pavel.

Așa mi-a povestit într-o zi un frate, care credea că are darul vindecării sau cel puțin voia să-l aibă, oricât l-ar fi costat, că el însoțește punerea mâinilor lui asupra bolnavilor cu vorbirea în alte limbi. Ciudat! Deseori m-am întrebat, în ce parte a Bibliei a găsit el exemplul și justificarea acestei practici.

Un altul a acordat vorbiri în altă limbă un loc de frunte, atunci când se ruga pentru oamenii posedați de duhuri rele. După afirmația lui alungarea unui duh era mai eficientă dacă era susținută de vorbirea în altă limbă. Mult mai mult decât ciudat!

Alții, a căror întoarcere la Dumnezeu era dubioasă – nu spun aceasta cu duh de condamnare – erau convinși de iertarea păcatelor lor și de mântuirea lor, numai pentru că ei vorbeau în altă limbă. Credița a fost înlocuită prin vorbirea în altă limbă.

Rețetele erau diferite și nu lăsau loc monotoniei, dar toate desconsiderau sfaturile mării cărți a lui Dumnezeu.

Nu s-ar fi revoltat apostolul Pavel de aceste desfigurări, care a negat folosirea vorbirii în alte limbi în Adunare în afara cadrului prevăzut (iudei necredincioși și interpretare)? (1 Corinteni 14,19) Nu ar fi repetat, ce a spus corintenilor: *»... ci la răutate fiți prunci, dar la minte fiți maturi«* și *»Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși«* (1 Corinteni 14,20.22)?

Capitolul 9

Marea întrebare: când?

Revin la cele amintite deja, și anume, că – așa cum spunea Pavel - vorbirea în alte limbi era un semn pentru iudeii necredincioși și nu pentru păgâni, căci Duhul Sfânt a spus: »*Voi vorbi poporului acestuia.*« (1 Corinteni 14,21) Ajuns la acest punct, n-am vrut să rămân aici, ci dimpotrivă să merg mai departe. Însă treptat, treptat am fost condus la o concluzie neliniștitoare. Încurcat, am observat că eu mă încurcam tot mai mult în convingerile mele. Mi-am zis: acum, când Trupul lui Hristos constă din oameni din toate națiunile, nu se mai pune problema universalității Bisericii. Pentru ce și pentru cine mai servește acest semn? De mai multe secole nimeni nu mai trebuie convins că mântuirea este și pentru oamenii care vorbesc altă limbă, de exemplu pentru elvețieni, francezi, englezi, chinezi, zulu, etc. De mai multe secole nimeni nu mai contestă aceasta. Și?!? Această logică severă m-a condus acolo unde eu nu voiam. Ca un iepure prins în capcană mă sugrumam tot mai mult, prin aceea că mă opuneam cu îndârjire. Noi toți știm: când Duhul Sfânt pune stăpânire pe un om, El nu-l lasă până când acesta nu se predă. Ieremia a făcut astfel de experiențe. El s-a împotrivit lui Dumnezeu, însă în cele din urmă a trebuit să spună: »*M-ai înduplecat, Doamne, și m-am, lăsat înduplecat*« (Ieremia 20,7).

Apostolul Pavel, maestru în logica biblică, care a vorbit în alte limbi mai mult decât toți, care a expus doctrina și limitele vorbirii în alte limbi, era dator să însuși să vestească și sfârșitul acesteia; sfârșitul constă în natura lucrurilor intrinseci, chiar și a celor mai bune. Tot așa de logic este să anulezi liniile de tren de rangul doi, dacă nimeni nu mai folosește trenul. Căci așa spune Pavel sub acțiunea Duhului Sfânt: »*limbile vor înceta*« (1 Corinteni 13,8).

Să păstrezi un semn, care pentru nimeni nu mai înseamnă ceva, ar fi tot așa de fără sens ca și cum ai lăsa indicatoarele de ocolire pe o stradă pe care lucrările de construcție s-au terminat demult.

De altfel, am găsit în Noul Testament afirmații care atenuau tot mai mult, care sunt tot așa de importante pe cât sunt și de neliniștitoare:

- a) Faptele Apostolilor 21: toți vorbesc în alte limbi.
- b) 1 Corinteni 12: nu toți vorbesc în alte limbi.
- c) 1 Corinteni 13: limbile vor înceta.

That`s the question

Da, vorbirea în alte limbi va înceta, dar când? That`s the question! – Aceasta este întrebarea! Până acum am pierdut o bătălie, nu, două bătălii, ba nu, chiar trei. Cu Biblia în mână a trebuit să recunosc:

1. că vorbirea în alte limbi în niciun caz nu se adresa oamenilor; acolo unde aceasta a fost practică, era vorba de o imitație falsă.
2. că ea era pentru iudeii necredincioși, și numai pentru ei, un semn al universalității mântuirii.
3. că a existat numai un fel de vorbire în alte limbi și nu două – așa cum am fost învățat pe baza unei interpretări superficiale.

Trebuie să spun, că aceste trei bătălii pierdute le consideram acum ca niște cuceriri și nu ca un fel de cal troian și nici ca „a cincea coloană”. Adevărul nu înstrăinează, el eliberează. Descoperirile mele au început să mă coste pierderea unor prietenii; dar mi-au rămas încă multe alte puncte comune și interese cu frații mei, că voiam să fiu îngrijorat să trimit un evident cal troian acolo de unde el venise. Eram hotărât să mă opun până la ultimul glonte.

Augustin

Între timp m-am informat și în istorie, cu toate că uneori nu aveam încredere în felul cum ea a fost scrisă. Ce au spus părinții Bisericii din vechime nu mi se părea oportun – contrar așteptărilor mele. Johannes Chrysostomos și Augustin (354-430) spun în comentariile lor la Scriptură, că darul vorbirii în alte limbi a încetat deja de mult timp. Augustin se exprimă în capitolul său „Homilectică la întâia epistolă a lui Ioan” astfel: „Erau semne potrivite cu epoca lor. Ele au slujit, ca să vestească oamenilor de toate limbile venirea Duhului Sfânt, ca să dovedească, că Evanghelia lui Dumnezeu trebuia vestită tuturor limbilor lumii. Acest semn a avut loc, ca să vestească ceva, după aceea a dispărut.”

Drept urmare Augustin a scris aceasta aproape cu 1.700 de ani în urmă, ceea ce eu acum cu greu am aflat! Ce a învățat el și ce am descoperit eu din partea mea se explică de la sine: Biserica primară și chiar Biserica din timpul apostolilor a fost alcătuită tot mai mult din oameni care vorbeau limbi străine și drept urmare tot mai mult convinsă de universalitatea ofertei de mântuire. Când această realitate a devenit evidentă, nimeni nu mai trebuia convins că Dumnezeu „atât de mult a iubit lumea” și că El nu era numai Dumnezeuul lui Israel ci și Dumnezeuul națiunilor. După ce acest adevăr a devenit definitiv bine cunoscut în Biserică și chiar în lume, carisma, care era semnul acestui adevăr, precum și practicarea acestei carisma nu își mai avea justificarea. Dumnezeu a retras-o. Tot așa a făcut El și cu scriitorii inspirați. După Ioan și Apocalipsa scrisă de el, de mai bine de 19 secole nimeni nu a mai avut carisma să mai adauge pagini Bibliei. Dumnezeu a retras acest dar. În afară de unii încăpățânați, așa cum a fost Joseph Smith, presupusul autor inspirat al cărții mormonilor! În fond scrierea Noului Testament a fost și un dar al Duhului. Acest dar nu mai există. Lumea întreagă (în afara unor „iluminați”) este convinsă de acest aspect – frații mișcării pentecostale tot așa ca și ceilalți.

Botezul Duhului Sfânt

Prin aceasta a început să se clatine puternic mult răspândita învățătură, potrivit căreia vorbirea în alte limbi ar fi semnul evident și indiscutabil al botezului cu Duhul Sfânt. În realitate vorbirea în alte limbi confirmă exclusiv că botezul cu Duhul Sfânt este intrarea propriu-zisă atât a iudeilor cât și a ne-iudeilor în unicul Trup al lui Hristos. Pavel descrie în felul următor scopul botezului cu Duhul Sfânt: *»Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.»* (1 Corinteni 12,13) Vorbirea în alte limbi a confirmat aceleora care nu voiau să creadă sau chiar împiedecau intrarea grecilor în Biserică. Și în privința aceasta am devenit învins până la consternare, când am văzut, că botezul cu Duhul Sfânt înseamnă cu totul altceva, decât eu am crezut până în momentul acela. Am fost învățat, mi s-a spus, băgându-mi în cap, că el servește ca acces la darurile Duhului, și acum un singur verset din Biblie, care vorbește despre botezul cu Duhul Sfânt, spune că prin el un iudeu și un om din altă limbă sunt formați într-un singur Trup, care există.

Am citit eu bine?

A trebuit să citesc de câteva ori acest verset, ca să mă asigur, că am citit corect: da, aceasta era ținta, și nu ceea ce ani la rând mi s-a băgat în cap. În sfârșit am înțeles, că prin acest botez cu Duhul Sfânt se înlătură dușmănia între popoare, punctele controversate, care-i despart și care îi agită unii împotriva altora. Duhul Sfânt contopește popoarele într-o națiune nouă, un trup nou: Biserica.

Așa cum fiecare boabă de strugure în parte, fiecare din altă viță, constituie la Masa Domnului un singur pahar, tot așa Duhul Sfânt, ca teasc dumnezeiesc, unește printr-un singur botez oameni de diferite limbi spre una și aceeași speranță (Efeseni 4,4-6). Ah, ce frumoase au fost acele

întâlniri internaționale, la care am luat parte, unde oameni de diferite rase, culturi, culoare a pielii, cântau într-un Duh cântări de laudă Domnului. Noi am constituit un singur trup. Aceasta este botezul cu Duhul Sfânt, spune Pavel, că iudeii și grecii sunt botezați într-un Duh ca să alcătuiască un singur trup. Și eu doresc să adaug: germani, spanioli, africani. Aleluia! Noi înșine suntem semnul, dovada intrării limbilor în internaționala lui Dumnezeu.

Un schimb de lovituri care se termină rău

Este așa, că eu am o natură de luptător. Da, eu am chiar un temperament agresiv. Îmi place să ating ținta. Dar în confruntarea cu Pavel a trebuit să sufăr unele înfrângeri.

Ca să-mi salvez onoarea, a trebuit pe de o parte să-mi întăresc apărarea și pe de altă parte să obțin cel puțin un gol.

Deoarece Pavel și „anti“ s-au cuibărit în tabăra mea, a trebuit să mă aștept la atacuri prin surprindere; dacă se întrevide că un duel se va termina cu înfrângere, atunci se face uz de arma secretă. Într-adevăr stă scris, că limbile vor înceta, dar *când?* Textul care spune aceasta, mai spune și, că și cunoașterea și prorociile vor înceta (1 Corinteni 13,8-10). Țac! Dar dacă primele două încă nu au încetat, de ce atunci darul al treilea să nu mai existe? Țac! Nu este hazard, să elimini pe unul și să păstrezi pe celelalte două! Țac și iarăși Țac! Aici mi-am încrucișat sabia cu unul care era împotriva vorbirii în limbi. Din nefericire m-am lovit de un adevărat d'Artagnan (din romanul „Cei trei mușchetari“ de A. Dumas). În loc ca flinta mea să facă „țac“, mi-a reușit numai un obosit Țaaa..., și apoi m-am văzut străpuns ca un pui în frigăruie. Ștregarul voia cu adevărat să mă pună în frigare.

Cunoașterea și prorocia

Am înțeles foarte repede, că în timpul acela, pe când Noul Testament nu era încă scris, când nici prorocia și nici cunoașterea nu erau scrise pe paginile lui, în adunările Bisericii primare trebuie să se fi dat spontan un cuvânt al cunoașterii și tot așa o zidire profetică spontană – lucrute prin Duhul (1 Corinteni 12,8). Pavel spune de altfel: »Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos« (Efeseni 3,3.4). Dar după ce cunoașterea și prorocia au fost scrise în Noul Testament, ele au luat sfârșit. (*„Prorocul Noului Testament este nu numai un predicator, ci este un predicator inspirat de Duhul Sfânt, prin care, atâta timp cât Noul Testament nu a fost scris, au fost date descoperiri noi, care se referă la noul timp al mântuirii“* – Biblia Scofield, explicație la 1 Corinteni 14,1) De atunci există numai o cunoaștere și o prorocie de rangul doi. Ele sunt numai comentarii la primele. Ele sunt explicații ale lor, interpretări ale lor, care niciodată nu mai pot adăuga ceva la ce este scris. Tot așa de puțin valoarea inspirației lor se poate compara cu prorocia și cunoașterea inițială, căci altfel ele ar trebui adăugate în Biblie. Aceasta au făcut mormonii cu tablele lumii noi a lui Joseph Smith. Și ele sunt, vă rog foarte mult, din aur! Ele sunt importante pentru mormoni, dar numai pentru ei. Alții au prorocii lor inspirați sau magicienii lor infailibili. Este semnul caracteristic al sectelor. Noile scrieri sunt considerate ca paralele la Biblie și sunt capabile să pună în umbră chiar și autoritatea și învățătura lor. Desigur sunt prorocii, ca aceea a lui Agab, care a prorocit o foamete (Faptele Apostolilor 11,28). Dar ea nu are nimic a face cu prorocia despre care vorbește Pavel: »fiind zidiți pe temelii apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos« (Efeseni 2,10). Există deci cunoașterea și prorocia de bază, cărora nimeni nu le poate adăuga ceva. Și despre această cunoaștere și prorocie de bază Pavel poate spune - și împreună cu el orice creștin - , că ele vor înceta. Și ele au încetat – odată cu ultimele rânduri scrise de autorul Apocalipsei. Căci aceasta înseamnă cuvintele: »Dar când va veni ce este desăvârșit« (1 Corinteni 13,10). Și Cuvântul lui Dumnezeu încheiat, desăvârșit, este punctul final al perfecțiunii. Stă scris: »Văd că tot ce este desăvârșit are margini: poruncile Tale sunt însă fără margini.« (Psalm 119,96).

Sub protecția altora

În ceea ce privește sfârșitul vorbirii în alte limbi, eu – ca mulți alții – eram umplut de ideea, că ea era legată de; »dar când va veni ce este desăvârșit«. Mi s-a spus așa de des și repetat, că am crezut fără să verific. Dar dacă stă scris, trebuie atunci să fie și adevărat; evident era așa. Dar fiind cuprins de bănuială, m-am hotărât ca eu însumi să citesc ce spune Duhul Sfânt despre aceasta. Și ce lovitură a trebuit să suport! Nu mai era d'Artagnan, cel care mi-a dat ultima lovitură, ci era Pavel însuși. Cu indignare am constatat odată mai mult, că am fost înșelat. În realitate Duhul Sfânt nu spune nimic în toată Biblia, că limbile vor înceta atunci când va veni ce este desăvârșit. A fost suficient să citesc în liniște Cuvântul lui Dumnezeu, ca să descopăr înșelătoria. Foarte simplu stă scris în trei versete – deseori citate greșit și cu intenții necinstite.

Citind versetele 8, 9 și 10 din 1 Corinteni 13, am găsit următoarele. Cel mai bine este să le citim împreună. Mai întâi versetul 8: »... *Prorociile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit.*« Aici nu este nici o neclaritate. Versetele următoare ne spun acum, ce va dispărea când va veni ce este desăvârșit. Să citim atenți versetul 9: »*Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte*«. Dar unde avem vorbirea în limbi? Noi o introducem în verset, ca s-o facem verosimilă, că ea va rămâne până va veni ce este desăvârșit. Dar nu stă nimic scris despre aceasta. Drept urmare dispariția vorbirii în alte limbi nu este legată ca celelalte două de venirea a ce este desăvârșit. Pavel nu spune așa ceva. Desigur nu. Am spus, și încă o dată am spus, am văzut, și încă odată am văzut: sfârșitul carismei vorbirii în alte limbi este legat de cu totul altceva: cu **scopul**, pentru care Dumnezeu a dat-o. Și acest **scop** a fost pe deplin atins, atunci când a fost în totalitate acceptat, că oamenii dintre națiuni pot avea parte în aceeași măsură la această mântuire a lui Iehova, ca și „acest popor“. După ce aceasta a fost acceptat și crezut în general și înainte de toate nu a mai fost contestat de nimeni, acest dar și-a pierdut justificarea pentru existență. Și tocmai acela care – într-o epocă când acest dar era pe deplin justificat – a știut mai bine decât oricine altul să se comporte cu acest dar, ne spune, călăuzit de Duhul Sfânt, : »limbile vor înceta«, sau altfel tradus: „nu vor mai continua să existe“.

Aceste »limbi ca de foc« s-au stins, nu la venirea ce este desăvârșit, dar din lipsă de materie combustibilă naturală: prezența „acestui popor“ și înainte de toate necredința lui față de mântuirea celorlalte popoare. Stelele – oricine o știe – sunt numai noaptea vizibile și folositoare. Lumina zilei le stinge. Tot așa vorbirea în alte limbi era de folos cu privire la întinericul unui Israel necredincios și împotrivor față de mântuirea oamenilor care vorbesc altă limbă. Darul s-a stins în mod foarte natural, atunci când lumina deplină a căzut pe chemarea păgânilor.

Următoarele puncte au anihilat complet împotrivirea mea:

Ca mulți alții, am încercat să parafrazez versetul 10 »dar când va veni ce este desăvârșit« cu posibila traducere „dar când cel desăvârșit va veni“. Și Cel desăvârșit în ochii mei era Domnul.

Să lăsăm pentru un moment acest punct de vedere în felul acesta. Prin aceasta versetul 8 ar spune că prorocia, cunoașterea și vorbirea în limbi vor înceta la revenirea lui Isus. Dar atunci de ce versetul 13 spune: »Acum dar rămân credința, nădejdea și dragostea«, și aceasta în opoziție cu celelalte trei, care vor înceta? După care eveniment vor rămâne ele? Căci este clar, că la revenirea lui Hristos și credința și nădejdea vor înceta (dragostea face excepție, căci ea va rămâne veșnic).

Deci dacă prorocia, cunoașterea și vorbirea în alte limbi vor înceta la revenirea lui Hristos, atunci împreună cu ele trebuie să dispară și credința și speranța – împreună și în același timp.

Aceasta ar însemna: șase lucruri rămân până va veni ce este desăvârșit, și anume, prorocia, cunoașterea, vorbirea în alte limbi, credința, nădejdea și dragostea!

Dar Duhul Sfânt precizează în această privință, că din aceste șase lucruri numai credința, nădejdea și dragostea vor continua să existe și vor dura mai mult decât celelalte trei.

Însă Duhul Sfânt spune, că credința și nădejdea rămân și ele vor supraviețui pe celelalte trei. Acestea trei trebuie deci să fi încetat mai înainte să înceteze credința și nădejdea, înainte de revenirea lui Isus Hristos.

Deci, când? Prezentăm aici succesiunea:

1. Cunoașterea și prorocia vor înceta la venirea a ceea ce este desăvârșit, și anume, când Cuvântul lui Dumnezeu va fi încheiat. Vorbirea în alte limbi va înceta când își va fi împlinit scopul, și anume, chemarea păgânilor va sta pe deplin în lumină și când sentința, al cărei purtător era, va fi căzută peste Israelul necredincios.
2. Nădejdea și credința nu vor înceta, ci vor rămâne până la revenirea lui Hristos.
3. Dragostea, care este cea mai mare, va dăinui și după revenirea lui Hristos, ea va rămâne veșnic.

Corabia se scufundă

De data aceasta am înțeles bine, cât de necinstit a fost din partea mea să insist așa de mult asupra unui detaliu, ca și cum eu aș fi fost apărătorul autorizat al doctrinei. Căci doctrina mea era ca o corabie găurită peste tot. Până atunci corabia era pe mare, acum marea era în corabie. Am încercat să astup unele găuri mici, în timp ce o latură întreagă a corăbiei era ruptă. A trebuit să părăsesc cât se poate de repede corabia - și m-am agățat tare de barca veche. Așa este inima omenească. Se împotrivesc lui Dumnezeu și a ceea ce este evident. Mai bine se frânge decât să se plece. Pe lângă aceasta, ce valoare avea înfrângerea mea, dacă pentru aceasta adevărul lui Dumnezeu triumfă? Cu sfârșitul capitolului 13 încă aș mai fi crezut cu plăcere în continuarea vorbirii în alte limbi. Dar de data aceasta inima nu mai era alături. Îmi era deajuns, cu explicații plauzibile să mai despic firul în patru. Locurile din Scriptură »în parte« (1 Corinteni 13,10), »când m-am făcut om mare« (1 Corinteni 13,11) și »dar atunci vom vedea față în față« (1 Corinteni 13,12), nu contribuiau la repararea corăbiei mele. Între timp Scriptura și analogiile ei mi-au devenit familiare. Am înțeles fără osteneală, că Pavel a trecut de la situația actuală, de la prezentul în parte la o concluzie viitoare, plină de glorie, când a spus: »dar atunci vom vedea față în față« - și că el face aceasta într-o frază, să nu ne uimească. Orice cititor permanent al Bibliei este obișnuit cu aceasta.

Pe când Domnul Isus a intrat în sinagoga din Nazaret, El a citit cunoscutul text din Isaia: »Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis ... să vestesc anul de îndurare al Domnului« (Luca 4,18-19). Aici El se oprește în mijlocul unei fraze. Și El o face intenționat. Căci între cele spuse și cuvântul următor al aceleiași fraze este o perioadă de 2000 de ani. Fraza citată vorbește despre prima Sa venire, următoarea de revenirea Sa în slavă. Se va plasa acum – sub pretextul, că ambele evenimente sunt prezentate în aceeași frază – prima venire a lui Hristos în secolul 20? Aceasta este ceea ce fac aceia care afirmă că vorbirea în alte limbi va continua, până când noi Îl vom vedea față în față. Simplu, pentru că stă în același capitol ca și fraza care spune: »dar atunci voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.« Nu, nu vreau să am nimic cu aceasta; o astfel de interpretare capricioasă este demnă de martorii lui Iehova, dar nu de mine. O las mai bine iubitorilor de gimnastică la trapezul înalt.

Sărituri în aer

Un exemplu tipic pentru aceasta a fost următorul exemplu: un prieten drag a devenit carismatic și a sprijinit – cu orice preț – perpetuarea vorbirii în alte limbi; astfel mi-a făcut cunoscut următoarele gânduri: „Dacă vorbirea în alte limbi există astăzi numai ca o imitație, atunci ea nu a existat în realitate nici în primul secol, ci și atunci a fost ireală.“ „Căci Dumnezeu“, a continuat el, „este Același ieri, astăzi și în veci.“ Aceasta este cea mai frumoasă ilustrare a ceea ce se numește sofism. Tot așa de bine cineva ar putea spune: dacă nu mai sunt apostoli, care sunt în stare în timpul nostru să scrie Biblia, atunci nu au existat niciodată apostoli!

Cum s-ar putea explica cu această logică, că acest Dumnezeu, care cu siguranță niciodată nu-I pare rău de darurile Sale, care rămâne neschimbat ieri, astăzi și întotdeauna, a retras anumite revelații și semne?

Căci la Rusalii au fost trei semne care au însoțit primirea Duhului Sfânt:

1. Un zgomot mare, ca un vânt în furtună.
2. Limbi de foc vizibile și despărțite, care s-au așezat peste toți.
3. Vorbirea în alte limbi (Faptele Apostolilor 2,2-4).

Toți sunt de acord, că primele două semne **nu au continuat să existe**, cu toate că Dumnezeu nu a spus niciodată, că ele vor înceta. Ar fi corect, în Numele unui Dumnezeu, care nu Se schimbă niciodată, să se afirme: „Deoarece cele două semne nu mai există astăzi, ele nu au existat niciodată“? Pentru aceasta, - vai, ce interpretare care duce în rătăcire – se respinge dispariția celui de-al treilea semn, singurul, despre care Dumnezeu a spus că va înceta.

Puțin mai multă cunoștință biblică, vă rog!

Pentru mulți marea greutate constă în a admite, că anumite daruri ale Duhului folositoare Bisericii nu mai sunt prezente, în timp ce Biserica continuă să existe. Ei spun, dacă Biserica primară a avut nevoie de ele, cu cât mai mult are nevoie Biserica din timpul din urmă.

Această logică aparentă este lipsită de orice chibzuință și cunoștințe biblice. Cu ocazia unei discuții cu un prieten foarte drag despre această problemă, acesta a citat următoarele versete, deseori auzite: »Dumnezeu este același ieri, azi și în veci« și »darurile harului și chemarea lui Dumnezeu sunt de neregretat (irevocabile).“ În ochii lui era permanent actual, tot ce Dumnezeu a spus în Cuvântul Său. L-am întrebat apoi, de ce nu-și taie băieții împrejur și nu aduce jertfele și jertfele de tăiere prevăzute în Biblie, și nu merge la sărbătorile Domnului.

Gânditor a recunoscut, că a vorbit cu ușurătate. Căci cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac, anumite rânduieli nu mai sunt transmisibile la noi astăzi.

Mi-a zis, în privința aceasta: „Desigur, anumite practici din Vechiul Testament nu mai sunt valabile pentru noi astăzi, dar cu Noul Testament nu este același lucru, acesta este pentru noi. Trebuie să-l luăm în totalitatea lui și în mod deosebit cuvintele lui Isus Hristos.“

Am deschis Biblia în Noul Testament și i-am cerut explicarea cuvintelor lui Isus din Matei 10,5 și 6, unde El a trimis pe cei doisprezece apostoli și le-a poruncit: »Să nu mergeți pe calea păgânilor, și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.«

Aceasta spune, că Evanghelia avea voie să fie vestită numai lui Israel, și nu națiunilor. „Accepti tu astăzi acest cuvânt al lui Isus?“, l-am întrebat.

A rămas un timp fără să vorbească, apoi a adăugat: „La aceasta nu m-am gândit.“

Deoarece amândoi credem în inspirația desăvârșită a Scripturii, că nicio prorocie de la Dumnezeu nu este lucrarea unei interpretări proprii și niciodată nu a fost adusă prin voia omului, ci oameni călăuziți de Duhul Sfânt au vorbit (2 Petru 1,21), l-am întrebat dacă acest dar, așa de necesar pentru zidirea Bisericii, al scrierii inspirate despre cunoștință și prorocie mai există. Fără să ezite, a răspuns: Nu. – Tu crezi că acest dar a încetat? Da. – Spune Biblia, după părerea ta, că acest dar a încetat? Nu. - Și totuși tu crezi că a încetat? Da. – Pentru că crezi, că acest dar a încetat, cu toate că Biblia nu scrie niciunde ceva despre aceasta, spune-mi, de ce nu crezi în încetarea vorbirii în alte limbi, când Biblia vorbește: »limbile vor înceta«?

Mana, pâinea din cer

Mult timp am fost împotriva ideii, că Dumnezeu ar putea retrage Bisericii unul sau mai multe daruri ale Duhului. A trebuit însă să ajung să înțeleg, că numai Dumnezeu rămâne și nu darurile Sale. Darul protecției oferit lui Iona de către curcubeie a fost retras, cu toate că el credea că are

nevoie de el (Iona 4,7-8). Dar prin faptul că el a pierdut planta de ricin, el nu a pierdut pe Dumnezeu său, căci dacă Domnul Își retrage darurile, El nu Se retrage.

Pentru comparație, și nu ca dovadă, adaug aici o învățătură, pe care am primit-o din istoria lui Israel în pustie: șase zile din șapte zile poporul Israel a primit darul manei din cer, pâinea care vine de sus, care S-a coborât pe pământ. În Egipt ei nu au avut acest dar, cu toate că Dumnezeu era și acolo cu ei. În pustie acest dar a fost un semn, ca să dovedească mai dinainte recolta bogată care îi aștepta în Canaan. Patruzeci de ani a ținut semnul. La sosirea lor în țara făgăduită mana a încetat. Dumnezeu a retras-o (Iosua 5,12). De ce? Deoarece ei aveau recolta țării. Darul, care era numai semnul și umbra lucrurilor făgăduite, s-a adevărat și a încetat.

Rezum această comparație în trei puncte:

1. Mana a fost dată israeliților în Egipt tot așa de puțin cum a dat Isus vorbirea în alte limbi în timpul lucrării Lui pe pământ.
2. Mana dată patruzeci de ani în pustie vestea recolta din Canaan, așa cum vorbirea în alte limbi vestea popoului iudeu recolta dintre păgâni (Faptele Apostolilor 2,17-21).
3. Darul manei a încetat în Canaan. Potrivit lui Pavel și vorbirea în alte limbi încetează, când recolta evidentă dintre păgâni nu va mai fi negată și tăgăduită.

Sfârșitul

Doresc să părăsesc terenul mereu problematic al comparațiilor și să vin la un adevăr dublu, care mi se impune prin caracterul lui doctrinar și în același timp absolut:

1. Judecata anunțată prin vorbirea în alte limbi (Isaia 28,11-13) a venit în chip dramatic în anul 70 asupra poporului necredincios Israel prin cucerirea Ierusalimului și răspândirea iudeilor în toată lumea.
2. Intrarea masivă a păgânilor (limbilor) în părtășia cu Dumnezeu, vestită și prin vorbirea în alte limbi, a avut loc în paralel cu punerea deoparte a lui Israel și exercitarea judecății asupra lui. Semnul s-a împlinit pe deplin. Tot așa cum s-a împlinit și marele »S-a isprăvit!« de la cruce, ceea ce respinge orice reînnoire a acestei jertfe. Tot așa vorbirea în alte limbi nu mai continuă, potrivit a ceea ce a prorocit Duhul Sfânt despre aceasta: »Limbile vor înceta« (1 Corinteni 13,8).

Capitolul 10

Se zidește pe sine însuși

Încă o dată trebuie să revin la fraza citată de mii de ori »*Cine vorbește în altă limbă, se zidește pe sine însuși*« (1 Corinteni 14,4). Această afirmație nu pune sub semnul întrebării încetarea vorbirii în alte limbi, pe care am discutat-o tocmai din belșug. Dacă mai vorbim încă o dată despre ea, o facem pentru a o privi într-un context istoric. Este ca și cum atunci când se vorbește despre inspirația Bibliei se spune: să spui că Biblia este inspirată de Dumnezeu nu înseamnă că prin aceasta ea se prelungește în sensul că vechilor pagini li se adaugă pagini noi.

Am văzut, că scopul vorbirii în alte limbi a fost să se dea un semn iudeilor care se împotriveau alegerii mai dinainte a păgânilor. Dar în timpul când acest adevăr mie îmi era cunoscut numai într-o oarecare măsură, m-am întrebat dacă acesta era singurul scop. Dacă da, atunci într-adevăr s-a terminat cu vorbirea în alte limbi. În acel timp împărtășam cu alții mii de ori ideea, că vorbirea în alte limbi slujea în primul rând spre zidirea sufletească a acelor care o practicau.

Mi s-a spus de foarte multe ori aceasta, ca și cum nu aș fi învățat această lecție. Cunoșteam acest cântec pe de rost. În acest stadiu încă copilăresc al cunoștințelor mele aveam sentimentul că acest text ar trebui să reducă la tăcere pe toți cei care negau actualitatea vorbirii în alte limbi. Era un dar al Duhului, pentru a te zidi însuși sufletește. Folosirea acestui text îmi oferea un oarecare sentiment de triumf. Mi se părea tot așa de absolut ca și »*Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea*« (Matei 16,18) pentru un catolic conservativ. Fiind din naștere catolic, curând m-am văzut constrâns să-mi reduc pretențiile cu privire la renumitul »*Tu ești Petru ...*«. Această armă, pe care eu în ignoranța mea euforică o priveam ca fiind absolută, s-a dovedit a fi o petardă plouată. Tot așa de plouată ca și celelalte, care nu vrea nicidecum să spună ceea ce spune Roma. După ce am fost deja jertfa mai multor asemenea rătăcirii, m-am hotărât să verific textul meu în întreg contextul capitolelor 12, 13 și 14 din 1 Corinteni. Am pornit de la zero și am citit cu mare atenție aceste capitole. Bomba a explodat nu la alții, ci la mine însumi.

Gândul călăuzitor

Care este gândul călăuzitor, firul roșu, în aceste trei capitole mari? – Ceilalți, binele general! În fiecare rând al acestui text stă binele celorlalți, zidirea sufletească a celorlalți este punctul central. Ca un leitmotiv se întâlnește mereu exprimat sub diferite forme: celălalt, celălalt, celălalt.

3. »... fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul *altora*« (capitolul 12,7).
4. »... ci mădularele să îngrijească deopotrivă *unele de altele*« (capitolul 12,25).
5. »... vorbește *oamenilor* spre zidire, sfătuire și mângâiere« (capitolul 14,3).
6. »... zidește sufletește *Biserica*« (capitolul 14,4).
7. »... pentru ca să capete *Biserica* zidire sufletească« (capitolul 14,5).
8. »... de ce folos *v-aș fi eu ...*« (capitolul 14,6).
9. »... *cine* va cunoaște ...« (capitolul 14,7).
10. »... *cine* se va pregăti de luptă?« (capitolul 14,8).
11. »... *cum* se va pricepe ce spuneți?« (capitolul 14,9).
12. »... în vederea zidirii sufletești a *Bisericii*« (capitolul 14,12).
13. »... *cum* va răspunde „Amin!“?« (capitolul 14,16).
14. »... când *el* nu știe ce spui« (capitolul 14,16).
15. »... dar *celălalt* nu rămâne zidit sufletește« (capitolul 14,17).
16. »... ca să învăț și pe *alții ...*« (capitolul 14,19).
17. »... toate să se facă spre zidirea sufletească« (*a altora*) (capitolul 14,26).
18. »... pentru ca *toți* să capete învățatură ...« (capitolul 14,31).
19. »... și *toți* să fie îmbărbătați« (capitolul 14,31).

20. Întreg capitolul 13 tratează despre dragoste, care în mod deosebit este un rod pentru alții, căci nici un pom nu poartă roade pentru sine însuși. Dar aici, în mijlocul acestui altruism general, care este scopul tuturor darurilor Duhului, înaintea egocentrismului apare modelul cel mai frumos: »Cine vorbește în altă limbă se zidește pe sine însuși«. Cât de meschin, meschin, meschin, este aceasta! Să iei pentru tine o carisma, pe care Dumnezeu a dat-o să fie pentru alții! Ce egoism demn de condamnat! Și Pavel se exprimă cu această condamnare, când înfierează »... se zidește pe sine însuși ...« (Evrei 8,8); vai de hamsteri care strâng darurile Duhului Sfânt! Ticăloși sunt Samsoni, care folosesc Duhul producând mai multă neliniște decât să se lase călăuziți de El, și se folosesc de El ca și copiii, care nu cunosc nici măsură și nu au nici pricepere și iau totul pentru sine.

Mustrare

Priviți la proroci, spune Pavel. Acesta este exemplul, pe care trebuie să-l urmăm. Desigur, și voi înșivă veți fi zidiți prin daruri (este de la sine înțeles), dar zidiți sufletește cel puțin pe ceilalți; prorociți pentru alții, și nu pentru sine însuși. Dacă ochiul vede, el vede pentru tot corpul, și nu numai pentru sine însuși. El nu captează lumina numai pentru sine însuși, ci face parte de ea întregului corp. Piciorul nu merge numai pentru sine; el mișcă întreg corpul. În timpul când darul vorbirii în alte limbi avea deplina justificare a existenței lui, practicarea acestui dar când nu erau de față iudei necredincioși (cărora le era adresat) era cenzurat de către acela care stăpânea acest dar mai bine decât ceilalți. El stigmatiza pe oricine îl folosea fără ca mai înainte să se gândească bine ce face, sau îl folosea în scopuri proprii. Un preot se zidește sufletește pe sine însuși, dar în primul rând zidește pe alții. Și medicul se zidește sufletește pe sine însuși, dacă se folosește de conștiința proprie, dar el zidește sufletește și pe alții. Evanghelistul are avantaje proprii din carisma lui, dar sunt cei necredincioși care au folosea. Și tocmai practicarea prorociei o confruntă Pavel în această frază cunoscută cu vorbirea în alte limbi (1 Corinteni 14,4). Una zidea trupul, în timp ce cealaltă zidea numai pe acela care vorbea, și care era de neînțeles pentru ascultătorul simplu (1 Corinteni 14,11). Aceasta înseamnă, că acela care proceea atingea scopul, și anume – pe ceilalți, în timp ce vorbitorul în altă limbă nu-l atingea. »... se zidește pe sine însuși« nu este altceva decât un abuz, pe care Pavel îl condamnă. Și această mustrare, care vine de la acest maestru, care vorbea în alte limbi mai mult și mai bine decât ceilalți, trebuia să scuture pe acești palavragii din Corint, pe care el în alt loc îi numește »copii« (1 Corinteni 3,1; 14,20).

Deseori mă simt singuratic în descoperirile mele. Am avut parte de o surpriză plăcută, când am citit în cartea scrisă de pana lui John Stott „Despre botezul deplin“, că el a scris în același sens în care eu am scris în acest capitol: după ce a accentuat, că zidirea sufletească de sine nu este nicidecum în armonie cu zidirea sufletească din Noul Testament, el continuă: „... nu trebuie noi să recunoaștem, că aici este vorba de abuzarea de un dar? Ce vom spune noi despre un credincios, care – dotat cu darul de învățător – se învață numai pe sine însuși, sau despre un om, care are darul vindecării, care se vindecă numai pe sine? Este greu să justifici folosirea personală a unui dar, care a fost dat categoric pentru a fi folosit față de aproapele.“

Capitolul 11

Unde să se vorbească în alte limbi?

Această întrebare mi-a arătat din nou ideea mult răspândită în unele cercuri, după care, înainte de toate ar trebui să se vorbească în alte limbi „la sine“, „acasă“. Această idee este atribuită lui Pavel, că el ar fi dat-o corintenilor. Deci, m-am uitat ce a spus el în privința aceasta. Am căutat acest text, dar nu l-am găsit. Omule!, mi-am zis, pe seama cui ne distrăm aici? Nu, eu nu cred în omul invizibil din televizor. Oare toate versiunile Bibliei, în care m-am uitat, au făcut să dispară acest text și l-au făcut invizibil? Un text care mi-a fost prezentat ca fiind cuvântul apostolului? Singurul lucru, pe care l-am găsit, era: *»Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în Biserică, și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu«* (1 Corinteni 14,28). Aceasta este forma creștină cea mai simplă și cea mai elegantă să spui „taci!“. Dar nu stă nimic scris despre vorbirea în alte limbi la tine acasă. Unde să aibă loc vorbirea în limbi? Ca semn pentru „acest popor“ iudeu, trebuie să fie practică acolo unde erau iudei necredincioși, în acompaniamentul lor, în prezența lor. Acolo unde semnul avea posibilitatea să fie înțeles, și nu acolo unde nimeni nu-l înțelegea. Capitolul 2 din cartea Faptele Apostolilor este cel mai bun exemplu în privința aceasta. Semnul a apărut în prezența iudeilor din cincisprezece națiuni și trebuia să le facă clar, că „oricine“ poate primi iertarea păcatelor prin Dumnezeu și că Dumnezeu vrea să reverse Duhul Său peste *»orice făptură«*. Acolo trebuia să fie folosit acest semn, și nu la sine acasă sau în Biserică. Căci în Biserică Pavel spunea mai bine cinci cuvinte înțelese, care erau înțelese de toți, decât zece mii în altă limbă, pe care nu le înțelegea nimeni.

Pavel, ca apostol chemat al păgânilor, a avut ocazia mai mult decât toți ceilalți să vorbească în alte limbi în cadrul dorit de Dumnezeu; căci ca apostol al limbilor era pretutindeni și în contact și în conflict cu iudeii, și chiar cu frații lui iudei, care erau necredincioși în acest punct al doctrinei.

Dacă Pavel spune: *»Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți«*, prin aceasta el nu se referă la un număr mare de cuvinte. El nu intră în concurență cu corinteni. Nicidecum nu aceasta este intenția lui. Căci în ceea ce privește vorbirea fluentă și ușurința în expunere, el niciodată nu ar fi putut să-i întreaacă pe corinteni vorbăreți. Dar în ceea ce privește *»înțelegerea«* (1 Corinteni 14,20), el vorbea mai mult decât ei. Nu numai pentru sine însuși sau înaintea credincioșilor, ci înaintea ochilor și urechilor necredincioșilor poporului acesta, pentru care au fost destinate aceste semne (1 Corinteni 14,22).

Luminile semaforului – oricine știe aceasta – sunt semne pentru cei care merg pe stradă. Ce s-ar gândi despre cei responsabili cu semnalizarea străzi, dacă ei ar aduna semafoarele ca să le facă să semnalizeze într-o sală a primăriei? Folosirea acestor semne în afara intersecției străzilor ar fi absurdă. La ce ar folosi acasă lumina verde a vorbirii în alte limbi, între proprii patru pereți, departe de acest popor, pentru care era destinată?

Căci ce voia să spună acest semn, este clar: că lumina era verde și prin aceasta trecerea spre toate limbile pământului s-a deschis, pentru ca aceștia să se alipească de ceata celor răscumparați de Isus Hristos.

O dovadă ca celelalte

Cineva probabil îmi va spune: Când Pavel a primit Duhul Sfânt, el, iudeul, nu vorbea încă în alte limbi. Aceasta ar fi fost necesară pentru el și pentru Anania, celălalt iudeu, care și-a pus mâinile peste el. Dar exact în cazul lor semnul nu era de nici un folos, căci atât lui cât și celuilalt Domnul Însuși i-a vestit prin cuvintele următoare, că Numele Domnului și Cuvântul Său va trece la oamenii tuturor limbilor: *»Căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea națiunilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel«* (Faptele Apostolilor 9,15) și *»Dumnezeul părinților noștri te-a ales să cunoști voia Lui, să vezi pe Cel Neprihănit, și să auzi cuvinte din gura Lui; căci Îi vei fi martor față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai*

văzut și auzit» (Faptele Apostolilor 22,14-15). Pavel știa aceasta, și la fel și Anania. Semnul le-a fost dat tot așa de puțin cum se dă astăzi aceluia care știe că Evanghelia este pentru oamenii tuturor popoarelor, tuturor națiunilor, tuturor semințiilor și limbilor. Nici Pavel, nici Anania și nici noi nu contestăm acest adevăr. Semnul ar fi de prisos.

Nu împiedecați vorbirea în alte limbi

Un frate, căruia i-am spus aceste lucruri, mi-a pus într-o zi următoarea întrebare: De ce spune Pavel »... nu împiedecați vorbirea în alte limbi« (1 Corinteni 14,29)? Deoarece cu toată exagerările corintenilor și folosirea ei necugetată și ne la locul ei, ea este un dar al Duhului, pe care Pavel îl tutelează într-adevăr, dar pe care nicidecum nu vrea să-l sufoc. Atâta timp cât acest dar era necesar, Pavel nu putea să interzică folosirea lui – cu excepția cazului când era folosit în sens greșit. Darurilor și chemărilor lui Dumnezeu nu le urmează niciodată căința, așa cum vedem în cazul lui Samson. Puterea lui supraomenească era de asemenea un dar al lui Dumnezeu. Dar în lipsa lui de maturitate spirituală a folosit-o și a abuzat de ea – așa cum au făcut corintenii cu vorbirea în alte limbi. Puterea unuia și carisma celorlalți trebuia canalizată în scopuri mai bune, până când Duhul Sfânt a curmat folosirea ei.

Acest Cuvânt inspirat: »nu împiedecați vorbirea în alte limbi« doresc unii să-l înțeleagă neapărat în mod absolut. Sub nici un motiv nu se poate interzice vorbirea în alte limbi, aceasta este fapt și gata!

Acest fel de a studia așează pe Duhul Sfânt imediat în contradicție cu Sine Însuși, căci puțin mai înainte, în versetul 28, El spune: »Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă ...«. Aceasta înseamnă, vorbirea în alte limbi fără interpretare este interzisă. Ori omul acesta tace de la sine, ori i se interzice; dar el să tacă, spune Pavel.

Aceasta se numește: interzicerea vorbirii în alte limbi – ori eu nu mai înțeleg limba mea proprie.

Această metodă de a interzice vorbirea în alte limbi, se observă uneori în anumite comunități, în care se obișnuiește practicarea acestui „dar“. Se întâmplă că persoanele care sunt destinate, ca să zicem așa, tălmăcirii sunt rugate public să tacă.

Dacă deja în timpul când darul încă mai avea valabilitate, Pavel interzicea în anumite ocazii practicarea lui, de ce nu interzicem noi astăzi, deoarece el nu mai este în concordanță nici cu folosirea lui și văzut în timp nici cu vre-un model scris. Accentuez încă o dată, că ținerea cu tărie la acest dar este la fel de rea ca și credința în continuarea existenței darului deosebit al Duhului Sfânt referitor la inspirația Scripturii. Căci El ne-a dat-o, completă și încheiată.

Pavel nu a oprit pe Luca să scrie Evanghelia sa și cartea Faptele Apostolilor. El însuși a scris – mai mult decât toți ceilalți – epistole inspirate de Duhul. El ar fi putut spune cu privire la editarea cărților Noului Testament: nu vă împotriviți să se scrie – așa cum a spus despre vorbirea în alte limbi »nu împiedecați«. Dar a continua să se scrie sau să se vorbească în alte limbi, când Dumnezeu Însuși a pus capăt acestor daruri, aceasta este o chestiune care aparține domeniului celor mai periculoase erezii.

Numărul mare

Ceea ce consolidează pe unii și pune în nesiguranță pe alții este numărul mare de oameni care astăzi vorbesc în alte limbi. Odinioară acest fapt mi-a oferit siguranță. Îmi spuneam cu o anumită satisfacție: cu siguranță nu toți care vorbesc în alte limbi sunt ticăloși. Dar și atunci mania mea exagerată de a gândi asupra tuturor lucrurilor, se punea de-a curmezișul! (Între timp am înțeles că ea vine de la Dumnezeu, căci noi suntem chemați să-L iubim cu toate gândurile noastre.) Gândurile mele profunde înnorau deseori lipsa mea de împovărare, cu privire la argumentele mele. Îmi spuneam așa: numărul nu este nici o dovadă despre adevăr. Mulțimea, numărul celor care strigau »La moarte cu omul acesta și slobozește-ne pe Baraba« (Luca 23,18) era mai mare.

Cei 700 de milioane de mahomedani, care cred ce a învățat Mahomed, nu justifică corectitudinea acestei învățături. Sunt mult mai mulți oameni care cred în minunea de la Lourdes și doctrina care rezultă din aceasta, decât cei care vorbesc în alte limbi. Trebuie dar să acceptăm învățătura despre fecioara Maria pe baza numărului mare de adepți? Isus a fost singur, Ieremia și Pavel la fel. Dar ei erau cei care aveau dreptate. Și apoi au fost – vai, ce argument – unele nume mari în lumea evanghelizării, care de asemenea au venit la vorbirea în alte limbi, și la al căror renume s-a făcut mereu referință. Ca pe niște coji de banane, așa mi se împingeau sub picioare aceste nume, ca în felul acesta într-un mod elegant să mi se spună: „Ești mult prea mic, ca să dai apă acestora.” Dar ce pentru unii încă mai este un punct de referință, pentru mine nu mai este o referință; cu atât mai mult cu cât nume mult mai mari ale slujitorilor lui Dumnezeu cunoscuți pe plan mondial s-ar putea enumera, care se opun radical vorbirii în alte limbi.

Sub lupă

Cu câțiva ani în urmă am avut onoarea să întâlnesc pe acela care astăzi îmi este prezentat ca model al descoperirii vorbirii în limbi. El mi-a făcut cunoscut și alte descoperiri care nu au nimic a face cu tema noastră. Două din aceste descoperiri erau greșeli grave de doctrină. Aureola lui era un mit. Începând din ziua aceea l-am ascultat cu plăcere, însă nu prin acea ceață a renumelui, care îl înconjura, sau al perspectivei, care i se atribuia. Fără să-l privești cu lupa era de o statură spirituală respectabilă, dar totuși normală, și nimic mai mult. Atitudinile lui nu erau mai infailibile decât ale părintelui sfânt de la Roma, care este pentru iertarea păcatelor dar împotriva căsătoriei preoților. Dar aceasta este o altă chestiune, și anume a lor și nu a mea. A mea este să mă plec înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, așa cum a făcut Iov (Iov 23,12). Căci fie într-un fel sau altul noi trebuie să ne plecăm. Avem astfel pe de o parte Sfânta Scriptură, de neîntrecut, transcendentă; și pe de altă parte „evidențele“, „descoperirile“, „experiențele“, și alte atitudini renumite, despre care tocmai am vorbit. Eu trebuie să vorbesc despre aceste experiențe – împotriva voinței mele – care cel puțin sunt suspecte, ca să nu mai vorbim despre faptul grav, că ele au loc în afara timpului, în care Dumnezeu le-a dat ca semne pentru iudeii necredincioși.

Capitolul 12

Contradicții

Nu demult am auzit o cântare în altă limbă a cărei interpretare a fost de aproximativ douăzeci de ori mai lungă decât rostirea rară a cuvintelor cântării. Nimeni nu a clipit, toți au înghițit acest elefant, cu toate că această biserică este cunoscută.

Și ce să spunem despre acea vorbire în altă limbă, despre care am auzit acum câteva săptămâni în urmă, în care expresia „Spiriti Santi” de cel puțin trei ori a fost rostită, fără ca noțiunea corespunzătoare să apară în interpretare? Pe lângă aceasta, în această pseudo-vorbire în alte limbi era numai expresia „Spiriti Santi” în italiană. Deoarece „Spiriti Santi” este pluralul de la „Spirito Santo” (Duhul Sfânt), acest vorbitor a pus singurul Duh (Efeseni 4,4-6) la plural, ceea ce înseamnă o hulă a Duhului Sfânt. Și ca încoronare, întreaga adunare a confirmat aceasta printr-un puternic „Amin”.

Mediul în care au loc aceste exaltări mai este încă lucid și moderat. Aceste contradicții nu păreau nicidecum să tulbure liniștea ascultătorilor. Când am cerut să mi se explice această aberație, răspunsurile au fost evazive.

Unii au recunoscut că vorbirea lor în alte limbi nu este înțeleasă nici de cel care vorbește, nici de cei care o ascultă și nici de cel care o traduce. După părerea lor este vorba de o traducere extatică; mai degrabă o interpretare venită din inimă decât o traducere reală! Cu alte cuvinte, se poate spune orice!

Alții au recunoscut, că pot exista mai multe traduceri ale aceleiași vorbiri în altă limbă!

Tot așa, mi-am zis eu, o sămânță de grâu ar putea evolua într-o recoltă de porumb, de ovăz, de seară, fără ca țăranul să se uimească!

Ar vrea cineva să mă facă să cred, că o pisică ar putea naște pisoi, pui de lup, vulpi și mânzi, fără să mă supăr? Dar nimeni nu se supără când se încearcă în domeniul spiritual să ne facă să credem că una și aceeași vorbire în altă limbă permite mai multe feluri de interpretare? Nu am acea aici a face cu un fel de mutație, un fel de darwinism evanghelic? Să-mi dau pasiv acordul la aceasta, fără să fac cunoscut cu voce tare înșelătoria?

Cineva mi-a scris, el nu găsește nimic neobișnuit atunci când interpretarea este de două ori sau de douăzeci de ori mai lungă decât originalul. După părerea lui, interpretarea nu este traducerea a ceea ce a spus omul, ci este răspunsul lui Dumnezeu la vorbirea în altă limbă! Am fost mai mult decât uluit! Chiar dacă aș fi singurul de pe pământ, care să protesteze împotriva – voiam totuși să o fac. Nu, și iarăși nu, Scriptura nu se lasă manipulată în felul acesta. Ea cere categoric o traducere, atunci când ea cere vorbitorului în altă limbă din Adunarea din Corint: »Altmintrelea, dacă aduci mulțumiri cu duhul, cum va răspunde „Amin” la mulțumirile, pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu știe ce spui?» (1 Corinteni 14,16) Trebuie să se înțeleagă ce spune vorbitorul în altă limbă, ca să poată intona „Amin”. Și cum poate să înțeleagă? Prin interpretare (1 Corinteni 14,28). Și această interpretare nu era altceva decât traducerea a ceea ce era spus lui Dumnezeu prin Duhul în vorbirea în altă limbă.

Numai cine răstălmăcește sensul Scripturii spre propria lui pierzare îndrăznește să afirme contrariul (2 Petru 3,16).

Eu mă opun

Aș putea să redau aici o întreagă încărcătură de vagon de asemenea „experiențe” nefericite, pe care spre marele ghinion se mai lipește și passepartout-eticheta „Duhul Sfânt”. În realitate ele poartă amprenta închipuirii, oportunistului, subiectivismului, și unele miroase pur și simplu a pucioasă. Aș putea să scriu multe pagini despre acestea. Dar mă opun să ofer aceste adevărate istorisiri murdare, dar deseori triste, spre consum acelor care vor numai să se desfăteze cu ele. În numele trădării făcute de Iuda, sau al lepădării, din partea lui Petru, să discreditezi pe ucenicii

lui Hristos, este o metodă pe care o resping. O chestiune nu este totdeauna apreciată după aceia care o apără. Mi s-a spus, că o tristă înclinare spre imoralitate se răspândește în mediul pentecostal tot așa de mult ca și în catolicism – chiar dacă din alte motive. Aceasta se bazează pe comportarea lor hipersentimentală cu viața spirituală, cu predarea voinței lor unor forțe psihice necunoscute și dorința lor nemăsurată după succes. Nu mi se spune nimic nou, când mi se zice, că deseori ei nu se comportă loial față de alte cercuri evanghelice, că ei pescuiesc cu plăcere în ape turburi și că atât în vorbirea lor cât și în scrierile lor respectul față de adevărul strict nu este exagerat. În ceea ce mă privește mă opun să descopăr sistematic aceste părți umbrite, și aceasta cu atât mai mult cu cât alte cercuri evanghelice de asemenea nu întotdeauna sunt un exemplu bun în aceste domenii. Dar să ne fie o învățătură. Semaforul stă pe culoarea galben pentru toți cei care pun Biblia la o parte și în același timp spun că privesc numai la ea.

Trei pericole

Trei pericole sunt legate de practicarea în timpul nostru a vorbirii în alte limbi. Trebuie să păstrăm în amintire – dacă vrem să vorbim serios despre aceasta și vrem să accentuăm realitatea – că Duhul Sfânt a retras această carisma, pe care El a dat-o din motivele deja explicate.

Primul pericol: Pavel ne spune, că mintea rămâne fără rod (1 Corinteni 14,14). Psalmistul a spus: »Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă și zic: „Lucrarea mea de laudă este pentru Împăratul“.« Dacă Duhul Sfânt îl părăsește pe poet, acesta nu mai compune nimic. Se lasă totul să decurgă la întâmplare. Se lasă chestiunea să-și continue drumul ei și se ajunge pe perina moale a leneviei.

Al doilea pericol: Diploma deschizătoare de drum a aroganței. Pentru mulți obținerea vorbirii în altă limbă este recunoașterea cea mai înaltă dar totodată și bastonul lor de mareșal. Ceilalți sunt numai frunțași sau în cel mai bun caz caporalii. Uneori oamenii care nu posedă acest dar sunt considerați a fi ne-creștini.

Al treilea pericol: Vorbirea în altă limbă înlocuiește autocritica și autoverificarea înaintea Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă păcatul se strecoară la un creștin și se cuibărește în el, el trebuie să se verifice (1 Corinteni 11,28.31). Dar cu vorbirea în alte limbi ca criteriu de verificare se trece repede proba. Oricine poate repeta proba vorbirii în altă limbă și dacă experimentul se desfășoară - și cu siguranță va funcționa, căci Duhul Sfânt, cu toate că este întristat, nu are nimic a face cu aceasta – acela, care se verifică în felul acesta, poate spune ușurat: deoarece Duhul mă călăuzește în continuare și Se exprimă prin mine în mod supranatural, înseamnă că este în ordine cu mine, sau mai bine spus, El nu mă dezaprobă. În orice caz El nu ia cuvântul de pe buzele mele. Concluzie falsă, lipsită de sens, care nu ia ca bază de discernământ ceea ce condamnă Cuvântul lui Dumnezeu ci ceea ce este numit bun prin vorbirea în altă limbă. Ferice de acela care nu se condamnă prin ceea ce aprobă (Romani 14,22). Acestea sunt pericolele cărora s-au expus frații noștri carismatici și cărora ei au cedat, așa că ei nu mai resping un preot catolic și învățătura lui greșită, pe care el o răspândește, de îndată ce el vorbește în altă limbă. Căci de îndată ce acest părinte – fie el iezuit, adept al învățăturii despre fecioara Maria, cleric, etc. – vorbește în altă limbă, Duhul Sfânt este de acord cu el, așa cum este cu un oarecare creștin evanghelic născut din nou. Groaznică dilemă și concluzie greșită care conduce direct spre tot felul de capitulări doctrinare.

Capitolul 13

Șarpele de aramă

Moise a făcut șarpele de aramă la porunca lui Dumnezeu și el a slujit la vindecarea a mii de oameni (Numeri 21,9). El era un dar dumnezeiesc, o putere a lui Dumnezeu pentru vindecarea fiecăruia care credea în Cuvântul lui Dumnezeu, și pe care Isus Hristos l-a amintit în discuția Sa memorabilă cu Nicodim; da, El a mers așa de departe, să facă o paralelă captivantă între Persoana Sa, acțiunea Sa, și șarpe: *»Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului ...«* (Ioan 3,14). Israelii au păstrat acest șarpe de aramă cu venerație timp de secole. Dar ce citim în 2 Împărați 18, versetul 4? Ce face bunul împărat Ezechia cu el? *»... a tăiat Astarteele și a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui ...«*. Șarpele a devenit pentru Israel o piatră de poticnire – cu toate că era același șarpe ca atunci. Nu era o copie, nu era o imitație a șarpelui vechi, nu, era cel adevărat, cel real. Utilizarea inițială, care consta în a privi în sus spre el, a fost pe parcursul secolelor împodobită și îmbogățită. I se aduceau jertfe de tămâie, care ar fi trebuit să onoreze pe Domnul. Sub pretextul legăturii cu Dumnezeu el a devenit un idol și a înlocuit pe Dumnezeul adevărat. Putem fi siguri, că acela care a refuzat folosirea șarpelui vechi și vinovat nu a dat naștere la unanimitate. Adepții șarpelui de aramă puteau să se refere, pentru a susține credința lor, la fapte istorice, chiar biblice, care fără îndoială erau consolidate pe baza experienței. Puteau spune, că Dumnezeu, care a poruncit să se facă șarpele de aramă, nu Se schimbă, deoarece El este același ieri, azi și în veșnicie (Evrei 13,8): ce a avut loc în pustie putea să aibă loc și în timpul lor; că puterea lui Dumnezeu este neschimbată și mai ales că nu s-a spus nici un cuvânt cu privire la încetarea acțiunii, folosirii și utilității șarpelui.

Relicvele

În adevăr, exercițiile spirituale, care aveau loc în jurul acestor relicve, au devenit o oroare înaintea lui Dumnezeu. Pentru mulți și vorbirea în limbi este o relicvă, pe care o apără și o poartă în inimă. Este un idol, care îi înviorează, despre care ei vorbesc neîncetat, căruia îi aduc adorare nemărginită. Deoarece Dumnezeu a dat-o, atunci ... dar Dumnezeu a dat și șarpele de aramă ... pentru un scop foarte precis, pentru un anumit timp. După acest timp, după această dată acest dar era expirat, ca și alimentele sau medicamentele, care au depășit durata de utilizare. După aceea ele devin periculoase. Vindecarea se transformă în otrăvire. Așa s-a petrecut cu șarpele de aramă. El a otrăvit viața spirituală a oamenilor de atunci. Cu siguranță mulți dintre ei au considerat că viața lor religioasă se va prăbuși, atunci când l-i s-a luat șarpele de aramă, căci acum nu mai aveau ceva palpabil, de care să poată să se agațe. Eu am înțeles de ce anumiți oameni se agață cu ardoare de vorbirea în limbi. Viața lor spirituală este așa de slabă, că ei nu mai au nimic, dacă pierd vorbirea în limbi. Viața lor lăuntrică, care se bazează aproape exclusiv pe aceste manifestări exterioare, se prăbușește în sine însuși. Ei nu pot să se lipsească de ea, fără ca prin aceasta să piardă orice sprijin. Fără vorbirea în limbi sunt ca toxicomanii fără materia lor: într-o stare insuportabilă de dezintoxicare.

Incorectitudinea

Am întâlnit astfel de oameni. Odată un păstor extrem activ în acest domeniu a încercat să mă convingă, că vorbirea în limbi este o experiență, pe care fiecare om trebuie în mod necesar s-o facă. Șarpele lui de aramă era valabil pentru toți oamenii și pentru toate timpurile. Am deschis Biblia mea și l-am rugat să citească împreună cu mine finalul capitolului 12 din 1 Corinteni (versetele 20 și 30): *»Sunt toți apostoli?«* Nu, desigur nu, a răspuns el.

»Sunt toți proci?« Nu.

»Sunt toți învățători?« Nu.

Când am ajuns la versetul următor, a evitat să-mi răspundă și să meargă mai departe. El știa foarte bine ce vrea să spună textul, și anume la întrebarea: »Vorbesc toți în alte limbi?« Răspunsul putea fi numai **nu**. De trei ori am încercat să citec împreună cu el textul. De trei ori a evitat să citească până la sfârșit. Supărat, a plecat. Începând din ziua aceea eram pentru el „persona non grata“. Când se dărâmă stâlpi sfinți, așa cum a făcut Ghedeon (Judecători 8), trebuie să te aștepți la reacții furtunoase și să fi gata să pierzi prieteni.

Ecstaze

La punctul la care am ajuns, trebuie să demistificăm unele practici sau experiențe, care pentru mulți înseamnă deraiere inconștientă de la liniile Bibliei. Redăm aici mărturia pe care părinții unui tânăr creștin convins au dat-o despre fiul lor: când fiul lor cobora de fiecare dată din camera lui, după ce a fost înaintea lui Dumnezeu vorbind în alte limbi, se vedea la el că ceva avusese loc în el. Se aseamăna întrucâtva cu Moise, când acesta – complet transfigurat prin prezența lui Dumnezeu – cobora de pe munte. Incontestabil și convingător, nu-i așa? Așa sunt aparențele. Dar ca să crezi aceasta, trebuie să treci sub tăcere tot ce am spus cu privire la vorbirea în alte limbi. Trebuie să dai la o parte faptul că vorbirea în alte limbi nu este un semn nici pentru credincioși, și nici că practicarea acestui dar este dăruită tuturor și că niciunde nu stă scris că darul trebuie practicat la tine acasă - și cu atât mai puțin că folosirea lui este limitată în timp. Acestea sunt deja două lovituri mari cu piciorul, care se dau Bibliei, ca să nu mai amintim pe toate celelalte, pe care le-am spus deja mai înainte. Toți cei care privesc uimiți cu venerație astfel de experiențe nu văd că Biblia este desconsiderată și ei se află total în subiectivism; religiile orientale ar putea oferi mult mai mult în această privință. Cine a avut privilegiul să citească cartea „Combats“ de Pater Chiniqui, un preot canadian, care după cincizeci de ani de slujire în biserica Romei s-a întors la Dumnezeu, face bine dacă mai citește încă o dată mărturia lui. El relatează, că în viața lui de preot, cele mai binecuvântate și mai sublime momente le-a avut în adorarea hostiei. Atunci putea să atingă cerul. În acele momente era răpit, înălțat, transfigurat. După întoarcerea lui la Dumnezeu această „atingere a cerului“, ale cărei rădăcini erau în doctrina transformării substanței, i-a devenit o grozăvie. Și totuși, ce înălțare a sufletului, ce sentimente înalte, ce mărturie!

Sentimentul înșelătoriei

Nu voi uita niciodată primele zile după întoarcerea mea la Dumnezeu într-o tabără mixtă în Franța. Sub pretextul cinstit de a vrea să evanghelizăm orașul vecin, un frate tânăr și cu mine am părăsit în mod nepermis teritoriul taberei. În Numele lui Isus ardeam inofensiv dar cu succes. Credeam că am făcut o faptă de erou. Când ne-am întors acasă radiam, eram cuprinși de mare entuziasm și parcă pluteam, ca și cum am fi fost purtați de îngeri. Conducătorul taberei, un creștin cu experiență, nu ne-a înțeles nicidecum. Fericirea noastră era îndreptățirea noastră. Și noi am trăit ceva. Eram foarte siguri de noi și de experiența noastră. Dar acest sentiment a fost de scurtă durată. Astăzi aș atribui acestei trăiri o cu totul altă etichetă decât aceea de extaz, revelație sau spiritualitate. Totul era numai autosugestie. Dumnezeu preferă totdeauna ascultarea mai mult decât jertfele (1 Samuel 15,22), duhul profeților este încă supus profeților (1 Corinteni 14,32). Momentele sublimе ale sufletului nu-mi spun nimic bun, dacă ele sunt șarpele de aramă – chiar cel biblic, care le-a dat naștere. De când este intensitatea religioasă sau sentimentală un semn al adevărului sau spiritualității? În Ezechiel 8,14 găsim patru femei, care plângând înaintea Templului din Ierusalim erau cufundate în adorare. Dar era un idol nebun, Tamuz, care le-a transpus în extaz. Nu există nici o îndoială că aceste femei au simțit aceasta ca o binefacere, ca o eliberare lăuntrică; dar tot așa de puțin ne îndoim de faptul, că pentru Dumnezeu aceasta era o urâciune. În zilele noastre, când așa de multe experiențe psihice au luat locul credinței simple în

Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să te armonizezi cu strigătul vechiului proroc: »La Lege și la mărturie!« (Isaia 8,20).

Recunosc, că poate fi un fel de beție în Duhul Sfânt. Experiențele plinătății nu îmi sunt necunoscute. Eu însumi am cunoscut astfel de momente. Dar eu am verificat totul, pentru ca să păstrez numai ceea ce era bun. La restul am renunțat. Toate acestea au pricinuit dureri, cu atât mai mult cu cât – ca și apostolul Petru – mă refeream la Rusalii. Dar unde m-a condus aceasta? Pe ramura coborâtoare sau pe ramură care se ridică? Dacă eram pe partea coborâtoare, atunci coboram cu hotărâre tot mai jos, dacă eram pe partea urcătoare, alergam mai degrabă înapoi.

Capitulare rușinoasă

Da, este dureros să descoperi că ceea ce ai crezut și de care te-ai agățat, pentru care ai luptat, este gata să se scufunde și amenință să te ia cu sine. Dar cel mai dureros a fost să recunoști că ceilalți au dreptate. În fond era „Eu“-l meu, mândria mea, care a trebuit să sufere o lovitură puternică. Când după ani de zile crezi că ai primit ceva mai mult decât alții, aceasta oferă un sentiment liniștit, plăcut, de superioritate. Să descoperi, că aceia, la care te-ai uitat cu dispreț, știi mai mult despre aceasta și stau pe un fundament mai sigur, aceasta doare – eu confirm aceasta. Aceasta se numește a fi pus la punct. Am înțeles de ce cailor se gădila urâsc să fie puși la punct, și de ce uneori ei lovesc cu copita. Cred de asemenea, că au în rezervă câteva lovituri de copită. Cu regret pe spatele meu era un fel de Lucky Luke (un cowboy renumit) și în loc să-l arunci de pe faleză, era el cel care m-a legat. Era un rodeo, la care eu aveam puține șanse să devin victorios. Textele biblice, peste care am sărit așa de ușor, mă loveau ca pintenii în coaste. Și mult mai rău: prietenii mei, care credeau ca și mine, pe care i-am chemat în ajutor, nu au putut să-mi ofere nici o teologie a sistemului lor. Totul se învârtea în jurul experiențelor, în același timp se evita cu mare atenție să se amintească experiențele negative, care se învecinau cu înșelăciunea și blasfemia.

La alții

Când am încercat să atrag atenția asupra acestor lucruri, mi se răspundea unanim, ceilalți greșesc. Prin aceasta se înțelegea celelalte grupări, celelalte biserici ale mișcării pentecostale, dar niciodată nu era propria biserică. Ce era greșit se petrecea la ceilalți de la marginea cealaltă a orașului, la cei de pe strada alăturată. În baterea monedei cei greșiți erau țigani. Pentru „Assemblée de Dieu“ erau carismaticii, care miroase a pucioasă sau „brahmanii“, oamenii din „Four Square“, din „Plein-Evangile“, „Holy Rollers“, etc. Toate aceste grupe, care toate au ieșit dintr-o singură familie, garantează veridicitatea numai la ei înșiși. Și nici măcar nu toți, căci unii mi-au recunoscut neliniștea lor în această privință, că știu, că spiritiștii se simt bine în biserică lor, în timp ce ei în general fug de alte biserici. Dacă ne gândim, că spiritiștilor nu le este străin fenomenul vorbirii în alte limbi, există toate motivele de îngrijorare. Spiritist sau nu, și aici experiențele joacă un rol central.

La ultima vizită a lui Dalai Lama în Franța, ziarele au relatat următoarele: „Sfințenia lor le amintește de un dar foarte deosebit din copilăria lor. Fără ca cineva să-l fi învățat vreodată, Dalai Lama putea vorbi dialectul din Lhasa, capitala, cu toate că el locuia într-o provincie izolată.“ Această vorbire în altă limbă era reală, controlabilă și corespundea unei vorbiri contemporane. Nimeni nu se va îndoii de veridicitatea ei.

Dar prin ce duh vorbește Dalai Lama „veritabil“ în altă limbă? Las pe seama cititorului meu să dea răspunsul la această întrebare.

Am auzit personal pe președintele cercurilor spiritiste din Franța dând următoarea explicație: „Mulți vorbesc în alte limbi în cercurile noastre, și acestea sunt limbi contemporane.“ Și după aceea a adăugat ceva, care m-a făcut să mă treacă fiori: „... la noi nu este ca la Rusalii“. Acest

spiritist renumit se putea lăuda cu veridicitatea darului vorbirii în alte limbi – o veridicitate pe care mișcarea pentecostală poate foarte rar să-și asume dreptul la ea.

Ce este de spus, când o așa de rară veridicitate, inventată de tatăl minciunii, este pe deasupra îmbrăcată cu mantaua exprimării creștine, așa cum au fost cuvintele ieșite din comun ale femeii tinere cu duh de ghicire din Faptele Apostolilor 16, despre care am vorbit mai înainte?

Ce se poate spune altceva, decât că întreg iadul se ascunde în spatele acestei aparente credințe severe? Dușmanul știe bine să manipuleze poziția macazului. Din totdeauna a vrut să așeze poporul Domnului pe linia de garare. Ca mare maestru al mascării și mare manipulator, el marchează această linie cu unele texte biblice ciuntite, proprii, și cu așa-numitele experiențe spirituale, ca să-i ofere o înfățișare slabă de veridicitate și actualitate.

Vorbire în alte limbi în ebraică!

Din numărul mare de căi greșite, scot în relief pe acelea care arată cel mai clar subtilitatea aceluia care se transformă într-un înger al luminii (2 Corinteni 11,13-14).

Un anumit ziar, care se lăuda că are „experiență“, a relatat cum un pastor francez, care nu cunoștea nici un cuvânt în limba ebraică, prin Duhul a început deodată să vorbească această limbă. Și unul din colegii lui, care cunoștea ebraica, l-a înțeles! Fie ca toți să aplaude această ortodoxie biblică! Uimirea mea nu a fost produsă de fenomenul însuși, care mi se parte tot așa de netăgăduit ca și minunile din Lourdes sau cuvintele „biblice“ uimitoare ale femeii cu duh de ghicire din Faptele Apostolilor 16. Nu, surpriza mea s-a bazat pe relatarea publicației, pe care am citat-o: „... aceasta pare să redea garanția dorită (a veridicității biblice; *remarca redactorului*).“

Comentariul mi s-a părut cu atât mai mult de uimitor, cu cât noi găsim în el exemplul unei falsificări foarte ușor de demascat, deoarece ea este prea evidentă.

3. Semnul a fost înțeles de un credincios, care era convins de universalitatea ofertei mântuirii.

Deci semnul nu l-a învățat nimic. În afară de aceasta el se afla în contradicție cu Duhul Sfânt, care spune clar, că semnul este pentru cei necredincioși (1 Corinteni 14,22).

2. Vorbirea în alte limbi – așa cum este ea învățată și practică în Noul Testament – era cu totul altceva decât limba ebraică. Limbile rostite prin Duhul sunt numite în acesta ca »străine« sau «alte limbi» (1 Corinteni 14,21). Dar cine erau ceilalți, străinii? Există numai un răspuns posibil: cei care nu erau iudei. Fără excepție în Noul Testament limbile stau în opoziție cu limba ebraică. Niciun străin nu trebuia convins că iudeii aveau acces la Dumnezeu, căci tocmai aceia care le-au vestit mântuirea dată de Dumnezeu erau iudei. Semnul vorbirii în alte limbi a fost dat, pentru ca iudeii să priceapă că începând de acum mântuirea era accesibilă și păgânilor, și niciodată invers.

Să vorbești în altă limbă unui păgân (unui francez) în limba ebraică înseamnă să răstorni ordinea dumnezeiască, ca de exemplu în loc lui Petru să dai păgânului Corneliu viziunea cu fața de masă. Dar Corneliu, care a primit mântuirea prin gura lui Petru, nu avea nicidecum nevoie să afle, că iudeul Petru putea de asemenea să fie mântuit. Aceasta ar fi fost un nonsens uriaș.

Ne imaginăm noi, chiar și numai pentru o singură clipă, că ar fi nevoie de o minune lingvistică în limba română veche pentru a convinge un englez că românii pot obține naționalitatea română!?

Și cu toate acestea acesta este incredibilul adevăr arhicunoscut despre care relatează articolul de mai sus; și anume, că prin vorbirea în altă limbă unui creștin francez i s-a revelat că iudeii – exact ca și el însuși – au acces la Dumnezeu lor!!

Naivitatea unor comentatori ajută dușmanului să semene neliniște după cum dorește. El nu mai depune absolut nici un efort ca să-și atingă ținta, și anume să dea naștere la încurcătură în poporul lui Dumnezeu și astfel să pregătească preluarea puterii de către Babilonul cel mare, al cărui nume înseamnă încurcătură.

Bancnotele se falsifică numai pentru că există bancnote bune

Unul din prietenii mei cei mai apropiați este predicator într-o biserică a trezirii, un bărbat ale cărui calități morale și spirituale eu le clasific ca fiind ridicate. Ca mulți alții și el este pe drept de părerea – tot în legătură cu vorbirea în alte limbi – că nimeni nu și-ar pierde timpul cu falsificarea bancnotelor, dacă nu ar fi bancnote veritabile. El recunoaște că sunt falsificatori de monezi, este însă convins de faptul că el însuși produce bani buni. Oficiul monezilor este „Made in trezire“. Acest frate prețuit nu este conștient că el în comunitatea lui proprie pe toată linia dă totul peste cap. Căci el și-a propus deja să imite bancnotele fără valoare; bancnote, care de secole nu mai sunt în circulație și de mult nu se mai folosesc. El afirmă într-adevăr că imită ce a fost în biserică primară, dar această imitație este foarte departe de modelul biblic. Convingeți-vă singuri de aceasta:

În primul rând 95% din vorbirile în alte limbi în biserică sa sunt mesaje adresate oamenilor. Aceasta constituie deja 95% bancnote false, că Duhul Sfânt spune, că cine vorbește în altă limbă nu se adresează oamenilor (1 Corinteni 14,2).

În al doilea rând, restul de cinci procente sunt pentru credincioși, ceea ce contrazice total ceea ce spune Duhul Sfânt, care învață exact contrariul (1 Corinteni 14,22).

Drept urmare totul nu-și atinge ținta, deoarece nu se adresează poporului iudeu necredincios, pentru care a fost destinat acest semn (1 Corinteni 14,21).

În cele din urmă – echipat cu o bandă de magnetofon – am vizitat un membru al bisericii sale, care, potrivit părerii sale poseda o adevărată carisma pentru interpretare (dar al interpretării) și căruia el îi acorda toată încrederea. L-am lăsat să asculte o înregistrare a unei vorbiri în limbi și l-am rugat s-o interpreteze, ceea ce imediat a și făcut. Dar, vai, această a doua traducere era așa de total diferită de prima – pe care am păstrat-o cu grijă – așa cum Rinul se diferențiază de Ron. Diferența celor două interpretări era evidentă.

Dar am mers mai departe cu verificarea. Un frate scoțian mi-a înregistrat „Tatăl nostru“ în dialectul său. Traducerea acestei înregistrări nu se aseamănă nicidecum cu rugăciunea Domnului nostru.

În realitate matrița lui este așa de grosolană, că nici un falsificator nu o poate folosi. Dar el iubește bancnotele lui false și este dependent de ele, deoarece el le consideră bune – singurele bune în mijlocul multor bancnote falsificate. Să nu zâmbești de aceasta, cu tristețe să zâmbești?

Biblia ne atenționează cu privire la ispita de a vedea minuni, semne și trăirea de experiențe. Cine merge pe această șină periculoasă, va fi o pradă ușoară pentru anticrist, care va veni cu tot felul de minuni, semne, puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării (2 Tesaloniceni 2,9-10). Duhul său satanic este deja astăzi la lucru și drumul pare să fie bine pregătit în inimile acelor care se mișcă în domeniul plăcut al lui anticrist – cu toate că totdeauna are loc cu referire la Hristos. Când fructele se coc, cad singure din pom. Celălalt, împotrivorul, trebuie numai să le adune – fără efort, fără nici un fel de luptă.

Capitolul 14

Concluzii

Prima concluzie

Acest penultim cuvânt este pentru tine, fratele meu carismatic sau frate penticostal, care până acum în acest punct doctrinar ai crezut cu sinceritate într-o învățătură, care acum ți se pare deodată tocită, supraapreciată și depășită ca și șarpele de aramă de odinioară din timpul împăraților lui Israel. Învățătura Cărții cărților ar trebui să-ți fie de ajuns. Dar cercul, în care tu trăiești, te reține împotriva voii tale, te ține prins cu influența experiențelor, care de bine de rău – de cele mai multe ori rău decât bine – se încearcă să fie justificate prin Biblie. Dacă conținutul acestei cărți – fie și numai un procent – produce îndoială, permite-mi atunci să-ți vin în ajutor pe teritoriul tău plăcut, pe teritoriul experiențelor. Dar cutremură-te, să nu fi sincer față de tine sau față de Dumnezeuul tău! Fă această experiență cu tine însuși și pentru tine personal. Fă-o fără să umbli cu păcăleli: dacă vreodată la tine acasă ești în extaz sau vorbești în altă limbă, înregistrează ce spui lui Dumnezeu. Tu crezi că acest dar există încă și că darul tău este cu siguranță foarte real. Du-te cu înregistrarea la frații și la surorile pe care tu îi consideri cei mai duhovnicești și în care te încrezi pe deplin. Roagă-i, independent unul de altul să interpreteze vorbirea ta în altă limbă. Apoi, dacă ești destul de curajos, ascultă aceste interpretări și compară-le. Unele cuvinte sau nuanțe trebuie toate să spună la fel. Vei considera că eu exagerez, dacă în acest context vorbesc despre imitații înșelătoare.

Știu ce simți la citirea acestor rânduri. Ești enervat, ți-e frică; frică să descoperi adevărul. Chiar în această clipă te strecoari tiptil. Ști că niciodată nu vei face acest test. Pentru a-l ocoli, inima ta a găsit deja o scuză, care numai pe tine te scuză: nu este un sacrileg, o nelegiuire, să faci o asemenea probă electronică unui dar al Duhului? Atât de departe nu vei merge tu. Ești sigur, că acesta este adevăratul motiv? Căci în alte împrejurări nu eziți să înregistrezi predici, ca după aceea să le ascuți sau să le dai altora să le asculte, să le aprecieze. Nu este mai degrabă frica să descoperi în sfârșit adevărul despre tine însuși, care te va face să dai înapoi? Acesta este un mijloc de a verifica duhurile, și stă la dispoziția ta. În afară de aceasta știința electronică este o știință exactă. Ea este neutră. În nici un caz ea nu se poate înșela și nu te poate înșela – dacă tu nu preferi să fii înșelat și să rămâi înșelat. Ești furios pe mine. Știu; mă vei blestema pentru toată veșnicia, pentru că ți-am oferit un mijloc de control care nu greșește. Prin aceasta scuza comodă „nimeni nu o înțelege” și-a găsit sfârșitul. Și jocul de-a ascunselea s-a terminat – ai fost descoperit și numărat până la trei. Eu, eu am înțeles această lecție. A durat mult, dar am înțeles-o.

Dar probabil tu nu vrei s-o înțelegi, ca și evlaviosul, care atunci când a înțeles că sfântul din calendar, la care el se ruga deseori, nu a existat niciodată, a spus: dacă el există sau nu, eu mă voi ruga mai departe la el! Atât de departe merge încăpățânarea inimii omenești! Eu vreau șarpele meu de aramă, și cu asta am terminat! În fond, Dumnezeu l-a dat ... etc, ... etc.

Mijlocul

Unii, cărora nu li s-a dat acest dar și care mulți ani l-au căutat sincer, dar în zadar, îmi mărturisesc dezamăgirea cu privire la insuccesul lor. Ei trăiau într-o frică permanentă de a fi lepădați de Dumnezeu, căci s-a mers atât de departe, că li s-a spus, că fără vorbirea în altă limbă ei nu vor putea să obțină mântuirea. Și dacă ei insistau, că sunt deja mântuiți, li se dădea de înțeles, că ei sunt numai cetățeni ai periferiei orașului credinței, niciodată însă adevărați cetățeni. Vreau să cer tuturor celor care cunosc grozăvia îndoielii, să înceteze să se mai istovească și prin credință să înțeleagă că orice copil al lui Dumnezeu este desăvârșit în Hristos (Coloseni 2,10); în

acest Hristos dumnezeiesc, care a posedat tot așa de puțin ca și ei darul vorbirii în alte limbi, cu toate că El este Fiul lui Dumnezeu.

Alții au căutat ajutor la mine și au recunoscut rătăcirea în care se aflau; căci exercitarea acestui dar era numai o fațadă, care în realitate trebuia să acopere falimentul moral și spiritual. Vorbirea în altă limbă a lor slujea ca înlocuitor pentru o viață eșuată. Ei au rămas superficiali, cu toate că după toate aparențele mărturiseau contrariul. Ei aveau nevoie de vorbirea în altă limbă, pentru ca să-și ridice valoarea în ochii lor proprii și înaintea altora. Aceia care s-au dedat cel mai mult acestor practici, se aflau într-o criză de caracter mare, sub care sufereau pe ascuns, fără să-și dea seama de motivul ei. Mereu au trebuit să-și dubleze eforturile, ca să nu-și piardă imaginea înaintea celorlalți și să se autoliniștească. Ca într-un cerc diabolic se învâreau în jurul experiențelor lor.

Nisipul mișcător al experiențelor psihice, ca să-l numim numai cu acest nume, i-a condus la o viață cu înălțimi și adâncimi, o viață plină de capricii neprevăzute – uneori pe culmi până la cer, alteori întristați de moarte. Diagrama vieții lor s-a asemănat cu dinții unui ferăstrău; fericiți dimineața, doborâți seara; la începutul lunii au uns pe slujitorul lui Dumnezeu al lor, pentru ca la sfârșitul lunii să-l taie în bucăți cu cuțitul; au schimbat comunitatea așa de des cum își schimbă alții cămașa.

Drumul spre eliberare arată astfel: asigură-te mai întâi că stai în credința în Isus Hristos. După aceea acționează, așa cum a acționat împăratul bun Ezechia: el a distrus șarpele de aramă, pe care l-a făcut Moise. Mărturisește pe deplin greșeala interpretării greșite a Bibliei și consecințele ei. Renunță la toate acestea și folosește-te de sângele lui Isus Hristos, care curăță de toate păcatele (1 Ioan 1,7-9).

Israel a fost iertat de închinarea la șarpele de aramă devenit idol. Dumnezeu te va ierta și pe tine. Credința ta va primi în continuare de la Dumnezeu iertarea deplină și eliberarea deplină de aceste forțe psihice, care te domină și sub a căror influență stai – cu toate eforturile tale de a te elibera. La picioarele lui Isus a îngenunchat legiunea neobosită, omul posedat de duhuri necurate (Marcu 5,5), abonatul roții uriașe cu gondole, pentru care mersul se sfârșește totdeauna jos; și el găsește pace, odihnă, minte sănătoasă și putere ca să dea acum o mărturie înțeleaptă celor care îl înconjoară.

Rugăciunea mea arzătoare este, ca aceste rânduri să te ajute să cazii în genunchi înaintea **Aceluia** care eliberează de toate legăturile, chiar și de acelea care au fost provocate de o râvnă biblică dar fără pricepere (Romani 10,2).

A doua concluzie și ultima

Acest ultim paragraf este pentru tine, prietenul meu din afara mișcării penticostale. Cartea mea te umple de satisfacție. Îți dă dreptate. Drumul meu spiritual se unește cu al tău. Probabil că ai fi dorit mult să merg până la sfârșit cu o concluzie logică, și anume, că vorbirea în alte limbi de astăzi – atât împotriva Bibliei cât și nebiblică – nu poate avea decât origine diabolică. Așa de departe nu am mers, este adevărat; căci eu nu pot merge mai departe – cu o conștiință curată – decât eu am cunoscut ca fiind adevărat sau greșit. Desigur, recunosc, tatăl minciunii stă în ascunzătoare. Anumiți oameni afirmă, că ei – credincioși poruncii biblice (1 Ioan 4,1-3) – au cercetat duhurile care îi îmboldesc pe cei care vorbesc în alte limbi, și acestea au fost demoni. Eu nu am ajuns la acest stadiu. Darul meu în a cerceta duhurile nu a constatat din nimic altceva decât în studiul Scripturii. Utilizarea posibilităților tehnice actuale a confirmat cercetarea și a arătat, că este un duh al rătăcirii, care conduce vorbirea în alte limbi din zilele noastre. Și duhul rătăcirii cu siguranță nu este Duhul Sfânt. Îmi vei spune probabil, că duhul satanic și duhul rătăcirii este același lucru. Deoarece te interesează mult acest lucru, prefer să-ți recomand scrierile lui Dr. Gerald E. MacGraw, care mi se par a fi continuarea rândurilor cărții mele. Îți redau aici o scurtă prezentare din articolul „Tongues should be tested“.

„... după unele momente de rugăciune recomandăm persoanelor respective să vorbească în altă limbă. După aceea conducătorul grupei pune întrebările lui nu direct acestei persoane, ci duhului care a provocat vorbirea în altă limbă. ... Cei mai mulți au vorbit în altă limbă în timpul orei de rugăciune personală. Mulți s-au îndoit de veridicitatea acestui dar, mulți însă aveau convingerea, că cercetarea, căreia ei s-au supus, va confirma originea ei dumnezeiască. Ceea ce este șocant, este faptul că mai mult de 90% dintre ei au trebuit să recunoască că vorbirea în altă limbă a lor avea origine diabolică. Există desigur penticostali și carismatici care recunosc că există vorbire în altă limbă a cărei origine este diabolică. Cu toate acestea ei sunt siguri că darul lor este veritabil. O fată a vrut să lase să i se verifice darul ei, deoarece ea percepea influențe rele în viața ei ... ea era însă sigură, că darul ei avea origine dumnezeiască. O femeie din biserica ei, care posedea darul deosebirii duhurilor, a asigurat-o, că vorbirea ei în altă limbă vine de la Duhul Sfânt. Când noi ne-am strâns să ne rugăm pentru eliberarea acestei surori, acest duh ne-a spus, că el urăște pe Domnul Isus; când l-am întrebat, el a recunoscut, că el a pricinuit această vorbire în altă limbă. ... Un demon poate vorbi în altă limbă printr-un creștin ferm convins. ... S-a întâmplat, că misionarii au auzit în timpul concediului lor, vorbiri în altă limbă care erau blasfemii făcute în limba teritoriului lor de misiune. ... Cineva a dorit o discuție. Era o creștină deosebită, dotată, echilibrată, pe care te puteai baza, o salvatoare de suflete. ... Mie mi s-a părut imposibil, că această creștină excepțională putea să stea sub influență demonică în contextul vorbirii în altă limbă ... curând s-a arătat o vorbire în altă limbă care exprima față de ea și față de noi ură și amărăciune față de Hristos. Nu se putea tăgădui, că ea era însuflețită de un dar al limbilor demonice. Alții sunt deosebit de sinceri și de spirituali. Viața lor dovedește că ei au avut parte de o pocăință adevărată și au foame de creșterea spirituală. ... Eu nu cred că un demon al vorbirii în altă limbă poate să despartă pe cineva de Hristos ... dar experiențele pe care eu le-am făcut la cercetarea acestor oameni mă conduc la concluzia, că foarte mulți adepți entuziasmați, care vorbesc în altă limbă, sunt alături de adevăr.“

Eu las responsabilitatea concluziilor sale pe seama Dr. MacGraw, dar eu nu le infirm. Cercetări în Europa au ajuns la aceeași concluzie. Este un domeniu de cercetare în care până acum eu nu am avut acces. Nu pot nici să infirm și nici să confirm, că vorbirea în altă limbă, așa cum spune MacGraw, are 90% origine demonică. Ceea ce eu dimpotrivă afirm cu Biblia în mână, este că ea este 100% falsă.

Trasul sforii

Acum mă adresez ție, fratele meu. Vrem împreună să tragem de sfoară. Tu vrei să mă tragi de partea cealaltă a liniei de delimitare, ca eu să spun, ceea ce prefer să nu spun. Cu trei smucituri puternice vrei să mă tragi în teritoriul tău:

1. Dacă nu este de la Dumnezeu, atunci este de la diavolul.
2. Tu vrei să argumentezi suplimentar cu Iacov 3,11, unde se vorbește despre folosirea limbii: »Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?«
3. Cu o logică irezistibilă vrei să dirijezi direct spre singura concluzie posibilă: aceia, prin care vorbește satan, nu pot aparține lui Hristos. Hristos și Belial (2 Corinteni 6,15) nu pot locui în aceeași viață. Corect: 1000°C pentru veșnicie!

Un moment, dragul meu. Cu astfel de argumente te expui marelui pericol de a te afla tu însuși pe banca acuzaților. Căci și tu lauzi același Dumnezeu, care printr-o jertfă așa de mare te-a salvat de la pierzarea îngrozitoare. Și aceleași buze, care în timpul serviciului divin se deschid ca un izvor de apă vie, după serviciul divin se deschid ca un izvor de apă amară, ca să calomniezi pe aproapele tău, pe colegul tău, sau lucrarea, pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Spui tu, este un duh rău, care vorbește în altă limbă prin gura fratelui tău penticostal? Probabil ai dreptate. Dar cine îți umple gura, când atribui subordonatului tău porunci neplăcute sau față de partenerul tău de căsnicie te învăluie într-o tăcere tot așa de neplăcută, când dezonoarezi pe fratele tău sau îi pui pe cap „adevăruri“, în loc să-i speli picioarele? Căci dacă auzi pe unii creștini în timpul

săptămânii, te întrebi dacă duminica ei pot cânta altceva decât aria de calomniere a bărbierului din Sevilla. Recunoaște totuși, că și izvorul tău este uneori dulce, alteori amar și că această amărăciune nu vine de la Dumnezeu.

Cine este vinovat?

Eu merg chiar mai departe și te întreb, dacă tu nu ai înțeles în ce măsură ești vinovat de alunecarea acestor frați din biserică, care caută aceste așa-zise semne? Am fost odată la un cizmar, ca să cumpăr o pereche nouă de pantofi. Când el a văzut pantofii mei vechi cu care eram încălțat, el a folosit o expresie pe care n-am s-o uit niciodată: „Aceștia sunt foarte obosiți!” Desigur, ei stau în adevăr, dar cât de mult s-au uzat. Prospețimea, spontaneitatea frățească – toate au o barbă albă, lungă, chiar și dragostea a obosit. Nu uita niciodată, că oamenii preferă o rătăcire caldă în locul adevărului rece. Prea des adevărul, la care tu ții cu strășnicie, nu este decât ortodoxie rece. Sufletele nu se încălzesc lângă un aisberg. Și cu atât mai puțin într-o ladă frigorifică. O sobă de lemn veche, care scoate fum și pocnește, va împrăștia mai multă căldură, comoditate și bucurie decât o instalație modernă și ecologică, care este exploatată numai un sfert din capacitatea ei. Lucrarea lui Dumnezeu nu se dă mulțumită cu starea de căldicel. Căci așa nu se pocăiesc suflete. Viața creștină trebuie trăită din toată inima. Duhul Sfânt ne-a fost dat ca o viață din belșug, și nu pentru ceva mai puțin. Și iată, acolo unde este prezentă această viață a Duhului, și unde curg râuri de apă vie, acolo credincioșii nu sunt în pericol să cadă în cablul de remorcare al experiențelor false, care este oferit ca antidot pentru orice rău al bisericii.

»Este scris«

Încet ajung la sfârșitul cărții mele. Ea a fost scrisă în primul rând pentru tine, frate din afara mișcării pentecostale. Nu pentru alții. Ei se vor lăsa tot așa de puțin convinși în privința aceasta de rătăcirea lor, după cum martorii lui Iehova nu primesc adevărul cu privire la dumnezeirea lui Isus Hristos – chiar dacă ea este dovedită pe baza Scripturii. Mai mult ca oricând eu sunt de părerea ta. Am recunoscut corectitudinea învățăturii tale și curăția doctrinei tale. Recomandă această carte tuturor care ajung în nesiguranță prin cântecul sirenelor carismatice. Eu mi-am deschis urechile melodiilor lor. Mulțumită harului lui Dumnezeu, ajutorului Duhului și luminii Cuvântului am putut să scap de cursele lor. Tu ai citit acum această carte. Mai citește-o încă o dată și studiază sistematic adevărurile expuse în ea și rătăcirile care au fost descoperite prin ea. Chestionarul, cu care se încheie cartea, îți va ajuta să dai răspuns aceluia care cer socoteală cu privire la credința ta (1 Petru 3,15).

Echipat bine pentru orice lucrare bună, vei fi un împreună-lucrător al lui Dumnezeu, care răspândește nefalsificat Cuvântul adevărului (2 Timotei 2,15). Condu neobosit înapoi la Scriptură pe toți cei care se abat de la ea ca să se dedice experiențelor, care numai după nume sunt biblice. Amintește-le că satan la ispitirea Domnului nostru în pustie de trei ori l-a propus experiențe, și la toate cele trei ispitiri Isus a răspuns: »Este scris.« (Matei 4,7) Dacă împotrivorul – ca să ne poată mai bine înșela – spune: „Este scris”; noi trebuie să-i răspundem: „Este de asemenea scris.” După modelul divin noi trebuie să îndrăznim să răspundem aceluia care stau ca drapelele în furtuna doctrinei, orientându-se după cum bate vântul, și care stau cu plăcere în vânt, așa cum El a răspuns femeii samaritence: »Voi vă închinați la ce nu cunoașteți« (Ioan 4,22). Trebuie să-i întâmpinăm cu hotărâre. Noi trebuie să luptăm pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3), și să urmăm exemplul Domnului, spunându-le cu dragoste și în adevăr: »Vă rătăciți, pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu« (Matei 22,29).

Chestionar

1. Vorbirea în alte limbi se adresează oamenilor sau lui Dumnezeu?
2. Când s-a vorbit pentru prima dată în alte limbi?
3. Conținutul vorbirea în alte limbi ideea unei sentințe?
4. Ce înseamnă botezul cu foc?
5. Se putea vorbi în alte limbi, fără interpretarea acestora?
6. Vorbirea în alte limbi și celibatul sunt recomandate.
7. Era vorbirea în alte limbi limba îngerilor?
8. Sunt două feluri de vorbire în alte limbi?
9. Era vorbirea în alte limbi un semn pentru credincioși?
10. De ce nu s-a înțeles vorbirea în alte limbi?
11. Pentru cine era vorbirea în alte limbi un semn?
12. Care era scopul vorbirii în alte limbi?
13. Ce trebuie să se înțeleagă, dacă ceea ce se spune prin vorbirea în alte limbi este adevărat?
14. Cum trebuie să considerăm înșelătoria și falsificarea în privința aceasta?
15. A încetat vorbirea în alte limbi, și dacă da, când a încetat?
16. Ce vrea să exprime fraza: »Când va fi venit ce este desăvârșit«?
17. Zidește sufletește vorbirea în alte limbi pe aceia care o practică?
18. Unde să se practice vorbirea în alte limbi?
19. De ce a spus Pavel: »Nu interziceți vorbirea în alte limbi«?
20. Este vorbirea în alte limbi din zilele noastre o dovadă a autenticității ei?
21. Au încetat celelalte carisma?
22. Să se vorbească în alte limbi la sine acasă?
23. Se poate verifica vorbirea în alte limbi din zilele noastre?
24. Ce valoare au „experiențele”?
25. A vorbit Isus Hristos în alte limbi?